Horia Tecuceanu

CĂPITANUL APOSTOLESCU ȘI SPIONII

EDITURA MEDICALĂ

Horia Tecuceanu

Căpitanul Apostolescu și spionii

NOTĂ: Deși subiectul acestui roman a fost inspirat dintr-un caz judiciar real, autorul, schimbând identitatea personajelor implicate, nu își poate lua răspunderea pentru eventuale asemănări de nume sau persoane care ar rezulta, acestea trebuind a fi considerate drept coincidențe nedorite.

Mulțumesc Direcției Poliției Municipiului București, și în mod deosebit domnilor Corneliu Diamandescu și Manon Florescu, precum și doamnei procuror Emilia Gheorghe pentru sprijinul acordat la realizarea acestei cărți.

Apropo! Unde naibii or fi soțul și fiul victimei?

— Am nimerit la fix! m-a anunțat Dan, după ce a mai verificat încă o dată dacă adresa consemnată în notesul lui corespunde cu cea a imobilului în fața căruia am ajuns.

Deși ne aflam în mijlocul unei zile toride de vară, vegetația luxuriantă din fața blocului și liniștea ce domnea pe strada Covasna mi-au lăsat pentru o clipă

senzația că, după ce am străbătut pustiul Saharei, am ajuns în sfârșit în oaza mult râvnită.

— Mergem? s-a interesat Dan, nerăbdător.

Trezit din scurta-mi reverie, am pășit pe sub bolta de trandafiri sălbatici și m-am îndreptat spre treptele ce duceau în holul blocului.

— Ce etaj? am aruncat peste umăr, pe când începeam să urc scara din beton.

— Doi.

— Sunteți de la miliție? am fost întrebați de un bărbat cu aspect de pensionar, după ce ne-a deschis ușa apartamentului 43.

Eu am dat din cap a confirmare și el ne-a invitat să intrăm.

Urmându-l printr-un vestibul, am pășit într-o cameră mobilată cu o vitrină și o servantă încadrate cu bibelouri, o canapea, două fotolii și un televizor. Lângă masa din mijlocul încăperii, stăteau pe scaune două persoane: o femeie între două vârste, încinsă cu un șorț de bucătărie și cu brațele mânjite cu făină și un bărbat tânăr, îmbrăcat în uniforma Tarom-ului.

Auzindu-ne intrând, femeia și-a întors capul și ne-a privit întrebătoare, în timp ce aviatorul, ținându-și tâmplele între palme, a continuat să stea cu coatele pe masa, fixând cu apatie scrumiera din fața lui.

— Ce s-a întâmplat? am întrebat, remarcând

dezordinea din încăpere.

— A fost omorâtă mama lui Titi, mi-a explicat femeia, arătând cu vârful bărbiei spre ofițerul de aviație.

— Se află în dormitor… a completat-o bărbatul care ne invitase în casă.

— Conduceți-ne, vă rog, la victimă, i-am cerut, în timp ce-mi aruncam ochii spre trofeele vânătorești care erau agățate pe toți pereții camerei.

Satisfăcut de rolul de ghid pe care i l-am atribuit, mi-a făcut un semn de invitație. Urmându-l pe un culoar, am trecut pe lângă două uși închise și ne-am oprit în fața alteia, dată de perete.

— Vă rog să rămâneți pe loc! i-am cerut călăuzei noastre, trecând pragul camerei și oprindu-mă pentru a-i examina interiorul. Lângă peretele din stângă se găsea un șifonier cu patru uși, în față o fereastră, iar în dreapta, un scrin și un studio. Ca și în celelalte încăperi prin care trecusem, am remarcat urmele unei scotociri fără menajamente.

Atenția mi-a fost atrasă din nou de studio, deoarece pe el se aflau, aruncate la întâmplare, un maldăr de perne, așternuturi, o plapumă și, pe deasupra, ca pentru a sublinia și mai mult talmeș-balmeșul, o prepeliță împăiată, trântită cu picioarele în sus.

Făcând câțiva pași spre pat, am văzut pe mocheta portocalie așternută pe dușumea o pată maronie, cu un

diametru de vreo treizeci de centimetri. Aplecându-mă, și examinând-o, am priceput repede cam ce proveniență ar putea avea. Ridicându-mi ochii spre studio, am zărit, sub boarfe, un picior încălțat cu o șosetă.

— Dumneavoastră ați așezat victima în pat? am întrebat, făcându-i semn lui Dan să se apropie pentru a mă ajuta să înlătur lucrurile aruncate pe studio.

— Nu, domnule ofițer. Așa am găsit-o, a protestat de lângă ușă „ghidul" nostru.

Când ne-am terminat treaba, am privit victima. Avea în jur de cincizeci de ani, era îmbrăcată cu un capot și zăcea cu fața în sus. În creștetul capului avea o plagă de vreo zece centimetri.

— Cu ce-o fi lovit-o? Cu toporul? s-a întrebat Dan.

— Cum asta e treaba medicului legist, du-te și cheamă-l! De asemenea, anunță procurorul și criminalistica! Am văzut un telefon în sufragerie, i-am spus, când a dat să iasă din cameră.

— Ce nenorocire… a spus cu amărăciune bărbatul care ne asistase.

— Cum se numește victima?

— Chiran Elena.

— Cine a descoperit-o?

— Titi… Și, când a văzut-o, a alergat la noi să ne cheme. Știți, noi locuim la 42, adică în apartamentul de alături. Mai întâi am crezut că e beat, dar când m-a adus

aici, m-am grăbit să dau telefon la 055…

— La ce oră a venit fiul victimei să vă cheme?

— Cam la o jumătate de oră după ce-a sunat prima dată la noi. Și atunci era unsprezece și un sfert. Deci, pe la douăsprezece fără un sfert…

— Prima oară de ce v-a căutat?

— A venit să ne întrebe dacă știm pe unde se află mama lui, pentru că el și-a uitat cheile la serviciu și n-are cum să intre în casă.

— Și până la urmă, cum a descuiat? Mi-a răspuns printr-o ridicare din umeri.

— Cu cine mai locuia aici? am întrebat, arătând spre patul pe care zăcea victima.

— Cu soțul ei și cu încă un fecior.

— Și ei unde sunt?

— La serviciu.

— Nu i-ați anunțat?

— Nu, pentru că n-am știut ce numere de telefon au, iar Titi a fost atât de tulburat de nenorocirea care l-a lovit, încât n-a fost în stare să-mi spună cum pot să-i găsesc.

— Doamna din sufragerie este soția dumneavoastră?

După ce a confirmat, i-am rugat să se înapoieze amândoi în apartamentul lor, unde îi voi căuta după ce vom termina cercetările în locuința victimei.

Când am intrat în sufragerie, Dan, încheind

transmiterea dispozițiilor pe care i le dădusem, tocmai lăsa receptorul în furcă, iar aviatorul lua din mâna femeii un pahar cu apă. Am așteptat până ce vecinul de apartament și-a luat nevasta și apoi m-am adresat ofițerului:

— Regret profund nenorocirea care v-a lovit.

Mai întâi și-a ridicat ochii spre mine și a dat din cap a resemnare, apoi, părând că abia atunci remarca prezența noastră, a început să ne privească intrigat, când pe mine, când pe Dan.

— Suntem căpitanul Apostolescu și locotenentul Simionescu, l-am anunțat.

— Constantin Chiran, s-a dezmeticit el de-a binelea, ridicându-se de pe scaun și prezentându-se. Vă rog să luați loc!

— Deși nu este un moment potrivit, sunt nevoit să vă pun câteva întrebări, l-am anunțat pe un ton de scuză.

— Înțeleg. Vă ascult… a spus, oftând și alunecând din nou pe scaunul de pe care se sculase.

— Pentru început, aș vrea să cunosc împrejurările în care ați descoperit drama din locuința dumneavoastră.

— Abia astăzi m-am întors în București, deoarece am fost de serviciu pe aeroportul Kogălniceanu. După ce am intrat în casă…

— De când lipsiți de acasă? l-a întrerupt Dan, care începuse să ia notițe.

— De lunea trecută. Adică exact de o săptămână.

— La ce oră ați ajuns aici?

— Știu că la zece și jumătate am aterizat la Băneasa… a cugetat el. Cred că în jurul orei unsprezece și un sfert mă aflam în fața ușii apartamentului nostru.

— Perfect. Ce ați făcut din momentul în care ați ajuns acasă?

— Când am vrut să descui ușa, am constatat că mi-am uitat cheile în dulapul pe care îl am la Kogălniceanu și am început să sun. Am insistat mult, știind că mama ar fi trebuit să fie acasă, dar nu mi-a răspuns nimeni. Atunci m-am dus la familia Vioreanu, care locuiește ușă în ușă cu noi, pentru a mă interesa pe unde ar putea să fie mama. Nereușind însă să aflu nimic de la vecini, m-am înapoiat la ușa noastră și am reînceput să sun… Dar, așa cum am putut constata puțin mai târziu, n-avea cine să-mi răspundă… a șoptit vlăguit, în timp ce-și îngropa fața în palme. Tocmai mă decisesem s-o caut la complexul alimentar sau prin piață… a reluat după câteva clipe, descoperindu-și fața, când, urmare a unui gest reflex, am pus mâna pe clanță și am văzut că ușa nu era încuiată… a spus, întrerupându-și relatarea printr-un suspin și întinzând mâna după paharul în care mai rămăsese un deget de apă.

Am fost însă mai iute decât el și, luându-l de pe masă, m-am dus să-l umplu la bucătărie.

Am așteptat până ce a băut apa ce i-am adus-o și, văzând că privirea i-a devenit nesigură, m-am grăbit să intervin mai înainte de a-l cuprinde iar deprimarea.

— Când ați intrat, n-ați remarcat dezordinea din casă?

— Bineînțeles că am văzut-o, dar mi-am spus că mama s-o fi apucat să facă curățenie generală, mi-a răspuns el, după ce, pentru o clipă, am avut senzația că nu mă auzise.

— Dacă am înțeles bine, ați cerut sprijinul vecinilor dumneavoastră cam la o jumătate de oră după ce ați intrat în casă. De ce ați întârziat atât de mult? l-am întrebat pentru a elucida un aspect care mă intrigase în timpul discuției avute cu soțul gospodinei.

— Pentru că abia atunci am văzut ce i se întâmplase mamei… a zis, ștergându-și cu pumnii lacrimile ce îi invadaseră ochii.

Tocmai voiam să fac o pauză pentru a-l lăsa să se liniștească, când s-a auzit zbârnâitul imperios al soneriei.

A fost rândul lui Dan să-și abandoneze scaunul, iar când s-a înapoiat era însoțit de procurorul Marian Gabrielescu.

După ce am făcut prezentările, l-am rugat pe noul venit să mă însoțească în camera unde fusese găsită victima. Apoi, în timp ce el s-a apucat să examineze cadavrul și dezordinea din încăpere, l-am pus la curent

cu cele aflate.

— S-ar părea că sunt întrunite toate elementele constitutive ale unei tâlhării, a conchis el, cuprinzând printr-o mișcare circulară a degetului arătător patul și răvășeala din încăpere.

— La o astfel de ipoteză m-am gândit și eu, am admis. Să sperăm că fiul victimei ne va ajuta să stabilim și mobilul.

Procurorul m-a aprobat și eu l-am poftit în sufragerie pentru a continua chestionarea ofițerului de aviație.

— Cum se explică faptul că ați descoperit-o pe mama dumneavoastră abia la o jumătate de oră după ce ați intrat în casă? am revenit la întrebarea pe care i-o pusesem fiului victimei în momentul când își făcuse apariția procurorul.

— Așa cum v-am spus, văzând dezordinea din apartament și închipuindu-mi că mama s-a apucat să facă curățenie, m-am dus să fac un duș și să mă bărbieresc… După aceea am intrat în dormitorul meu pentru a-mi schimba uniforma. Ulterior, mai precis chiar în momentul în care terminasem cu îmbrăcatul, am auzit trântindu-se fereastra de la dormitorul părinților mei și mi-am spus că, în timp ce mă aflam în baie, s-a întors mama. Așa că m-am dus s-o întreb dacă mă căutase cineva cât lipsisem. Mai întâi m-a contrariat faptul că pe pat se afla aruncată o pasăre împăiată, apoi,

apropiindu-mă, am văzut-o și pe mama… a zis, ascunzându-și îngrozit ochii.

— Pe fratele și pe tatăl dumneavoastră i-ați anunțat despre cele petrecute aici?

— Nu, am și uitat de ei! a zis, lovindu-și fruntea cu palma.

— O să ne ocupăm noi de asta. Vă rog să ne spuneți prenumele lor și locul de muncă unde pot fi găsiți.

— Pe fratele meu, îl cheamă Valy, adică Valentin și este fotoreporter la Centrul 5 al Cooperativei „Fotografia", iar pe tata, Anton și lucrează la unitatea militară 31215.

M-am uitat spre Dan și a priceput ce are de făcut, ridicându-se de pe scaun și îndreptându-se spre ieșire. Cum aproape imediat și-au făcut apariția în cameră medicul legist Olimp Dobrescu și căpitanul Eugen Maier de la criminalistică, am presupus că asistentul meu, întâlnindu-i în fața ușii, i-a îndemnat să intre fără să mai sune.

Procurorul, văzând că vreau să mă ridic, mi-a făcut semn să-mi văd de treabă și i-a poftit pe experți să-l urmeze în dormitorul unde se afla victima.

— Mama dumneavoastră se afla în conflict cu cineva? m-am interesat, întorcând capul spre aviator.

— Nu… s-a mirat el. Era un om pașnic… Probabil că trebuie să fie isprava unor hoți…

— Obișnuia să primească în casă persoane străine?

— Nu! Cum să primească necunoscuți în casă?

— Întrucât broasca de la ușa apartamentului nu prezintă urme de violență, este de presupus că autorul sau autorii omorului n-au pătruns în casă cu forța, ci cu asentimentul mamei dumneavoastră, i-am atras atenția, în timp ce procurorul revenea în dormitor și lua loc pe scaun.

— Mda… a admis el, părând surprins de corectitudinea raționamentului meu. Cred că aveți dreptate, dar tot nu văd cine ar fi putut comite o astfel de faptă…

— Din câte știți, ținea în casă o sumă mai mare de bani?

— Mama avea niște bani, dar nu prea mulți, deoarece în urmă cu vreo lună de zile mi-a dat treizeci de mii de lei ca să plătesc avansul pentru o garsonieră construită pe credit. Și nu cred să mai fi avut mulți alții…

— Dar, de exemplu, bijuterii sau alte obiecte de valoare? l-a întrebat procurorul.

— N-am cunoștință de așa ceva, a răspuns cel chestionat, pe când sălta din umeri a scepticism.

— Lipseați mult de acasă? m-am interesat, pentru a afla de ce nivelul erudiției sale avea o cotă atât de scăzută.

— Fiind toată vara detașat la aeroportul

Kogălniceanu, nu puteam veni pe aici mai des de o dată pe săptămână.

— Totuși, v-aș ruga să vă aruncați o privire prin locuință și să ne spuneți dacă remarcați lipsa vreunui obiect, i-am cerut, abordând un aspect mai practic pentru anchetă.

O jumătate de oră mai târziu, când martorul a terminat de făcut trecerea în revistă a locuinței, am afla că dispăruseră o haină din piele, două carpete de perete, plușate, prima reprezentând o reproducere după „Cina cea de taină", iar a doua după „Răpirea din Serai". De asemenea, din apartament mai lipseau o cucuvea împăiată, două radiocasetofoane și o pușcă de vânătoare.

Când fiul victimei a isprăvit cu descrierea obiectelor sustrase, l-am rugat să-mi vorbească despre prietenii și rudele familiei. Apoi, după ce mi-am notat informațiile pe care mi le-a furnizat, i-am adus la cunoștință că, în interesul cercetărilor, ar fi bine dacă și-ar lua cu el hainele și obiectele de care ar putea să aibă nevoie în următoarele două-trei zile.

Cum el m-a asigurat că a înțeles motivele cererii mele, l-am condus în dormitorul lui. Așteptând câteva minute și văzând că nu e prea decis asupra lucrurilor pe care intenționa să le bage într-o valijoară, mi-am vârât capul în camera unde zăcea victima.

— Apare ceva? l-am întrebat pe căpitanul Maier, care, dezlipind o bandă adezivă de pe ușa garderobului, se dusese cu ea spre fereastră și o ridicase pentru a o examina la lumina zilei, cu interesul unui fotograf amator debutant.

— Da! m-a asigurat el cu satisfacție. Amprentele sunt de-o claritate, aș zice, perfectă.

— Și credeți că aparțin autorilor? l-a întrebat procurorul cu interes.

— La o astfel de întrebare se poate răspunde numai după ce vom exclude impresiunile digitale ale persoanelor care, în mod legitim, puteau lăsa urme în această locuință, i-a replicat imperturbabil criminalistul.

— Întrucât fiul victimei va lipsi câteva zile de acasă, înainte să plece, te rog să-l amprentezi, i-am cerut, făcându-i semn cu degetul către celălalt dormitor.

Câteva minute mai târziu, în timp ce-l conduceam spre ieșire, aviatorul s-a interesat cum își va putea contacta fratele și tatăl, din moment ce el va fi plecat când aceștia vor fi anunțați de cele petrecute la ei acasă.

— Chiar voiam să vă rog să-mi spuneți unde veți locui. Atât pentru a vă anunța familia, cât și pentru a discuta cu dumneavoastră, dacă va mai fi necesar.

— Deși garsoniera pe care mi-am făcut-o nu este complet mobilată, voi sta acolo, mi-a răspuns, dându-mi adresa.

Revenind în dormitorul în care se afla victima, l-am văzut pe doctorul Dobrescu strângându-și trusa.

— Ce ne spui, Olimp? l-am întrebat.

— Cauza decesului este evidentă. Multiple fracturi craniene, produse cu un corp dur și greu, parcă cu muchii…

— Topor? s-a interesat procurorul.

— Așa cred. Însă un răspuns mai sigur, după necropsie.

— Când s-a produs decesul?

— Cu aproximativ douăzeci și patru de ore în urmă.

— Atât de mult! m-am mirat, deoarece eu îmi închipuisem că drama se consumase în cursul dimineții, după plecarea de acasă a soțului și a celuilalt fiu.

— Poate mai puțin, dar, după starea cadaverică, în niciun caz într-un interval mai mic de douăsprezece ore.

— Sigur, Olimp? am insistat, neîncrezător.

— Ce vrei să spui? s-a interesat el, devenind dintr-o dată rigid ca o coajă de pâine uscată.

— Ești convins că omorul nu s-a comis mai curând? Să zicem cu cel mult șase ore în urmă, am zis eu, rămânând la ideea că drama a avut loc în cursul dimineții.

— Dacă crezi că te pricepi mai bine la medicina legală, poftim! mi-a replicat, dintr-o dată iritat, întinzându-mi trusa lui de serviciu cu un gest care nu mai avea nevoie

de alte explicații.

— Te înfurii degeaba, Olimp. Nu e vorba despre competența ta, ci de faptul că victima, în mod logic, nu putea fi răpusă decât după ce a rămas singură în casă. Situație în care se putea afla numai după ora șase sau șapte dimineața, când au plecat la serviciu ceilalți membri ai familiei. Altfel, luând drept bun momentul pe care mi l-ai indicat, ar trebui să admit că omorul a fost comis înainte de miezul nopții, ceea ce m-ar obliga în mod implicit să cred că la uciderea victimei au asistat fiul sau soțul acesteia. Ce părere ai, ți se pare veridică această ipoteză?

A rămas cu ochii pironiți către mine, apoi, mușcându-și gânditor buza superioară, a ridicat din umeri a indiferență și m-a repezit:

— Dom'le, știi ceva? Fiecare cu meseria lui. Eu ți-am spus că omorul s-a produs cu cel puțin douăsprezece ore în urmă. În rest, te privește! Descurcă-te!

— Ținând seama de divergența de păreri dintre dumneavoastră și tovarășul căpitan, nu credeți că ar fi mai bine să așteptăm până efectuați necropsia? l-a întrebat procurorul, cu vădită intenție de a pune punct discuției.

Dobrescu a dat din cap a conformare și, strâmbând plictisit din nas, ne-a avertizat:

— În orice caz, este exclus ca omorul să fi fost comis

într-un interval mai mic de douăsprezece ore!

Conciliant, procurorul l-a aprobat, și s-a declarat de acord cu ridicarea victimei.

— Ar mai exista o ipoteză… a spus procurorul, după ce i-am condus până la ușă pe Dobrescu și brancardierii săi. Poate că cel de-al doilea fiu și soțul victimei n-au dormit azi-noapte acasă. Situație care ar putea să explice faptul că victima, așa cum susținea medicul legist, a fost ucisă în timpul nopții.

— M-am gândit și eu la o astfel de eventualitate. Iar confirmarea o vom avea curând, deoarece l-am și trimis pe locotenentul Simionescu după ei. În caz pozitiv, înseamnă că agresorul sau agresorii fac parte din anturajul victimei, fie și numai pentru faptul că li s-a permis accesul în locuință la o oră atât de nepotrivită pentru vizite, am conchis.

— Mda… Așa s-ar părea, m-a aprobat, aruncându-și ochii pe ceas și anunțându-mă: Fiind de serviciu pe Capitală, trebuie să mă întorc la post, așa că vă rog să continuați cercetările și să mă țineți la curent cu mersul lor.

După plecarea procurorului, m-am întors la căpitanul Maier, care lipea de zor benzi adezive pe mobila din sufragerie.

— Cum merge. Eugen? l-am întrebat.

— Am ridicat atât de multe impresiuni, încât nu mai

am mult și-mi epuizez rezerva de bandă revelatoare. Barem de n-aș munci degeaba… a replicat a lehamite, pe când își ștergea transpirația de pe frunte cu dosul palmei.

— Cum infractorii, în ciuda faptului că nu sunt străini de metoda identificării prin amprente, continuă să-și semneze trecerea pe la locul faptei cu urme digitale, să sperăm c-au făcut-o și de data asta, l-am încurajat, în timp ce mă duceam spre măsuța pe care era așezat telefonul.

După ce am vorbit cu comandantul secției de miliție a arondismentului și i-am cerut să-mi trimită câțiva oameni, care să se ocupe cu depistarea unor eventuali martori prin vecinătate, i-am spus lui Maier că am plecat să cer relații de la locatarii blocului.

*

— V-aș ruga să-mi spuneți când ați văzut-o ultima oară pe Elena Chiran? i-am întrebat pe cei doi vecini găsiți în compania fiului victimei, de îndată ce m-au poftit să intru în apartamentul lor.

— Eu am văzut-o alaltăieri dimineață, cumpărând lapte. De atunci n-am mai zărit-o, a răspuns bărbatul, ridicând din umeri.

— Ba eu am văzut-o chiar ieri! s-a grăbit femeia să intervină, mândră că este mai bine informată ca soțul ei.

— La ce oră și în ce împrejurare?

— În jurul orei două după-amiaza. Eu urcam scările, iar ea ducea gunoiul la tobogan.

— Ați discutat ceva?

— Da, eu am întrebat-o ce mai face și ea mi-a răspuns că e supărată, pentru că se pregătise să-și petreacă duminica la ștrand cu familia și niște fini, iar ploaia le-a stricat toate socotelile.

— În noaptea care a trecut sau în cursul acestei dimineți ați auzit zgomote care ar putea fi puse în legătură cu fapta petrecută în apartamentul alăturat?

Ambii mi-au răspuns cu gesturi de infirmare.

— Dar persoane străine, care să fi intrat în locuința familiei Chiran, ați remarcat?

Cum răspunsul lor a fost din nou negativ, am vrut să mai știu dacă au zărit necunoscuți prin imobil, dar, văzându-i că ridică iar din umeri, am abandonat fără prea mult regret scaunul pe care mă invitaseră să iau loc.

*

În apartamentul care se afla deasupra celui în care fusese ucisă victima, locatarii erau plecați în concediu de mai multe zile și n-am avut cui să cer relații. Iar în cel situat dedesubt am găsit o pereche de bătrâni care nu-și mai văzuseră vecina de o săptămână, deoarece, fiind bolnavi de gripă, nu mai ieșiseră din casă. Tot ce știau s-a rezumat la faptul că, în ziua precedentă, unul din ei,

ar fi auzit radioul cântând în apartamentul victimei.

— Cam cât putea fi ora? am întrebat-o într-o doară.

— În jurul orei două după-amiaza.

— Altceva ați mai auzit?

Ambii au clătinat din cap, apoi femeia a zis, ezitând:

— Parcă am auzit totuși ceva…

— Vă rog, am încurajat-o.

— Ieri, pe la cinci după-amiaza, când am închis televizorul, am avut impresia că bocăne cineva în apartamentul familiei Chiran…

— Adică un zgomot asemănător celui produs prin baterea unui cui? am încercat eu să stabilesc ce însemna bocăneala la care s-a referit.

— Ah, nu! mai degrabă aș spune că s-a auzit o țopăială ca la dansurile tineretului din ziua de astăzi, a răspuns ea, strâmbând din nas cu dispreț.

— S-a dansat mult? am vrut să știu, spunându-mi că, întrucât petrecerea a avut loc înainte de comiterea omorului, va trebui să-i identific pe toți participanții la ea, deoarece nu era exclus ca autorul sau autorii crimei să fi făcut parte din cercul acestora.

— Nu știu… În orice caz, cât timp a funcționat televizorul, n-am auzit nimic, pentru că soțul meu n-aude prea bine și-l punem să meargă la maximum. Dar, după ce l-am închis, țopăiala de care v-am spus a mai durat câteva clipe și s-a făcut liniște.

Una peste alta, din ultima afirmație a martorei, reieșea că posibilitatea ca în locuința victimei să se fi dansat cu câteva ore înainte de comiterea omorului se dovedea a fi fără temei. Pentru că, în definitiv, tot ce auzise ea se limitase la un zgomot care durase prea puțin pentru a putea trage concluzia că în apartamentul de deasupra se dăduse o petrecere.

Întrucât n-am reușit să mai aflu nimic de la interlocutorii mei, m-am retras spunându-mi că, dacă mi s-ar întâmpla să uit relatarea făcută de femeie, n-ar fi nicio pagubă.

*

Mai înainte de a-mi relua peregrinarea, am urcat din nou în apartamentul familiei Chiran, pentru a vedea dacă emisarul meu îi adusese între timp pe soțul și pe cel de-al doilea fiu al victimei. Am constatat însă că Dan nu se înapoiase încă din misiune. În schimb, secția de arondisment îmi trimisese patru oameni a mă ajuta la cercetări.

— Dumneata vei sta la ușă și vei asigura paza câmpului infracțional, i-am spus unuia dintre ei, care era în uniformă de subofițer și am continuat către ceilalți: în ceea ce vă privește, vă rog să vă împărțiți astfel munca, încât să discutați cu toți locatarii din imobilele de pe această stradă. Mă interesează acei martori care ar putea furniza informații despre uciderea

victimei Elena Chiran. Întrucât nu am primit încă raportul medicului legist, suntem nevoiți să situăm momentul probabil al crimei într-un interval foarte larg, undeva între seara zilei de duminică și această dimineață. În primul rând va trebui să aflați când a fost văzută victima pentru ultima oară și dacă a fost remarcată prezența unor persoane suspecte prin împrejurimi. Până vom ști mai bine ce trebuie să căutăm, ne limităm la aceste tatonări de rutină.

— Eu am terminat, m-a anunțat Maier, după plecarea celor trei colaboratori.

— Cum până apar și ceilalți doi membri ai familiei tot nu poți face o selecție a urmelor pe care le-ai ridicat, te-aș ruga să mă ajuți la cercetarea locuinței.

— După răvășeala din casă, chiar îți imaginezi că răufăcătorii n-au găsit ce căutau? s-a interesat el, cu ironie.

— Cum nu se știe niciodată, să ne facem meseria! l-am îndemnat, scoțându-mi în mod demonstrativ haina și suflecându-mi mânecile cămășii.

O oră mai târziu, am făcut bilanțul cercetării noastre. Într-o poșetă veche, ascunsă în lada studioului pe care zăcuse victima, se aflau: o broșa și patru verighete de aur, precum și douăzeci și una de mii de lei în obligațiuni C.E.C.

— Acesta să fi fost mobilul, ori numai niște valori

neglijabile, funcție de miza căutată și subtilizată deja de infractori? a întrebat Maier, privind conținutul poșetei.

Tocmai când mă pregăteam să-i povestesc că nu sunt Mafalda[1] pentru a-i putea da un răspuns, am auzit telefonul sunând în sufragerie.

— Bună ziua. Aș putea vorbi cu Valy? s-a interesat un tip, după ce am dus receptorul la ureche.

— Nu este acasă. Cine-l caută?

— Aurel. Titi, tu ești? mi-a întors el întrebarea.

— Cine sunteți dumneavoastră? l-am contrat, pe când îmi spuneam că, după toate probabilitățile, mă confundă cu aviatorul.

— Aurel Clucescu, un coleg de-al lui Valy.

— Dacă sunteți colegi, de ce-l căutați acasă și nu la serviciu?

— Pentru că n-a venit! Și doar am stabilit clar cu el că-i împrumut mașina numai cu condiția să mi-o aducă înapoi, acasă! a explicat interlocutorul meu cu un ton de enervare crescendo.

— Tovarășe Clucescu, sunt căpitanul de miliție Apostolescu și vreau să stau de vorbă cu dumneavoastră, l-am anunțat, cu interesul deodată stârnit de afirmația lui.

---

[1] „Ce, eu sunt Mafalda?", expresie folosită atunci când cineva nu poate răspunde la o întrebare ce ține de viitor.

— Da' ce s-a întâmplat? Mi-a accidentat mașina? a întrebat el cu o voce secătuită de spaimă.

— Știți unde locuiește Valentin Chiran? l-am consultat, omițând să-i dau vreun răspuns.

— Cum să nu știu?

— Perfect. Vă rog să veniți cât mai repede posibil la el acasă, unde veți primi toate explicațiile pe care mi le-ați cerut.

El m-a asigurat că pleacă imediat spre mine, iar eu am închis aparatul și, intrigat, i-am relatat lui Maier discuția avută.

— Ei, mai sunt salariați care trag chiulul de la serviciu, mi-a explicat el, făcând un gest de nerăbdare, chiar în momentul în care am auzit pe cineva intrând în casă.

Era locotenentul Simionescu.

— I-ai adus? l-am întrebat.

— Regret, dar n-am reușit să-i găsesc, m-a anunțat, subliniindu-și spusele printr-o elocventă ridicare din umeri. Tatăl nu s-a prezentat astăzi la serviciu, iar fiul, așijderea. Cu mențiunea că ultimul a lipsit și ieri.

— Ieri a fost duminică, l-am avertizat.

— Sunt oameni care lucrează și duminica. De exemplu fotoreporterii care fac poze la nunți, botezuri și așa mai departe… mi-a replicat el, impasibil.

— Ei fir-ar să fie! O femeie este ucisă în propria ei

casă, iar familia ei, cucu! Ia-o de unde nu-i! Cam al naibii de curioasă această coincidență… Și eu cum fac o selecționare a impresiunilor colecționate? a zis Maier, reamintindu-și de aspectul practic al muncii lui.

— Deocamdată, exclude ce se poate… Adică pe ale victimei și ale fiului pe care l-ai amprentat deja. În rest, vom vedea. Când pleci la sediu, te rog să duci și asta, i-am recomandat, arătându-i conținutul poșetei găsită în lada studioului.

— S-a mai întâmplat ca persoanele pe care le-ai căutat să absenteze nemotivat de la serviciu? l-am întrebat pe Dan, încercând să pricep cam de ce soi ar putea să fie știrea pe care mi-o adusese.

— În ceea ce-l privește pe băiat, da. Și, ținând seama de faptul că, în fond este un fel de liber profesionist, s-ar putea spune că dispariția lui nu este în mod obligatoriu semnificativă. În schimb, cu tatăl, situația se prezintă diferit, deoarece este cunoscut a fi un salariat foarte serios. Dacă mai adăugăm și faptul că nu demult mai era încă militar activ, nu-i tocmai ușor de admis că, așa dintr-o dată, s-a apucat să tragă chiulul…

— Cu ce se ocupă în unitatea militară în care lucrează?

— Este șeful popotei. Și, întrucât masa ostașilor trebuia demult servită, a zis, bătând în mod semnificativ în ceasul de la mână, este greu de găsit o

explicație pentru modul în care și-a neglijat îndatorirea.

— Și totuși s-ar putea să existe… Cum cel de-al doilea fiu a împrumutat o mașină, pe care încă nu a restituit-o, am putea admite că a plecat cu vreo femeie, într-o escapadă de câteva zile. Deci, în mod firesc, n-avea cum să fie acasă când s-a consumat drama…

— Iar tatăl lui și totodată soțul victimei, din diverse motive, într-o criză etilică sau de gelozie, și-a ucis consoarta, mi-a preluat Dan ideea. Și cum în crizele pasionale autorii lor obișnuiesc să se predea din proprie inițiativă, când li se mai răcorește mintea înfierbântată de alcool, nu vom mai avea mult de așteptat până se va înapoia acasă și ne va povesti de-a fir a păr cum și-a omorât nevasta. Ce părere ai, ține o astfel de versiune?

Apreciind că modul în care își expusese punctul de vedere părea destul de logic, am început prin a-mi înclina capul a confirmare, dar m-am răzgândit:

— Varianta pe care ai fabricat-o are un cusur. Unui singur, dar esențial!…

— Și, mă rog, care ar fi acesta? m-a zorit el, văzând că m-am oprit pentru a privi spre ușă, de unde se auzeau apropiindu-se niște pași.

Când am văzut că era unul din ofițerii pe care-i trimisesem să facă investigații prin vecinătate, i-am făcut semn să aștepte și am întors capul spre Dan:

— Ai omis talmeș-balmeșul pe care l-am găsit în casă

și care, după părerea mea, exclude posibilitatea ca omorul să fi fost comis de soț. Deoarece acesta, prin poziția lui, ar fi trebuit să știe cu precizie ce și unde are de căutat. Și, cum dezordinea din locuință demonstrează că persoana sau persoanele care au „operat" aici erau străine de obiceiurile casei, trebuie să excludem o posibilă implicare a celorlalți membri ai familiei în fărădelegea pe care o anchetăm.

— Bine, admițând că ai dreptate, te rog să-mi spui unde sunt soțul și fiul victimei?

— La această întrebare ar fi trebuit să răspunzi tu! Că doar de aceea te-am trimis să-i cauți! i-am replicat iritat, constatând că se uită la mine zeflemitor. În orice caz, numai continuându-ne investigațiile vom putea afla ceea ce ne interesează, am adăugat, văzând că s-a bosumflat și m-am adresat ofițerului care-și făcuse apariția la ușă. Ai prins vreun fir?

— Da, tovarășe căpitan. Am găsit o martoră care a văzut-o ieri după-amiază pe victimă. Aceea este!… a raportat el, apropiindu-se de fereastră pentru a-mi arăta într-un balcon al imobilului de peste drum, la o distanță de aproximativ cincisprezece metri, o femeie care privea spre noi, cu coatele pe balustradă, ca dintr-o lojă de teatru.

— Bine. Să mergem la ea, am spus, pornind spre ieșire.

Când am ajuns pe palier și am vrut să închid ușa, am zărit un tip care urca năvalnic scara, câte două trepte o dată și, gâfâind, și-a curmat elanul la o palmă de pieptul meu. Avea până în patruzeci de ani, trăsături regulate și era blond spre șaten, suplu și de statură potrivită.

— Unde mergeți? l-am întrebat.

— Aici! a scâncit el, speriat ca un cățeluș care tocmai a scăpat de lanțul unui hingher.

— Pe cine căutați?

— M-a invitat un dom' căpitan… a răspuns, continuând să respire cu dificultate.

— Sunteți tovarășul Clucescu? mi-am dat eu cu presupusul, amintindu-mi de tipul cu care vorbisem la telefon. Cu mine ați discutat. Sunt căpitanul Apostolescu, i-am reamintit, după ce el a confirmat că era chiar persoana la care mă gândisem.

— Ce facem cu martora, tovarășe căpitan? s-a interesat ofițerul care mă însoțea, văzând că mă întorc și-l poftesc pe noul venit în casă.

— Am să mă ocup de ea mai târziu. Până atunci continuă cercetările pe aceeași direcție, i-am cerut, mai înainte de a reintra în casă.

— Ce s-a întâmplat cu mașina mea? m-a luat repede invitatul meu, când am ajuns în sufragerie. Mi-a distrus-o, nu? a adăugat, arborând un aer mai nefericit decât cel pe care poate să și-l fabrice un cerșetor de profesie, când

întinde mâna pentru a-și umple buzunarele cu banii credulilor.

— Vă rog să luați loc, am zis, indicându-i un scaun lângă masa din mijlocul camerei, pe când îmi spuneam că, din câte îmi aminteam, îl chemasem ca să-i pun eu întrebări, nu el mie.

A clătinat din cap a refuz și m-a avertizat cu toată convingerea:

— Fără menajamente! Vă rog să-mi spuneți bărbătește ce s-a întâmplat cu mașina mea!

Deși am fost tentat să-l informez că puțin îmi pasă de mașina lui, m-am stăpânit și i-am propus:

— V-aș ruga să-mi povestiți ce este cu mașina de care vă interesați.

— Nu m-ați chemat pentru a-mi spune că mi-a accidentat-o Valy? a vrut să știe, teribil de neîncrezător.

L-am liniștit printr-un gest de negație și i-am spus cu ce ocazie mă aflam în fața lui.

— Nu se poate! a exclamat, ducându-și stupefiat mâna la gură.

Am ridicat din umeri a fatalitate și am conchis:

— Prin urmare, pe doamna Chiran am descoperit-o ucisă, iar soțul ei și Valentin, colegul dumneavoastră, nu sunt de găsit. Aveți cumva idee pe unde ar putea fi?

— Credeți că dacă aș fi știut, mi-aș mai fi pierdut toată dimineața sunând aici? m-a consultat, arătând spre

telefon.

I-am făcut semn lui Dan să-și pregătească notesul și am început să-l chestionez metodic:

— Când v-ați văzut ultima oară cu Valentin?

— În urmă cu două zile, mai precis sâmbătă, pe la douăsprezece noaptea.

— Așa târziu? m-am mirat.

— Ba era chiar devreme! Pentru că de cele mai multe ori ne terminăm serviciul spre patru dimineața.

— În ce constă munca dumneavoastră?

— Sunt fotoreporter la Cooperativa „Fotografia" și sunt plătit în funcție de comenzile pe care le primesc. Și, pentru a primi aceste comenzi, trebuie să umblu după clienți! În consecință, eu și Valy formăm o echipă și după zece dimineața începem să batem drumurile spre primăriile de sector pentru a-i fotografia pe cei care se căsătoresc. Spre ora patru, când se termină această activitate, ne despărțim, pentru a ne revedea după opt, când începem să colindăm restaurantele în căutarea banchetelor, nunților, botezurilor și bineînțeles a chefliilor care vor să-și imortalizeze starea euforică, a zâmbit el cu amărăciune, încheind: iar această colindare a orașului, așa cum v-am spus, se termină mai întotdeauna spre dimineață.

Am dat din cap a compasiune pentru avatarurile profesiei lui și am abordat subiectul discuției noastre

telefonice:

— Vă rog să-mi relatați ce este cu mașina pe care i-ați împrumutat-o.

— Păi, ce să fie? Sâmbătă noapte, când ne-am despărțit, Valy mi-a cerut să i-o las lui, urmând ca a doua zi să vină să mă ia de acasă la unsprezece dimineața… Și, cum l-ați văzut dumneavoastră, așa l-am văzut și eu! a urmat el înciudat. Pe la ora douăsprezece, am sunat la el acasă și am vorbit cu mama lui, care mi-a spus că Valy a avut o pană de motor la mașina lui taică-su și că a dus-o la reparat la „Ciclop". În final, mi-a promis că, de îndată ce va veni acasă, îi va spune să-mi telefoneze. Dar, cum el n-a sunat până la trei după-amiaza, am plecat singur la treabă. Iar azi-dimineață, văzând că tot nu a apărut, am sunat acasă la el și mi-ați răspuns dumneavoastră… a zis pe un ton de resemnare.

— Ce autoturism aveți? l-a întrebat Dan.

— O Skodă 1000 MB, roșie.

— Cu ce număr este înmatriculată?

— Veneați des pe aici? m-am interesat, după ce i-a spus lui Dan numărul mașinii lui.

A ridicat o mână și a rotit-o ca pe un pui așezat la fript în proțap și apoi a glăsuit:

— Așa și așa.

— Când ați fost ultima oară aici?

— Sâmbătă, după ce am terminat cu fotografierea mirilor…

— Cât era ora când ați ajuns aici? s-a interesat Dan, cu intenția de a consemna o depoziție ca la carte.

— În jur de patru. Iar la opt, așa cum convenisem, Valy a venit la mine și apoi am plecat să vizităm restaurantele pentru a afla dacă au angajate banchete sau nunți în noaptea respectivă.

— Vă referiți la noaptea în care i-ați împrumutat mașina? l-am întrerupt, pentru a mă convinge că nu face vreo confuzie care să deruteze investigațiile.

— Exact! Și din acel moment eu nu mai știu nimic despre soarta mașinii mele… și-a reamintit el să ofteze a descurajare.

— Nu cred că este cazul să vă faceți griji, pentru că, dacă ar fi fost accidentată, am fi aflat până acum. În orice caz, noi o vom pune sub urmărire, l-am liniștit. Acum vă rog să-mi spuneți până la ce oră ați stat acasă la Valentin?

— L-am însoțit pentru că-mi trebuia unul din aparatele de fotografiat cu care lucrăm și pe care-l luase la el cu o seară înainte, dar mama și tatăl lui au insistat să rămân cu ei la masă. Așa că… Eu zic că am plecat pe la cinci…

— Din discuțiile care s-au purtat între colegul dumneavoastră și părinții lui, ați avut impresia că între

ei exista o stare de animozitate, de încordare?

— Nu, nici gând! Taică-su a fost, ca de obicei, haios, iar maică-sa i-a ținut isonul…

— În afară de faptul că atmosfera a fost amuzantă, ați reținut ceva din ceea ce s-a vorbit? am insistat, deoarece, până în prezent, interlocutorul meu era ultima persoană care discutase cu victima.

Pentru a chibzui mai bine, martorul și-a ridicat privirea spre tavan și a început să-l examineze de parcă ar fi descoperit acolo o pictură de-a lui Grigorescu necatalogată.

— A, da! Îmi amintesc! a exclamat cu satisfacție, tocmai când, plictisindu-mă să-l tot privesc cum se zgâiește la plafon, voiam să-i pun o altă întrebare. Domnul Chiran l-a întrebat pe Valy ce face a doua zi, deoarece ar vrea să se repeadă până la Roșiori ca să ia câteva damigene cu vin de la o rudă. Iar când Valy i-a spus că mașina lor are o defecțiune la carburator, m-am oferit să i-o împrumut pe a mea, dar cu condiția să pornească spre Roșiori dis-de-dimineață, astfel încât la unsprezece să vină să mă ia…

— Știți ce rude au în Roșiori?

Cum el a ridicat din umeri, mi-am plasat o altă întrebare:

— Din ceea ce s-a discutat la masă, a reieșit că ar aștepta vreo vizită din partea cuiva?

— Nu, nu s-a vorbit nimic despre așa ceva… Mai degrabă aș spune că nepotul lui nea Anton părea să aștepte pe cineva, fiindcă l-am tot văzut privind spre fereastră…

— În afară de părinții și colegul dumneavoastră, s-a mai aflat cineva în casă? l-am întrerupt, fără nicio jenă, deoarece până atunci nu pomenise nimic despre o astfel de prezență.

— Da, un nepot de-al lui nea Anton.

— A venit în timp ce vă aflați acolo?

— Nu. Când am intrat cu Valy, l-am găsit împreună cu părinții lui.

— Îl cunoșteați?

— Nu. Atunci l-am văzut pentru prima oară…

— Cum se numește?

— Ionel. Mai mult nu știu. În orice caz, nea Anton mi-a spus că este nepotul lui.

— A mâncat și el cu dumneavoastră?

— Nu. Mama lui Valy l-a invitat de câteva ori, dar el a refuzat-o, spunând că a mâncat în altă parte, puțin înainte de a veni…

— Ați discutat ceva cu el?

Mai întâi mi-a răspuns printr-un gest de negație, apoi iar a făcut cu mâna „așa și așa”.

— Până s-a așezat masa, văzând că este foarte retras, l-am întrebat dacă e bucureștean, iar el mi-a răspuns că

este moldovean, din Bacău. Asta a fost totul, deoarece, văzând că n-avea chef de vorbă și se tot uita pe fereastră, nu i-am mai adresat niciun cuvânt.

— El a rămas în casă și după plecarea dumneavoastră?

— Da.

— Vă rog să ni-l descrieți, i-am cerut, constatând că nu interlocutorul meu era ultimul martor care a văzut victima în viață, ci nepotul de care ne vorbise.

— Era de statură potrivită și slab… Părul lung și șaten… a început să cugete el, ridicându-și din nou privirea spre tavan. Avea figura lunguiață… ochii căprui și retrași în orbite… Altfel aș spune că era un tip drăguț.

— Cum era îmbrăcat? l-a luat Dan în primire, când martorul, terminându-și portretul-vorbit, și-a readus privirea spre mine.

— Într-o pereche de blugi românești, uzați și o cămașă în carouri, cu mâneci scurte…

— Ce fel de autoturism avea colegul dumneavoastră? am vrut să mai știu.

— O Dacie albastră, dar era a lui nea Anton. El numai o conducea, fiindcă tatăl lui n-avea permis și se temea să conducă…

— Știți cumva ce număr de înmatriculare avea?

El a ridicat din umeri și eu, cerându-i adresa unde-l

puteam găsi, l-am asigurat că îl vom anunța de îndată ce vom da de Skoda lui.

*

Ușa s-a deschis atât de repede, încât am fost convins că doamna din balconul de peste drum nu ne slăbise din priviri nici măcar atunci când am traversat strada pentru a ne îndrepta spre blocul ei.

Era scundă și planturoasă, cu tenul galben, ca suferinzii de afecțiuni hepatice. Nici n-a așteptat să facem bine cunoștință și să-mi spună că se numește „doamna Anghel", că ne-a și invitat să intrăm în casă, în mod evident fericită că are cu cine să converseze.

— Probabil că ați aflat ce i s-a întâmplat vecinei dumneavoastră, doamna Chiran, am zis, în chip de introducere.

— Sigur! Tot cartierul vorbește de nenorocirea asta, Doamne ferește! s-a închinat ea cu repetiție. Cine s-ar fi așteptat la o astfel de nenorocire…

— Întrucât vă aflați la același nivel cu apartamentul familiei Chiran, presupun că ați văzut adesea ce se petrece în casa vecinilor dumneavoastră…

— Bineînțeles! Bineînțeles că am văzut! s-a grăbit ea să confirme, nerăbdătoare să-și demonstreze „erudiția". În ultimii doi ani, de când m-am mutat aici, am văzut tot ce s-a petrecut la ei în casă…

Cum n-aveam de-a face pentru prima oară cu un

martor exaltat, am știut că, dacă n-o ghidonez cu pricepere, am toate șansele să mă aleg cu câteva ore mâncate fără nici cel mai mic folos. Așa că, arborând o mină plină de admirație pentru talentul ei de bună observatoare, am întrerupt-o:

— Deși sunt convins că ați putea să-mi spuneți lucruri deosebit de interesante despre familia Chiran, sunt nevoit să mă limitez numai la informațiile pe care mi le-ați putea furniza în legătură cu ceea ce s-a întâmplat în casa lor, să zicem, în ultimele două zile. Pentru perioada anterioară urmând a mai discuta și cu ocazia altei vizite, m-am simțit obligat să adaug, cu titlu de consolare, constatând că, deodată, i s-a deteriorat buna dispoziție.

— Sigur! Am să vă spun tot ce știu, s-a angajat ea, începând să zâmbească de îndată ce a auzit promisiunea. Ce vreți să vă spun?

— În primul rând, când ați văzut-o pentru ultima oară pe doamna Chiran?

— Astăzi, pe la opt dimineața. Ne-am întâlnit la coadă la lapte… Ea fiind cu câteva persoane înaintea mea…

— Sunteți convinsă că ați văzut-o astăzi? mi-am exprimat eu neîncrederea, deoarece medicul legist fusese formal în afirmația lui că victima ar fi decedat cu cel puțin douăsprezece ore înainte de a o „consulta” el.

— Bineînțeles! Da’ mai e vorbă?! m-a asigurat ea cu fermitate.

— Îmi pare rău că trebuie să vă contrazic, dar, din constatările pe care le-am făcut, vecina dumneavoastră nu putea să mai fie în viață la ora opt dimineața, i-am replicat, fără menajamente, în timp ce-mi spuneam că, ținând cont de modul în care debutase „prețioasa" mea martoră, va trebui să fiu foarte circumspect cu datele ce vor rezulta din depoziția ei.

— Nu, domnule! Am văzut-o azi dimineață! a protestat ofensată, pentru ca imediat să cadă pe gânduri și, câteva clipe mai târziu, să continue cu jenă: De fapt, cred că aveți dreptate… Pentru că acum mi-am amintit că azi nici n-am luat lapte, fiindcă îmi mai rămăsese din cel cumpărat ieri…

— Deci ultima dată ați văzut-o ieri dimineață, la lapte, a conchis Dan, pentru a ști ce are de consemnat în notesul lui.

— Ah, nu! Am mai văzut-o și ieri după-amiază.

— În ce împrejurare? am dirijat-o eu.

— Când a ieșit pe balcon…

— La ce oră s-a întâmplat asta?

— Cred că trebuie să fi fost în jurul orei cinci după-amiază.

— Sunteți sigură? am vrut să știu.

— Cum să nu fiu, dacă am și stat de vorbă cu ea.

— Și ce ați discutat?

— De fapt, n-am discutat, ci numai mi-a arătat prin

semne că ploaia care cădea afară îi stricase ziua.

Cum în ultimele două săptămâni numai duminică plouase, i-am făcut semn lui Dan că poate lua de bună afirmația martorei.

— Ulterior ați mai văzut-o?

— Nu.

— Ați remarcat cine se afla atunci în casă? m-am interesat cu o legitimă curiozitate, deoarece ne apropiasem de momentul probabil al crimei.

— Nu, pentru că atunci când sunt lăsate perdelele nu se poate vedea nimic… mi-a răspuns ea, cu regret.

— În noaptea de duminică spre luni, ați auzit ceva care să vă rețină atenția? Să zicem, de exemplu, niște strigăte, am întrebat-o cu speranța că voi reuși să localizez mai bine momentul declanșării agresiunii.

— Nu, de ce să vorbesc cu păcat?

— Dar despre soțul sau fiul doamnei Chiran, ce-mi puteți spune?

— Nu știu ce vă interesează.

— Când i-ați văzut ultima oară?

— Stați să mă gândesc… a zis, ridicându-și o palmă la frunte pentru a medita mai bine. Mda… Acum îmi amintesc! Sâmbătă, puțin după ora cinci după-amiaza, l-am văzut pe domnul Anton ieșind din bloc și pornind spre aleea din stânga, unde știu că-și ține mașina…

— Știți ce mașină are? a întrebat-o Dan.

— Sigur. O Dacie albastră.

— V-a atras ceva atenția la domnul Anton, când l-ați văzut ieșind din imobil? mi-am reluat chestionarea.

— Adică dacă era băut?

— Obișnuia să bea?

— Cam da.

— Și era băut?

— Privind de sus, din balcon, nu mi-am putut da seama. Tot ce pot să vă spun, este că însoțitorul lui ținea în mână o sacoșă.

— Știți cine era persoana care era cu el? am întrebat-o și, după ce a făcut un gest de infirmare, i-am cerut să mi-l descrie pe necunoscut.

— Era un tinerel, până în treizeci de ani, slab, înalt, brunet sau șaten și cu părul lung.

— Cum era îmbrăcat?

— Cu un pantalon uzat, parcă bleumarin și o cămașă cadrilată, cu mâneci scurte.

— L-ați mai văzut până atunci? am întrebat, pe când îmi spuneam că necunoscutul seamănă cu Ion, nepotul lui Anton Chiran, despre care martorul Clucescu afirmase că l-a întâlnit în locuința prietenului său.

— Nu.

— Pe Valentin, fiul mai mic al doamnei Chiran, când l-ați zărit ultima oară?

— Tot sâmbătă, dar mult mai târziu, m-a avertizat ea.

Cred că era după miezul nopții. A venit cu o mașina roșie și a parcat-o pe aleea din dreapta blocului nostru. Apoi, imediat ce a traversat strada, am văzut cum s-a aprins lumina la toate ferestrele apartamentului lor. Cam o oră mai târziu, în camere a început să se facă întuneric pe rând. Ce-a mai fost după aceea, nu mai știu, fiindcă am intrat în casă…

— Ați mai remarcat și altceva, doamnă Anghel?

— Da. Aș putea să vă spun că, la puțin timp după ce a venit Valy acasă, am auzit o discuție aprinsă între el și mama lui. Cred că cearta lor a durat aproape o jumătate de oră.

— V-ați putut da seama de cauza discuției lor?

Ea a ridicat din umeri, iar eu, din motive de precauție profesională, am verificat-o:

— Cum se face că erați la o oră atât de târzie pe balcon?

— Vă mărturisesc că aș fi preferat să mă aflu în pat și să dorm… Dar ce altceva aș fi putut să fac, când am sufocări din cauza astmului? De aceea am și fost pensionată medical, cu aproape doi ani mai devreme… a zis ea, în timp ce-și lipea de piept o palmă cu degetele răsfirate, probabil cu scopul de a-mi face cunoscută zona în care o durea.

Cu intenția de a-i mai alunga din tristețea pe care i-am citit-o în ochi când ne-a văzut ridicându-ne de pe

scaune, i-am promis din nou că, dacă timpul ne va permite, vom mai trece pe la ea.

*

Ieșind din imobilul martorei, ne-am orientat spre prima alee din dreapta. Printre cele șase mașini parcate, am zărit și una a cărei caroserie era roșie ca o tomata tocmai bună de cooptat într-o salată de vară. Apropiindu-ne de ea, n-am avut nevoie de un binoclu pentru a vedea că era o Skodă.

— E a lui Clucescu? l-am întrebat pe Dan care, după ce și-a consultat însemnările din notes, s-a uitat la numărul de înmatriculare al autoturismului.

Văzându-l confirmând, am dat o tură în jurul ei și am încercat toate portierele. Erau încuiate.

— În timpul cercetării am văzut un breloc al firmei Skoda, cu trei cheițe. S-ar putea să fie ale acestei mașini… i-am sugerat, întorcându-mă și pornind spre capătul aleii.

*

Nici n-am intrat bine în apartament că telefonul s-a pornit să zbârnâie.

După ce am ridicat receptorul, o voce feminină s-a declanșat pe nerăsuflate:

— Alo! Pe unde umbli, nașă? Nu mi-ai promis că stai și mă aștepți? Toată ziua te-am sunat, da' ioc să fii p-acasă. Nașu' pe unde umblă?…

— Pe cine căutați? i-am întrerupt tirada, gândind că trebuie să fie vreo zurlie care a greșit numărul.

— Dumneata ești, nașule? Sunt eu, Niculina…

— Pe cine căutați? mi-am repetat întrebarea, pregătindu-mă să pun receptorul în furcă.

— Nu-i casa Chiran? s-a decis interlocutoarea mea să se intereseze.

— Ba da. Cine sunteți dumneavoastră? am vrut să știu, pe când îi arătam lui Dan brelocul cu cheile mașinii pe servanta din sufragerie.

— Da' dumneavoastră cine sunteți? mi-a întors-o ea, intrigată.

Prezentându-mă, am aflat că se numește Niculina Zamfir și că este fina lui Elena și Anton Chiran.

— Da' ce s-a întâmplat? Unde-s nașii mei? a întrebat ea contrariată.

— Când ați stabilit întâlnirea de astăzi? am chestionat-o, omițând să dau vreun răspuns la întrebarea ei.

— Ieri după-amiază, la telefon…

— De unde vorbiți acum?

— De acasă…

— Unde locuiți? m-am interesat, apreciind că am dat peste un martor care ar putea să-mi furnizeze niște relații interesante.

În timp ce-mi notam adresa, l-am văzut pe Dan

intrând și scuturând brelocul pentru a-mi atrage atenția cu cele trei chei de mașină, apoi dând din cap a confirmare. Rugându-mi interlocutoarea să rămână acasă până ajung la ea, am închis și m-am adresat lui Dan:

— Plec să audiez o martoră. Între timp, te rog să ceri de la Circulație numărul mașinii familiei Chiran s-o dai în urmărire. De asemenea, cheamă-l pe Maier și spune-i să ridice urmele din Skodă deoarece există prezumția că amprentele ce le va găsi ar putea să-i aparțină lui Valentin, cel de-al doilea fiu al victimei.

— Pentru a se putea pune în evidență niște eventuale amprente străine de cele lăsate de cei patru membri ai familiei victimei, avem nevoie și de cele ale soțului acesteia, a ținut el să-mi amintească.

— Știu. Între timp, mai dă o tură prin casă. Poate reușești să dibuiești niște obiecte personale de-ale lui Anton Chiran, capabile să ne furnizeze urmele digitale ale acestuia. Ar fi foarte bine…

— Lipsești mult?

— Omul știe numai când pleacă… am filosofat, după ce i-am cerut să-mi dea notesul.

*

Niculina Zamfir, era scundă și voinică, cu figura ovală și părul șaten încărunțit, arătând cam de patruzeci de ani.

În chip de introducere, i-am povestit în câteva cuvinte despre adevăratul motiv al vizitei mele.

— Naşa moartă?! Nu se poate…! a îngăimat ea, pe când îşi acoperea cu palma gura şi bărbia.

Am ridicat din umeri şi, după ce am lăsat-o să-şi mai revină din surpriză, am început să-mi fac meseria.

— Doamnă Zamfir, când aţi văzut-o pe naşa dumneavoastră ultima oară?

— Săptămâna trecută, când am fost cu toţii la ştrandul de la Herăstrău…

— Ce înţelegeţi prin „toţi”?

— Că în afară de noi au mai fost şi soţii noştri…

— Dacă am înţeles bine, ieri după-amiază aţi vorbit la telefon cu naşa dumneavoastră. Aşa este? am întrebat-o, iar când ea m-a aprobat, am continuat: cine a sunat, ea sau dumneavoastră?

— Eu.

— Aţi putea preciza cât era ora?

— Sigur! Fiind duminică şi gândindu-mă că ar putea dormi, am dat telefon numai după ce am văzut că ceasul arată ora cinci…

— Despre ce aţi discutat?

— Am vorbit de ploaia care ne dăduse planul peste cap, căci plănuisem să mergem din nou la ştrand.

— Şi altceva?

— Altceva nimic, a dat ea din umeri.

— Soțul și fiul ei se aflau acasă?

— Nu, nu erau.

— De unde știți?

— De la nașa… Fiindcă mi-a povestit că moare de plictiseală, pentru că-i singură acasă.

— Nu v-a spus unde sunt ceilalți membri ai familiei?

— Ba da… Mi-a zis că nașu' tocmai plecase la niște prieteni, unde se va încurca în mod sigur la băutură. Iar despre Valy spunea că o sunase puțin mai înainte și o anunțase că mai întârzie vreo două ore la „Ciclop'[2]", unde se afla cu mașina pentru nu știu ce defecțiune.

— V-a spus cine anume sunt prietenii la care se dusese soțul ei?

A scuturat din cap că nu.

— Îl cunoașteți pe Ion, nepotul doamnei Chiran? am întrebat-o și, văzând că ridică din umeri, am precizat: locuiește în Bacău.

Cum ea m-a asigurat că habar n-are cine ar putea fi persoana despre care mă interesam, am rugat-o să-mi vorbească despre rudele și prietenii mai apropiați ai familiei Chiran.

Mi-a furnizat câteva nume și adrese.

— Aveți cunoștință de faptul că între Valentin și mama lui ar fi existat niște neînțelegeri? m-am interesat

---

[2] Garaj și service auto situat bulevardul Magheru.

făcând astfel o legătură cu declarația vecinei, care afirmase că în noaptea de sâmbătă spre duminică i-a auzit pe cei doi certându-se.

M-a privit mirată și a clătinat din cap.

— Din câte știți, familia Chiran avea în casă o sumă importantă de bani sau obiecte de valoare?

— Tot ce știu este că, în urmă cu vreo lună, i-au dat lui Titi, care-i aviator pe undeva, prin provincie, treizeci de mii de lei ca să-și contracteze o locuință.

În final, am sondat marea cu degetul, întrebând-o dacă are vreo bănuială asupra autorului sau autorilor omorului. După cum era și firesc, habar n-avea!

*

Revenind în apartamentul victimei, Dan m-a informat că pusese deja sub urmărire mașina familiei Chiran, iar căpitanul Maier, terminând cu ridicarea amprentelor, se înapoiase la sediu.

— Ai dat peste vreun obiect susceptibil să ne furnizeze amprentele lui Anton Chiran?

— Cum întreaga familie a trăit în devălmășie, n-am putut să-i indic căpitanului Maier niciun element care să dea vreo garanție că poartă impresiunile celui de-al patrulea locatar. APROPO! UNDE NAIBII OR FI SOȚUL ȘI FIUL VICTIMEI? și-a amintit el să mă consulte, țuguindu-și buzele a mirare. Uite, este trecut de ora opt seara… a mai adăugat, arătându-mi ceasul.

— S-ar putea să fi rămas la rudele lor din Roșiori, am presupus.

— Atât de mult? Mai cu seamă că ambii trebuiau să se prezinte astăzi la locurile lor de muncă…

— Când te duci după vin, se cam întâmplă să degușți un pic mai mult decât trebuie… Și să te încurci, i-am răspuns cu subînțeles.

— Și dacă chefuiala mai durează câteva zile, ce facem? Orbecăim fără să fi audiat tocmai persoanele din anturajul intim al victimei?

— Cum martora pe care am vizitat-o mi-a furnizat numele rudelor la care au plecat, vom cere miliției din Roșiori să afle adresa acestora și să-i anunțe pe „dispăruții" noștri că trebuie să se înapoieze de urgență acasă, am zis, ducându-mă spre telefon pentru a și face demersul respectiv.

— Ținând seama de faptul că este prea târziu pentru a ne continua investigațiile în căutarea unor eventuali martori, i-am trimis acasă pe cei trei ofițeri repartizați de secția teritorială, m-a anunțat Dan, cu o dezinvoltură care indica fără nici cel mai mic echivoc că-mi bate șaua.

— După ce transmit comunicarea, plecăm și noi… i-am aprobat eu inițiativa.

Din păcate, nu problema florilor trebuia clarificată…

— A mai apărut vreun membru al familiei? l-am întrebat pe subofițerul care străjuia în ziua următoare ușa apartamentului Elenei Chiran.

— Nu, tovarășe căpitan. Iar colegul care mi-a predat postul azi-noapte mi-a zis să vă raportez că nici în timpul serviciului său nu s-a prezentat nimeni.

Cât am mai zăbovit pe palier pentru a cere celor trei ajutoare repartizate de secție să persevereze în activitatea de depistare a unor eventuali martori printre vecinii de imobil sau de stradă, și-a făcut apariția și Dan.

— Avem noutăți? l-am întrebat, după ce-am intrat împreună în apartament.

— Miliția din Roșiori a luat legătura cu familia pe care le-ai indicat-o. Astfel, se confirmă că Anton Chiran urma să-i viziteze duminică pentru a lua două damigene cu vin… Dar n-a venit. Și nici nu a comunicat că ar fi intervenit ceva. Oare dispăruții noștri, în drum spre Roșiori, n-or fi fost implicați într-un accident rutier și acum zac prin vreun spital?

— Parcă spuneai că le-ai pus autoturismul sub urmărire, i-am reamintit.

— Mda… Ai dreptate. Dacă ar fi apărut o astfel de situație, am fi fost anunțați de Circulație. Și atunci, cu atât mai mult, unde au dispărut?

— Asta mă întreb și eu… i-am mărturisit, pe când îmi ridicam umerii spre urechi. Cum singurul mod în care

am putea ajunge atât pe urmele lor, cât și pe ale autorului omorului sunt investigațiile… Să ne apucăm de ele! Tu, după ce în prealabil faci o vizită pe la toate service-urile Ciclopului, te vei ocupa de contactarea rudelor și relațiilor victimei, iar eu voi discuta încă o dată cu fiul mai mare al Elenei Chiran și voi trece pe la locul de muncă al celor doi dispăruți… am decis.

*

Spre seară, când am revenit în locuința familiei Chiran, l-am găsit pe Dan stând de vorbă în fața ușii cu subofițerul de planton.

— Ceva nou? l-am întrebat pe ultimul.

— Nicio veste despre fiul și soțul victimei, a răspuns Dan în locul lui.

— Așa-i, l-a aprobat subofițerul. În schimb v-a căutat tovarășul locotenent Radu.

— Radu? am repetat, încercând să-mi amintesc cui ar putea aparține acest nume.

— Este unul din oamenii pe care ni i-a repartizat secția, m-a lămurit Dan. Am și discutat cu el.

Cum între timp descuiasem ușa, i-am făcut semn lui Dan să mă urmeze.

— La Ciclop, nimic. Același numitor și în ceea ce privește discuțiile purtate cu rudele și relațiile victimei, mi-a raportat, de parcă ar fi vrut să reducă la minimum cuvintele unui anunț dat la mica publicitate, ca să nu-și

golească prea mult buzunarele de parale.

— Și totuși doi martori afirmă, în mod independent, că Elena Chiran le-ar fi spus că fiul ei mai mic se afla cu mașina la Ciclop, pentru o reparație… Și dacă victima a făcut o confuzie? Poate n-a fost vorba de Ciclop, ci de unul din atelierele de reparații auto din sistemul cooperației, am zis, încercând să găsesc o cauză a inadvertenței.

— Am luat în considerare și o astfel de posibilitate. Așa că, până la urmă, am colindat și service-urile aparținând de cooperativa „Automecanica". Dar tot n-a ieșit nimic…

— O explicație ar putea exista… am început eu să gândesc cu glas tare.

— Așa mi-am spus și eu. Dar ce folos? Dacă și-a reparat mașina la „mica înțelegere", cu vreun mecanic ce nu a înregistrat în scripte, n-avem cum să-l depistam, a reușit el să ghicească raționamentul pe care tocmai îl făceam. Iar ceea ce mă intrigă, a continuat Dan, după ce s-a asigurat că nu-l contrazic, este faptul că nimeni din rudele familiei nu-l cunoaște pe Ion din Bacău.

— Într-adevăr, e bizar. Mai cu seamă că nici fiul mai mare al victimei n-are habar cine ar putea să fie persoana care i-a fost prezentată martorului Clucescu drept nepot al lui Anton Chiran.

— Poate că martorul nu i-o fi înțeles bine numele?

— Chiar dacă ar fi existat o confuzie asupra numelui. Constantin Chiran a fost formal când m-a asigurat că tatăl lui nu are niciun nepot și nici vreun alt soi de rude la Bacău.

— Atunci, cu atât mai mult, acest misterios personaj începe să devină teribil de interesant… Dar cum dăm de el?

— Deocamdată, nu văd cum… am admis cu regret și am continuat: Tot ce-am putut obține din vizita făcută la locul de muncă al lui Anton Chiran, au fost amprentele acestuia. Se aflau pe o sticlă de whisky Veritas, încuiată întru-un dulap la care avea acces numai șeful popotei. I-am și plasat-o lui Maier, pentru a stabili dacă printre urmele ridicate de la locul faptei există și impresiuni digitale străine de cele ale membrilor familiei.

— Una peste alta, după două zile de cercetare, ne aflăm exact ca la început… Ba mai mult! Acum stăm și mai prost! Deoarece în afara unei cercetări de omor, va trebui să ne ocupăm și de dispariția celor doi Chirani… Ce coincidență a dracului! a conchis Dan, strâmbându-se a nemulțumire.

— Pentru o singură familie, un omor și două dispariții, aparent simultane, exclud posibilitatea unei coincidențe. Prin urmare, ori ne ocupăm de omor, ori de dispariția celor doi, cam tot aia ar trebui să fie… mi-am

dat eu cu presupusul, pe când privirea îmi poposea pe o carte groasă, așezată deasupra vitrinei din sufragerie.

Apropiindu-mă și luând-o jos, am constatat mai întâi că era acoperită de un strat gros de praf, apoi că, ceea ce eu luasem drept carte, era de fapt un album cu fotografii.

După ce Dan a adus o cârpă și am șters albumul, am început să-l răsfoim. Nu ne-a trebuit prea mult pentru a constata că era o colecție de poze ce reprezenta o evoluție cronologică a familiei Chiran. Cum pe victimă și pe fiul cel mare al acesteia îi văzusem deja, ne-am concentrat atenția asupra ultimelor fotografii ale tatălui și fiului, care se încăpățânau să-și păstreze anonimatul. Primul avea în jur de cincizeci de ani, înălțimea potrivită, foarte corpolent, capul aproape rotund, iar părul, de culoare închisă, era rărit până la chelie în zona frontală. Al doilea era înalt, bine legat și părea să aibă până în douăzeci de ani. Părul, blond și ondulat, încadra o figură cu trăsături regulate și avea ochii de culoare deschisă.

— Dacă vom continua să batem pasul pe loc, probabil că va trebui să identificăm și să discutăm cu toate persoanele care apar imortalizate alături de familia Chiran, a zis Dan, plimbându-și un deget peste figurile ce-i anturau pe protagoniștii albumului, în diferite ipostaze.

Aprobându-l în tăcere, am extras ultimele două fotografii ale dispăruților și i le-am înmânat.

— Pentru ca punerea sub urmărire să fie completă, le dai la multiplicat și le transmiți o dată cu semnalmentele lor, i-am recomandat, pe când puneam albumul la loc, deasupra servantei.

În timp ce-și vâra fotografiile în portofel, Dan și-a continuat ideea.

— Ar fi firesc ca printre mutrele care apar în album să figureze și cea a lui „Ion de la Bacău".

— Așa-i. Dar cum să-l depistăm între sutele de bărbați care apar în fotografii? m-am consultat cu glas tare.

— Aplicând sfânta noastră rutină: pe măsură ce-i identificăm pe unii, le cerem relații despre ceilalți, care se aflau în compania lor. Astfel, prin excluderi succesive, am putea ajunge la Ion, adică ultima persoană care, din câte știm, ar fi văzut victima în viață, mi-a sugerat el.

— Ai dreptate! am zis, mai înainte de a mă răzgândi. Ba nu! Tactica pe care o propui presupune o mare risipă de timp și așa ceva nu prea avem de irosit. De aceea aplicăm metoda scurtcircuitării… m-am decis, ducându-mă să iau albumul din locul în care abia îl pusesem.

*

Primul drum ne-a dus la noua locuință a fiului mai

mare al victimei, dar fără ca să obținem ceea ce ne interesa. Albumul cu fotografii nu l-a putut ajuta să-și reîmprospăteze memoria și să ne indice chipul individului pe care-l căutam. Ba mai mult, a mai repetat o dată că, dacă tatăl lui ar fi avut vreun nepot, fie el chiar și la Bacău, ar fi trebuit să știe și el. Prin urmare, el n-avea habar despre o astfel de rubedenie.

Întrucât acest eșec nu putea să afecteze un optimism care oricum nu mă încerca, am pornit în căutarea lui Aurel Clucescu. Și nu mi-a fost ușor, deoarece, pentru a-i putea da de urmă, a trebuit să colind patru case de oficiere a căsătoriilor, împrăștiate prin tot atâtea sectoare ale Capitalei. Iar când, în sfârșit, i-am pus sub nas albumul cu fotografii, n-a avut nevoie de prea mult timp pentru a mă anunța că n-a văzut nicio figură care să aducă cu cea a tipului pe care-l cunoscuse sâmbătă după-amiaza în casa familiei Chiran.

Cum orice comentariu era de prisos, de îndată ce ne-am urcat în mașina de serviciu și Vartunian ne-a întrebat care este următoarea destinație, am întors capul spre Dan și l-am consultat:

— Parcă spuneai că locotenentul Radu ți-a raportat ceva, nu-i așa?

— A, da! s-a decis el, după ce în prealabil s-a încruntat, ca urmare a efortului ce-l făcuse pentru a-și aduna gândurile. Zicea că a depistat un prieten apropiat

al fiului mai mic al victimei.

— Ai adresa acestui martor?

După ce a dat din cap a confirmare, i-am cerut să-i explice șoferului nostru unde intenționam să ajungem.

*

— Vă numiți Ilie Ganțu? l-a întrebat Dan pe tipul care ne-a deschis ușa, un tânăr lung și deșirat, îmbrăcat cu un maieu bleumarin și niște blue-jeans peticiți și albiți de uzură.

El a confirmat că este chiar persoana pe care o căutăm și eu i-am spus cine suntem și cu ce ocazie ne aflăm în fața lui.

— Sigur că-l cunosc pe Valy. Vă rog să intrați… s-a grăbit el să ne invite, deschizând ușa până la perete.

— Pe Valentin îl cunoașteți ca vecin sau sunteți chiar prieteni? am vrut să știu, după ce am fost conduși într-o încăpere mobilată sărăcăcios și ne-am așezat pe scaune, lângă o masă albastră, de bucătărie.

— Suntem buni prieteni. De altfel, în afară de faptul că suntem vecini, am fost și colegi de școală, din clasa a cincea până într-a opta, când eu m-am retras pentru a învăța o meserie. Știți, sunt șofer de autobuz, la I.T.B., pe linia… s-a declanșat el, mândru de parcă ne-ar fi informat că este comandantul vehiculului spațial Columbia.

— Excelent! Asta înseamnă că ne puteți ajuta, am

apreciat, de fapt întrerupându-l pentru a-i stăvili de la început tendința de aluneca spre logoree. Când l-ați văzut ultima oară pe Valentin?

— Sâmbătă seara, în fața restaurantului Cina.

— La ce oră? l-a întrebat Dan.

— Cred că era în jur de nouă.

— V-a spus ce făcea acolo?

— Nu, pentru că nici n-am stat de vorbă. Știți, eu eram cu o fată, iar el discuta cu un amic de-al lui. Ne-am salutat și atât.

— Cunoașteți cumva persoana cu care l-ați văzut? l-am luat eu iar în primire.

— Sigur. De fapt lucrează împreună la aceeași cooperativă și știu că se numește Ghițescu Aurel…

— Ghițescu sau Clucescu?

— Aveți dreptate! s-a grăbit el să mă aprobe, pentru ca apoi să continue nesigur: Cred că-l cheamă așa cum ați spus dumneavoastră… În orice caz, prenumele lui este Aurel.

Cum discutasem deja cu Aurel Clucescu, n-am avut motive să mai insist asupra subiectului și l-am luat altfel:

— După cum probabil ați și aflat, mama lui Valentin a fost găsită omorâtă, iar noi nu reușim să-l găsim pentru a-i aduce la cunoștință această nenorocire. Aveți cumva vreo idee despre locul unde ar putea să fie?

Mai întâi, gânditor, a ridicat din umeri, apoi, parcă luminându-se la față, a dat din cap și a început să povestească:

— Noi nu ieșim prea des împreună, pentru că eu lucrez în ture, iar el este ocupat noaptea cu fotografiatul prin restaurante. Tot ce pot să vă spun este că, într-o seară, am fost cu el la o tipă pe care o cunoștea și s-a cam lăsat cu cafteală.

— Când a avut loc acest incident?

— În urmă cu vreo săptămână…

— Vă rog să ne povestiți ce s-a întâmplat în noaptea aceea, i-am cerut cu interesul sporit, deoarece trebuia să admit că întâmplarea la care se referea, fiind de dată recentă, ar fi putut să nu fie străină de dispariția lui Valentin Chiran.

— Păi, ce să fie?… Întâlnindu-mă cu Valy pe stradă, ne-am dus să bem o bere. Apoi, din vorbă în vorbă, am început să discutăm despre femei și el mi-a spus că are o tipă la care am putea să rămânem amândoi până dimineață. Cum el spunea că tipa e mișto, am cumpărat din restaurant trei sticle cu vin și am plecat s-o facem lată…

— Ce oră era? a întrebat Dan.

— Când am ajuns la tipă, cred că era aproape de miezul nopții. Stătea al dracului de departe… Tocmai spre capătul șoselei Colentina…

— Și ce s-a întâmplat când ați ajuns la destinație? l-am întrebat pentru a-l menține la subiect.

— Păi… După ce Valy a bătut într-un geam, în loc să ne deschidă ușa gagicuța despre care-mi povestise, și-a făcut apariția o matahală care ne-a întrebat de ce-l sculăm din somn. Iar Valy, care era deja cu chef de la bere, în loc s-o cârmească și să spună c-a greșit adresa, i-a zis în bășcălie că i s-a făcut dor de o femeie frumoasă. Atunci tipul ne-a poftit în casă și, de cum am intrat, i-a ars o directă atât de puternică, încât Valy s-a întins lat pe dușumea. Apoi tipul, văzând că Valy a leșinat, s-a speriat și a început să strige: „Vasilico! Vasilico! Adu niște apă că dă Valy în primire!”. După ce a apărut tipesa cu o oală cu apă și a aruncat-o peste Valy, am văzut că era într-adevăr foarte mișto… a apreciat el, ducându-și două degete împreunate spre gură și pupându-le zgomotos pentru a-și sublinia admirația.

— Ce s-a mai întâmplat, după ce amicul dumneavoastră și-a revenit? l-am întrebat, pentru a-l trezi din reveria ce i-o provocase gândul la „tipesă”.

— Păi, matahala l-a ajutat pe Valy să se ridice de pe dușumea și i-a propus să se împace. Valy a fost de acord și cerându-mi să scot cele trei sticle cu vin din sacoșă, ne-am pus cu toții pe tras la măsea.

— A băut și femeia? s-a interesat Dan, teribil de amuzat.

— Oho! Și încă cum!… Ce mai, era femeie de comitet! Și sunt convins că, dacă n-am fi dat de bărba-su acasă, ne-am fi distrat de minune în trei…

— Deci, l-am întrerupt din nou din visare, până la urmă disputa s-a transformat într-o agapă plăcută și ați plecat în relații prietenești de acolo. Nu? mi-am dat cu presupusul, pentru a pune punct unei discuții care n-avea cum să ajute anchetei.

— Așa ar fi trebuit să fie, da' n-a fost, m-a contrazis lunganul. Că Valy, începând să amestece vinul cu berea pe care o băusem la restaurant, s-a afumat atât de bine, încât s-a apucat s-o pipăie pe gagică pe sub masă. Până la urmă, matahala s-a prins și, șucărindu-se, l-a azvârlit pe Valy afară din casă și i-a spus că, dacă-i mai dă târcoale nevesti-sii, îl face harcea-parcea… Și nu vă mai spun cât a trebuit să mă lupt cu Valy, care voia să se întoarcă să-l ardă pe tip. Da' eu n-am vrut să-l las, pentru că eram sigur că ăla l-ar fi rupt dacă-i mai suna o dată la ușă…

— Deci ați plecat și conflictul s-a stins, am conchis eu.

— Exact. Numa' că Valy îmi zicea pe drum că nu lasă el bucățica din mâna și că peste câteva zile va trece iar pe la tipesă pe acasă, pentru că i se fâlfâie de bărba-su. Iar acum, dacă dumneavoastră îmi spuneți că nu reușiți să dați de Valy, eu îmi zic că s-o fi dus din nou la gagicuță și huiduma l-o fi prins la înghesuială și nu l-a

mai iertat, a zis, apropiindu-și pumnii și răsucindu-i în sens invers, într-un gest care putea simboliza frângerea gâtului la un pui de găină.

— Valentin îl cunoștea pe soțul femeii?

— Nu. Atunci s-au văzut pentru prima dată.

— Și totuși, din relatarea pe care ați făcut-o, a rezultat că, după ce amicul dumneavoastră a fost lovit și a leșinat, adversarul lui i-ar fi strigat nevestii să aducă apă pentru că „dă Valy în primire". Deci știa pe cine a făcut knock-out.

Ezitând, lunganul a ridicat din umeri pentru a ne asigura că nici el nu-și poate explica inadvertența.

Cu toate că nu vedeam prea clar ce legătură ar fi putut exista între conflictul relatat și uciderea mamei unuia dintre beligeranți, mi-am spus că în meseria mea, mai mult ca în oricare alta, nu se știe niciodată de unde sare iepurele.

— Cum se numește familia despre care mi-ați vorbit? l-am întrebat, pe când îi făceam semn lui Dan să-și noteze răspunsul, deoarece l-am văzut desenând din plictiseală niște figuri cabalistice.

— Pe femeie o chema Vasilica și pe bărba-su, Ali.

— Și numele de familie? l-a întrebat Dan, disimulându-și un căscat.

A răspuns printr-o clătinare din cap.

— La ce adresă locuiesc? m-am interesat eu.

— Îmi pare rău, însă nu cunosc adresa exactă… a spus, privindu-mă cu regret. Da' tot ce pot să vă spun este că, dacă doriți, eu pot să vă duc la fix până la casa lor, s-a angajat el cu solicitudine.

— Atunci vă rog să veniți cu noi, l-am invitat, în pofida faptului că Dan, gândindu-se probabil la lipsa de perspectivă a pistei pe care mă hotărâsem s-o urmez, mă privea plin de dezaprobare.

*

După ce am străbătut aproape toată șoseaua Colentina, am virat la dreapta pe drumul care duce spre spitalul Fundeni și, după câțiva zeci de metri, ghidul nostru i-a arătat lui Vartunian o gospodărie, pe partea stângă.

Lăsându-l pe însoțitorul nostru cu șoferul, am coborât din mașină.

În spatele unui gard din scânduri, am văzut doi pomi, un puț american și o femeie până în douăzeci de ani, care turna apă cu găleata într-o strachină, sub ochii apatici ai unor găini amorțite de căldura toridă a amiezii.

Sesizând prezența noastră în spatele porții, a ridicat capul și ne-a privit întrebător. Era arămie de la natură, figura ovală, cu trăsături regulate și părul, bogat și negru, îi cădea ca o cascadă până dincolo de șolduri. Purta o rochie dintr-un material încărcat cu flori roșii și

galbene, ce nu-i acoperea nici jumătate din coapse și era încălțată cu o pereche de sandale atât de înglodate, încât nu se mai putea stabili culoarea lor originară.

Văzând că-i fac semn cu degetul, a pus găleata pe marginea puțului și s-a apropiat, ceea ce mi-a permis să constat că avea ochii mari, negri și teribil de surâzători.

— Suntem de la miliție și am vrea să stăm de vorbă, am informat-o.

De îndată ce a aflat care ne este meseria, zâmbetul i s-a transformat într-un rictus și s-a interesat:

— Da' despre ce?

— Discutăm peste gard? a consultat-o Dan, arătându-i legitimația pentru a fi mai convingător.

Fără nicio tragere de inimă, a meșterit la zăvorul din spatele porții și a deschis-o.

— Îl căutăm pe Valy, am luat-o repede, de îndată ce am intrat în curte.

— Pă cineee?! s-a mirat ea.

— Pe Valentin Chiran.

— Asta cine-o mai fi? s-a arătat ea și mai mirată.

— Ia uită-te bine aici! Poate că totuși știi cine este? a intervenit Dan, vârându-i sub nas fotografia fiului mai mic al Elenei Chiran.

Și-a coborât ochii spre poză și, în următoarea fracțiune de secundă, ne-a anunțat cu toată convingerea:

— Da' nu-l cunosc, bre '.

— Ești sigură? am întrebat-o, pe când îmi spuneam că, urmare a unei confuzii, martorul nostru ne condusese la o altă adresă.

— Da' cum să nu fiu, dacă acu' văz pentru prima oară chipu' lu' băiatu' ăsta frumos?

Cum mutrișoara ei nu-mi inspira prea multă încredere, mi-am spus că n-ar strica dacă, înainte de a dispune retragerea noastră, aș apela la unicul mijloc de verificare pe care-l aveam. În consecință, i-am făcut semn lui Dan să rămână pe loc, iar eu m-am întors și am pornit spre mașina de serviciu.

— O cunoști? l-am întrebat pe Ilie Ganțu, când am ajuns cu el în fața porții.

— Săru' mâinile! Sigur că ne cunoaștem! Dânsa e doamna Vasilica, a răspuns martorul, atât de extaziat, de parcă amfitrioana noastră ar fi fost cel puțin ultima câștigătoare a titlului de „Miss Univers".

— Dumneata îl cunoști? am întrebat-o și pe brunetică.

— Nu. Io nu-l știu… a declarat ea, fără nicio convingere, după ce, în prealabil, s-a uitat înspăimântată către însoțitorul meu.

— Cum nu mă cunoașteți? a contrat-o Ganțu, în timp ce zâmbetul lui plin de admirație s-a transformat într-un aer de surprindere. Nu vă amintiți c-am fost la dumneavoastră cu Valy și am băut împreună trei kile de

vin de Drăgășani?

— Fugi d-acilea, dom'ne, că io nu te cunosc! i-a întors-o ea, privindu-l disprețuitor. Cine știe pe unde ai tras 'mneata la măsea și acu-mi aduci miliția pă cap c-ai fi băut la mine? Ce, nu ți-e rușine?

Cum ambii erau foarte convingători în afirmațiile lor, total contradictorii, m-am decis să aflu care din ei minte.

— Cum te numești? am întrebat-o pe femeie.

— Pomană.

— Pomană?… l-am auzit pe Dan repetând amuzat.

— Pomană și mai cum? am insistat.

— Vasilica.

Apoi m-am interesat dacă era căsătorită și, întrucât a confirmat, am rugat-o să-mi spună cum îl cheamă pe fericitul ei consort.

— Ca pă mine! s-a arătat ea mirată de lipsa mea de perspicacitate. Tot Pomană.

— Și numele lui mic, care este? a intervenit Dan, pricepând cam pe unde aș fi vrut să ajung.

— Alexandru.

Era în regulă. Cum diminutivul putea să fie Alec sau chiar Ali, rezulta că martorul care ne însoțea știa ce vorbea când susținea că avusese de-a face cu familia Pomană. Având în vedere faptul că o verificare suplimentară nu putea face rău nimănui, m-am întors către Ilie Ganțu și l-am consultat, arătând spre casa din

spatele femeii:

— Crezi că ai putea să ne descrii încăperea în care s-au petrecut faptele pe care ni le-ai povestit?

Fără cea mai mică ezitare, a început să ne înfățișeze felul în care era mobilată camera în care fuseseră primiți. Când a ajuns și la amănuntul că deasupra patului se afla un tablou, pe care era pictată o brunetă grasă și deșuchiată, l-am oprit.

— Ai auzit ce spune domnul? am consultat-o pe Vasilica Pomană.

— Minte! Asta n-a fost niciodată la mine în casă! s-a grăbit ea să mă asigure.

— Fără baliverne! Răspunde la întrebarea tovarășului căpitan! a repezit-o Dan. În casa ta există sau nu o încăpere ca cea descrisă de martor?

— Nu esistă, dom' hofițer! a jurat ea, punându-și o palmă pe piept și continuând cu înfocare: Hăsta minte ca să-mi facă rău… Hardă-te-ar focu' dă bagabont!

— Ba pe tine, baragladina dracului! s-a enervat ghidul nostru, uitând că nu cu mult timp înainte o mânca din ochi de admirație.

Întrucât femeia, puternic afectată de afrontul ce i se făcuse, s-a repezit cu unghiile spre ochii indignatului nostru martor, m-am vârât între ei și i-am îndepărtat cu ambele brațe.

— Ați auzit?! Hăsta face ură de rasă! m-a avertizat ea.

— Gata cu prostiile! am zis foarte supărat, deși, de fapt, scena mă amuzase. Pentru a putea ști care are dreptate, trebuie să vedem dacă în locuința dumitale există vreo cameră care seamănă cu cea descrisă de dânsul. Ești de acord să ne conduci prin casă pentru a face această verificare?

— Da' chărtie de la procoror aveți? m-a chestionat bătăioasa gazdă cu ochii îngustați ca tăișul unei lame de ras.

— Nu… Însă acesta este singurul mod prin care s-ar putea demonstra, așa cum ai afirmat, că martorul nostru minte… am luat-o eu cu ușurelul, ca la Ploiești.

— Dacă n-aveți chărtie, n-aveți ce căta în casa mea! mi-a adus ea la cunoștință, în timp ce-mi arăta eu brațul drept poarta, într-un gest care putea fi înțeles chiar și fără a fi însoțit de niște instrucțiuni de folosire.

Cum tot ne aflam la capitolul gesturilor, am făcut și eu unul care trebuia să pară a indiferență și i-am explicat:

— Atunci iată ce vom face… În timp ce noi o să rămânem aici în curte și vom mai discuta despre una-alta, colegul meu va pleca la Procuratură pentru a aduce o autorizație de percheziție domiciliară. Așa e bine?

— Da' dă ce v-ați supărat, dom' hofițer? m-a întrebat ea, zâmbindu-mi cu candoare, exact când Dan a deschis poarta pentru a ieși în stradă. Că io-s femeie cistită și n-

am nimica dă hascuns… Și, dacă vreți matale, io vă dau voie în casa mea și fără chărtie… Că păreți om chumsăcade…

Având în vedere faptul că se dovedise o bună cunoscătoare a prevederilor codului penal, mai înainte de a o urma în casă, am pus-o să scrie o declarație prin care își dădea asentimentul la efectuarea verificării. Nu de alta, dar nu-mi doream să mă trezesc ulterior cu o reclamație pentru violare de domiciliu, cum au mai pățit alți colegi de-ai mei care, din prea multă încredere în semenii lor, au uitat un proverb ce avertizează, fără echivoc, că *verba* adesea *volant*[3].

— Asta-i camera în care am băut! mi-a comunicat Ilie Ganțu cu satisfacție, de cum am pășit pragul casei.

Urmare a descrierii pe care deja ne-o făcuse, aș fi știut că am nimerit unde trebuia, chiar și fără o confirmare suplimentară.

Am aruncat o scurtă privire spre tabloul care o reprezenta pe „fermecătoarea" femeie goală și mi-am lăsat ochii pe patul de sub el. Astfel am putut să admir

---

[3] *Verba volant, scripta manent* este un proverb latin, care se traduce prin „vorbele zboară, scrisul rămâne". Această frază pare să provină dintr-un discurs rostit de Caius Titus în Senatul roman, prin care a sugerat că vorbele rostite ar putea fi ușor de uitat, dar documentele scrise sunt păstrate și pot fi întotdeauna concludente în treburile publice. Un sens aferent este că dacă doi oameni doresc să se stabilească un acord formal cu privire la ceva este mai bine să-l formuleze în scris decât să se bazeze pe un simplu acord verbal.

trei buchete de garoafe de niște dimensiuni cum nu mai văzusem vreodată.

— Întrucât martorul a descris cu precizie această încăpere, este evident că el a mai fost în această casă. În consecință, te avertizez că inducerea în eroare a organelor de anchetă se pedepsește cu închisoarea! De ce ai încercat să ascunzi adevărul?

— Pentru ce ne-ai mințit? a tunat Dan peste umărul meu, pentru a mă susține.

— Pentru că-s o păchătoasă… Fiin-că io de mic-am fost o mare mhincinoasă… Da' vă jur că acu' vă zic numa' hadevăru'… s-a angajat ea, începând să plângă cu niște lacrimi pentru care ar fi putut s-o invidieze chiar și cel mai talentat actor dramatic din înzestrata tagmă a crocodililor.

Oarecum surprins de faptul că s-a decis atât de brusc să ne spună „hadevăru", l-am rugat pe martor să se înapoieze la mașină. După ce acesta a ieșit din casă, vădit lezat de faptul că-l lipseam de satisfacția de a asista la întreaga discuție, i-am cerut femeii să ne spună tot ce știa despre Valentin Chiran.

— Pă Valy l-am chunoschut acu' vrun an sau doi, pă când Ali, bărbătu-miu, mai iera încă-n pușcărie…

— Pentru ce-a fost închis? a întrebat-o Dan.

— Pen-că a fost șofer și-a șutit benzină… Dă fapt nu iel, ci hoții. D-au dat vina pă iel și așa a stat patru ani și

vro jumate la pârnaie…

— Bine, bine. Acum povestește-ne în ce relații erai cu Valy? am readus-o la subiect, pentru că încă de pe vremea când eram copil nu mă mai dădeam în vânt după basme.

— Păi în ce relații să fim? Dă dragoste! La început venea mai des, p-ormă mai rar, c-avea și iel trebi… Da' iera foarte iubăreț și-mi plăcea mult dă iel…

— Înainte de a veni însoțit de tânărul pe care l-am trimis la mașină, când a mai fost la dumneata?

— Cu v-o șase luni mai 'nainte. Pen-că i-am zis că nu mai ține… Că peste două zile să liberează barbatu-miu din pușcărie. Și d-aia chiar m-am mirat că ce s-a-ntâmplat acu' câteva zile dă se făcu de apăru' iară…

Am întrerupt-o din nou și am pus-o să-mi relateze ce s-a întâmplat în noaptea în care se consumase conflictul dintre Valentin și bărbatul ei. Întrucât modul în care interpreta ea evenimentul nu era departe de cel descris de Ilie Ganțu, n-am avut motive să insist.

— Soțul dumitale îl cunoștea pe Valentin? m-am interesat.

— Nuuu! Da' dă unde?

— Iar minte! s-a răstit Dan la ea.

— Să-mi shară ochii dacă mint! a protestat ea, închinându-se cu toată convingerea.

— Atunci cum se explică faptul că, după ce l-a lovit

pe Valy și acesta a leșinat, soțul dumitale te-a strigat să aduci apă că „moare Valy”? De unde știa cum îl cheamă, dacă nu-l cunoștea?

— Păi nu-l cunoștea, da’ i-am vorbit io dă iel, când a eșit dă la pârnaie. Și când l-a văzut pă Valy, bătând noaptea-n ușă, nu i-a fost greu să-și zică că-i chiar Valy…

— Nu înțeleg, am recunoscut cu sinceritate. Pentru ce te-ai apucat să-i spui soțului dumitale că, în lipsa lui, ai avut alt bărbat și cine anume era acesta?

— Pen-că Ali nu mă dusese încă la primărie când l-au băgat la pușcărie. Și atunci, ca să-l chonving, io i-am zis că mă ia Valy, dă nu mă ia iel. Abia după aia s-a grăbit să-mi pună pirostriile, mi-a zâmbit ea cu șiretenie.

De teamă că stratagema la care apelase m-ar putea face să izbucnesc în râs, mi-am lăsat ochii spre pachetele cu garoafe și am întrebat-o fără s-o privesc:

— Acum vreau să ne spui ce s-a întâmplat după ce Valentin a revenit la dumneata, adică la ultima lui vizită!

— Păi nu v-am zis că…

— Lasă balivernele! Ce s-a întâmplat când Valentin s-a întors singur, adică fără prietenul lui? i-a cerut Dan cu o asprime calculată.

— Da’ v-am spus tot… Iel a venit și bărbatu-miu l-a văzut că mă pipăia pă sub masă și s-a șucărit… Pă iel l-

a dat afară cu pretenu' lui cu tot și, după ce-a plecat iei, m-a luat pă mine la poceală, că dă ce stăteam ca vaca când Valy-mi umbla pă sub fustă…

Întrucât urma lui Valentin Chiran se pierdea de luni dimineața, iar din câte stabilisem noi, prin martori, duminică după-amiaza s-ar fi aflat cu autoturismul într-un service, rezulta că dispariția acestuia se petrecuse în acest interval de timp, am raționat eu, mai înainte de a o întrerupe:

— Te rog să-mi spui ce ai făcut în după-amiaza zilei de duminică și în noaptea care a urmat.

— Păi ce să fac?… Am stat cu bărbatu-miu, mi-a replicat ea, arătându-se mirată.

— Adică vrei să spui că Valy n-a venit duminică la tine? i-a întors-o Dan, adoptând un ton din care trebuia să reiasă că în spatele întrebării lui se ascundea o cursă mare cât un munte.

— Să-mi shară ochii din cap, dacă l-am mai văzut pă Valy din noaptea în care s-a șucărit bărbatu-miu! ne-a asigurat ea, reîncepând să se închine cu toată convingerea. Ce, dacă venea, nu vă spuneam?

— Dar cu fratele lui, aviatorul, ai făcut cunoștință? am întrebat-o, cu intenția de a mă edifica asupra viabilității pistei pe care ne aflam.

— N-o, nu-l chunosc.

— Dar pe mama lui?

— Da’ dă unde s-o chunosc? m-a consultat, ridicând din umeri a mirare.

— Cum de unde? a intrat și Dan în joc. De la Valy, când te-ai dus la el acasă.

— Da’ dă ce trebuia să merg la iel, când io aveam casa mea? Iel nu m-a chemat și io n-am avut dă ce mă duce…

— Ce tupeu are?! m-a luat Dan drept martor. Acum o să susțină că nu știe nici pe unde locuiește Valy!

— Să-mi shară ochii dacă știu! s-a jurat ea. Ba nu, că mint! Parcă-mi zicea odată că stă prin chartieru’ Berceni… Da’ nu-s tocma’ sigură.

— Noi avem treabă cu Valy și nu putem să dăm de el. Ai cumva vreo idee pe unde l-am putea găsi? am consultat-o.

Mi-a răspuns printr-o clătinare din cap.

— Dar ce prieteni avea, știi?

— Da de unde? Că atunci când venea pă la mine era tare secret. Numa’ beam și făceam dragoste… m-a asigurat ea cu dezinvoltură.

— Atunci de ce ai încercat la început să ascunzi că-l cunoști? am întrebat-o, cu toate că adulmecasem motivul tentativei ei de a ne induce în eroare, încă de când intrasem în casă.

— Pen-că am crezut că Valy a făcut reclamație la miliție c-a fost caftit la mine… Și n-am vrut ca bărbatu-miu să-nfunde iar pușcăria.

— Și cu florile astea ce-i? am zis, arătând spre buchetele de garoafe de pe pat.

— Păi ce să fie? a tresărit ea, neplăcut surprinsă, pentru a continua imediat cu o nepăsare neconvingătoare. Sunt pentru nunta lu' shor-mia mai mică.

— Atât de multe? m-am făcut eu că mă mir.

— Daaa… Că așa-i la noi, la țigani… Se aduce multe flori.

— Bravo! Asta-i un obicei foarte frumos. Și cam câte garoafe sunt aici? am arătat eu spre buchete.

— V-o sută și ceva… a răspuns, făcând un gest de bagatelizare.

— Eu cred că sunt mai multe. Ia să le numărăm…

— Dacă puneți mâna pă iele să le numărați, mi le stricați! a protestat ea, în timp ce Dan mă cerceta cu privirea, să vadă dacă nu cumva glumesc.

Pentru a-l convinge de contrariu, m-am apropiat de pat și am început să număr florile dintr-unul din buchete. Un sfert de oră mai târziu, stabilind că într-o legătură se aflau o mie de garoafe, m-am declarat edificat.

— Sunt trei mii, am zis, întorcându-mă spre ea și întrebând-o cu nevinovăție: oare nu sunt totuși prea multe? Fie chiar și pentru o nuntă cum spuneai că se obișnuiește pe la voi.

— Nu, dom' hofițer! Pentru o shoră frumoasă, cum îi a mea, e chiar prea puține. Dacă vreți, vă fac cunoștință cu ia, s-o vedeți și matale ce frumoasă-i, mi-a propus, zâmbindu-mi cu complicitate.

— Și de unde le-ai luat?

— Le-am cumpărat.

— De unde?

— Dă la o țigancă.

— Numele și adresa ei! i-a cerut Dan, pricepând despre ce era vorba în propozițiune.

— Da' dă unde să știu?… Că n-o cunosc!… Am văzut-o pă stradă cu garoafe și am întrebat-o dacă e de vânzare și ia a zis că da. Apoi, după ce ne-am tocmit, i-am dat bișțarii și gata!

Deși la explicația ei a adăugat și o pronunțată doză de sinceritate, suficient de convingătoare pentru a-l determina chiar și pe Toma necredinciosul să o lase baltă, la mine n-a avut succesul pe care și l-ar fi dorit ea. În consecință, discuția noastră s-a mai prelungit încă vreo oră, timp în care am stabilit modul în care funcționa „afacerea". O afacere pe cât de simplă, pe atât de eficientă. La un capăt al acesteia, o întreprindere horticolă din Ploiești, la celălalt, unitățile care vindeau flori în București, iar la mijloc… drăgălașa noastră interlocutoare.

— Deci mașina cu flori, mai înainte de a intra în

București, se oprea în fața casei tale și îți lăsa plusul de flori neînregistrat în actele mașinii. Așa este? a întrebat-o Dan, care începuse să-i scrie declarația.

Teribil de indispusă, a confirmat prin înclinarea capului.

— La ce interval de timp venea această mașină să-ți aducă flori? m-am interesat.

— La două zile…

— Și câte flori îți lăsau?

— Păi, după cum reușea și ei să șutească… Cam vreo două sau trei mii.

— Cât le plăteai pentru o garoafă?

— Un franc.

— Și tu eu cât o revindeai?

— Cu doi, mi-a spus ridicând din umeri într-un gest care trebuia să-i sublinieze modestia. Tot un franc câștiga și țiganu' care le luă dă la mine și le împărțea la florăresele dă pă stradă, care le vindea cu patru sau cinci lei, după client.

— Soțul tău cu ce se ocupă acum?

— E tot șofer, da' în provincie…

— La Ploiești? am întrebat-o cu o vagă bănuială.

— Da, așa-i! a admis ea, mirată de perspicacitate mea.

— Nu cumva lucrează chiar la întreprinderea horticola?

Indispusă, a lăsat capul în jos și a omis să-mi mai

răspundă.

— Atunci nu înțeleg. Dacă era o afacere de familie cui mai plăteai un leu pe garoafă?

— Nu ieu plătiam banii, ci bărbatu-miu… La ăia care-i dădeau mai multe flori dăcât scria pă hârtie.

— E posibil? a zis Dan, privindu-mă aiurit. Păi dacă furau la fiecare două zile câte trei mii de garoafe, înseamnă că lună de lună își băgau în pungă câte patruzeci și cinci de mii de lei! E posibil? a repetat Dan, uitându-se la mine cu speranța că-i voi spune că a greșit la socoteală.

— Dane, du-te, te rog, la mașină și cere-i Economicului să-și trimită oamenii aici, m-am decis, realizând că mi-am pierdut timpul cu o potlogărie care n-avea nici în clin nici în mânecă cu misiunea mea.

*

De îndată ce și-au făcut apariția colegii noștri, le-am povestit cum jocul hazardului ne-a făcut să alunecăm într-o afacere specifică activității lor și, fără niciun regret, i-am lăsat să se întrețină cu madam Vasilica.

— Îl verificăm și pe bărbatul ei? a vrut să știe Dan, când ne îndreptam spre mașina de serviciu.

— Nu, nu cred că ar mai avea rost… Chiar dacă am admite că Valentin a revenit la dulcineea lui, iar soțul acesteia, din gelozie, l-a sechestrat sau chiar suprimat, n-am putea face nicio legătură cu dispariția tatălui și, cu

atât mai puțin, cu uciderea mamei lui.

— Oare n-am putea admite că, în pofida declarației pe care a făcut-o, Vasilica l-a însoțit totuși pe Valentin în casa victimei? Situație care i-ar fi permis să pună la cale tâlhăria pe care o anchetăm?

— Se poate admite orice. Chiar și o astfel de variantă… Dar numai dacă stabilim o legătură între omor și dispariția fiului și soțului victimei. Și nu văd cum am putea-o face! Ba mai mult, care ar fi mobilul? Pentru ce-ar fi putut comite Vasilica și bărbatul ei omorul, când și așa câștigau bani cu carul din afacerea pe care au montat-o? Iar dacă Vasilica a recunoscut că la fiecare transport i se furnizau câte trei mii de flori, poți să fii convins că în realitate numărul acestora era în mod sensibil mai mare.

— Da, ai dreptate. Chiar faptul că florăresele au întotdeauna coșurile pline iar magazinele horticole rafturile goale, dovedește faptul că furtul de flori este de mari proporții! m-a aprobat Dan, pentru ca apoi să continue cu amărăciune: DIN PĂCATE, NU PROBLEMA FLORILOR TREBUIA CLARIFICATĂ…

Cum n-aveam de ce să-l contrazic, am deschis portiera mașinii și, aruncându-mă pe banchetă, i-am spus lui Vartunian că mai întâi trebuie să-l lăsăm la el acasă pe martorul care ne condusese la „doamna Vasilica Pomană”… de pomană!

…Ar avea toate motivele să se ia la palme pentru avansarea pe care a pierdut-o

În dimineața zilei următoare, când am ajuns cu Dan la locuința victimei, l-am găsit pe căpitanul Maier așteptându-mă la ușă, lângă subofițerul care stătea de pază în fața apartamentului.

— 'Neața, Eugen! Ce-i cu tine? m-am mirat.

— Știi povestea cu Mahomed și cu muntele? m-a consultat el bine dispus.

— Admițând că aș cunoaște-o, oare cine-o fi legendarul profet și cine-i muntele? l-am luat eu la vale.

— Te las pe tine să apreciezi. În orice caz, tu n-ai mai dat de două zile pe la inspectorat…

— Și să nu-mi spui că în acest interval de timp mi-a sosit, în sfârșit, avansarea în grad, l-am întrerupt, glumind.

— Fii liniștit. În această direcție, nicio mișcare! În schimb, am o veste în legătură cu… mi-a răspuns, arătând cu capul spre ușa în fața căreia discutam…

Pricepând aluzia, am descuiat repede și l-am invitat să între.

— Ei? l-am zorit, cu o justificată curiozitate. Despre ce e vorba?

— Despre amprentele pe care le-am ridicat de aici. În

afara celor justificate, am selecționat și niște urme digitale străine de cele ale victimei și ale membrilor familiei ei.

— Aparțin mai multor persoane?

— Nu, uneia singure. Cu precizarea că individul respectiv mi se pare foarte interesant, deoarece impresiunile pe care le-a lăsat sunt suprapuse celorlalte.

— Deci, sub rezerva prezumției că n-au existat și niște complici, se poate admite că avem de-a face cu un singur autor, am conchis.

— Întocmai, m-a aprobat Maier.

— Le-ai dat la Identificarea judiciară?

A dat din cap și a răspuns cu regret:

— Le aveau și ei în evidență, dar, din păcate, fără ca purtătorul lor să fie cunoscut.

— Vrei să spui că fuseseră recoltate cu ocazia cercetării unui caz rămas cu autor necunoscut? am întrebat și, văzând că aprobă, am continuat: Despre ce era vorba în cauza respectivă?

— O spargere.

— Când s-a produs?

— Cu aproape un an în urmă.

— Și în ce stadiu sunt cercetările?

— În niciunul. Au fost sistate chiar de la bun început, pentru că partea civilă, constatând că nu s-a produs niciun prejudiciu, și-a retras reclamația.

— Urmele efracției erau echivoce?

— Da' de unde? Erau cât se poate de evidente, a zis, arborând o schimă de dezgust.

— Și anchetatorii au admis totuși că au de-a face cu o spargere comisă de amorul artei?

— A, nu! Nici chiar așa. S-a emis ipoteza că spărgătorul și-a întrerupt activitatea, mai înainte de a-și fi atins scopul, deoarece ar fi avut impresia că a fost descoperit.

— Nu înțeleg nimic! am recunoscut. Cu sau fără pagubă, dacă urmele infracțiunii erau fără ambiguitate, de ce s-au sistat cercetările?!

— Pentru că așa a cerut partea civilă, care este o unitate militară. Pricepi?

În timp ce dădeam din cap a confirmare, un gând mi-a fulgerat mintea:

— Unde se află această unitate?

De îndată ce mi-a răspuns, i-am și făcut semn lui Dan să mă urmeze. Deoarece aveam toate motivele să cred că nu putea fi o simplă coincidență faptul că în exact aceeași unitate militară lucra și soțul dispărut al victimei.

*

Ne aflam în biroul comandantului secției de miliție care se ocupase de spargerea de la unitatea militară din Pipera.

— …Din păcate, partea reclamantă, constatând că n-a fost păgubită, ne-a cerut să sistăm cercetările, deoarece, prin chestionarea militarilor în termen, perturbam programul lor de instruire, a conchis el, ridicând din umeri, după ce ne-a expus faptele.

— Cât au durat cercetările?

— Aproape o lună de zile. Și n-a fost mult, dacă țineți seama de făptui că doi anchetatori au avut de audiat efectivul unui regiment.

— Cercetările pe care le-ați întreprins erau axate pe un direcțional sau se bazau pe investigații generale, de rutină?

— Încă de la primele cercetări s-a stabilit că autorul spargerii trebuia să cunoască la perfecție topografia câmpului infracțional. Pentru că altfel n-ar fi reușit să pătrundă în incinta unității. În consecință, am știut că spărgătorul face parte în mod obligatoriu din colectivul regimentului. Iar ulterior, când am terminat verificarea celor prezenți, fără să-l fi putut descoperi pe infractor, ne-am decis să extindem aria cercetărilor. Adică să ne ocupăm și de militarii care-și făcuseră stagiul în unitate în urmă cu un an.

— De ce un an și nu doi, trei sau chiar șapte? s-a mirat Dan.

— Pentru că posturile de pază au fost schimbate în ultimul an. Deci, dacă autorul și-ar fi făcut stagiul mai

înainte, încercând să evite amplasamentul posturilor pe care-l știa, ar fi nimerit exact peste cel actual. Adică ar fi fost capturat chiar în timpul tentativei. Și cum nu s-a întâmplat așa… Concluzia se impune de la sine… a explicat interlocutorul nostru.

— În ce stadiu vă aflați cu cercetările când vi s-a cerut clasarea afacerii? l-am întrebat eu.

— Tocmai întocmeam lista contingentului anterior, dar n-am mai apucat să ne punem planul în aplicare, a zis, ridicând cu regret din umeri.

— Aș putea obține această listă?

— Bineînțeles… a răspuns, ridicând receptorul telefonului.

— Traiectoria urmată de infractor prin unitate a permis să se presupună locul spre care se îndrepta?

— Sigur. S-a dus glonț spre spălătoria militarilor în termen. Credeți că un astfel de obiectiv ar putea fi urmărit de un om cu mintea întreagă? m-a consultat el, amuzat.

— Ce se afla în spatele acestui grup social? l-am întrebat, convins că sunt teribil de isteț.

— Lacul Tei, mi-a zâmbit comandantul secției.

— Unitatea are un caracter special? am insistat, în dorința de a stabili un posibil mobil al acțiunii infractorului.

— Nici gând! E o simplă unitate pentru instruirea

recruților, m-a asigurat ei, pe când secretara lui își făcea apariția în birou și-i înmâna câteva file.

Când lista pe care o cerusem a ajuns în mâna mea, mi-am aruncat ochii pe ea. Conținea numele și adresele a optzeci de oameni. Și ca bucuria să fie mai completă, toți domiciliau în provincie…

*

— Tovarășe căpitan, m-a anunțat Vartunian, punând mâna pe radio-telefon, în momentul în care deschideam portiera mașinii, nu sunt nici două minute de când ați fost căutat prin stație. Tovarășul căpitan Maier vă roagă să veniți urgent pe bulevardul Metalurgiei.

— Unde locuia victima de care ne ocupăm? s-a mirat Dan.

— Nu, nu acolo, da' foarte aproape.

— Întâmplător, chiar și știi unde ne-a chemat? m-am interesat.

— Bineînțeles, m-a asigurat el, arătându-se surprins că mai pot pune o astfel de întrebare.

— Bine! Du-ne unde ți-a spus, i-am cerut pe când mă întrebam ce s-o mai fi întâmplat de sunt chemat atât de imperios.

Un sfert de oră mai târziu, mașina a început să ruleze pe bulevardul Metalurgiei, apoi a virat la dreapta, pe o alee care șerpuia printre blocurile nou construite ale cartierului. Cvartalul în care intrasem îmi devenise

familiar de când preluasem cercetarea cazului Elena Chiran. Cu circa treizeci de metri mai înainte de a ajunge la intersecția cu strada Covasna, unde domiciliase victima, Vartunian a virat din nou la dreapta și a oprit mașina la capătul primului bloc.

Coborând, am văzut că ne aflăm în dreptul intervalului dintre două imobile, folosit ca loc de parcare pentru zece-cincisprezece autoturisme. Mai întâi am remarcat o mașină alb-albastră cu semnalizator rotativ, apoi câțiva subofițeri foindu-se în jurul caroseriei unei Dacii albastre.

N-a trebuit să cuget prea adânc pentru a pricepe despre ce era vorba.

— În sfârșit! A fost găsită… a confirmat și Dan, arătându-mi numărul de înmatriculare al autoturismului, când am ajuns lângă milițieni.

Am mai făcut câțiva pași și, înconjurând mașina, am ajuns în dreptul locurilor din față, ceea ce mi-a permis să-l zăresc pe Maier întins cu pieptul pe scaunul șoferului. Se îndeletnicea cu examinatul podelei, printr-o lupă.

L-am lăsat în pace, până s-a hotărât din proprie inițiativă să se adune de pe banchetă.

— Ți-am găsit mașina, m-a anunțat el, remarcându-mi prezența.

— Văd. Cum a apărut?

— Proprietarul ei… mi-a răspuns, arătându-mi o Skodă care stătea cu botul lipit de zidul imobilului din stânga și cu bara din spate la o distanță de două palme de cea din fața Daciei, a reclamat sectoristului că un deștept și-a parcat mașina atât de bine, încât nu poate să și-o mai scoată pe a lui. Iar subofițerul, deplasându-se la fața locului și văzând că numărul de înmatriculare al autoturismului contravenient este dat în urmărire, a anunțat dispeceratul.

— S-a stabilit de când stă mașina aici?

— Reclamantul spune că i-a remarcat prezența duminică, în jurul orei șapte dimineața. Și cum el și-a parcat Skoda sâmbătă, spre miezul nopții, înseamnă că Dacia noastră a fost abandonată în primele ore ale zilei de duminică.

Deși afirmația lui mă contraria, l-am întrebat dacă a deschis mașina prin forțarea portierelor.

— N-a fost necesar. Era descuiată și cheile erau în contact.

— Rezultă ceva interesant din examinarea autoturismului? l-am întrebat, în timp ce priveam prin geamul portierei.

Banchetele erau acoperite cu o husă din deșeuri de blană maro. Pe bord se aflau prinse în ventuze o busolă și un ceas care indica șase și treizeci și două, când probabil se oprise pentru că n-a mai fost întors. Pe

parbriz, un mic ventilator, iar sub acesta, un dispozitiv pentru calcularea consumului de benzină.

— E o mașină nouă… am remarcat, văzând că indicatorul de kilometri parcurși indică cifrele 8236.

Maier mi-a răspuns printr-un gest de indiferență și a continuat:

— Am ridicat urmele de pe volan și le voi examina la inspectorat. Prin urmare, în ceea ce mă privește, eu sunt gata, m-a anunțat, scuturându-și reverele hainei într-un gest care trebuia să-i întărească afirmația.

— Cum deocamdată nu știu pe ce melodie voi dansa, te rog să iei mașina și s-o duci în curtea inspectoratului. Eventual, notează-ți și kilometrajul înregistrat… i-am mai cerut, pe când mă întorceam cu spatele la mașină.

Ajungând cu Dan în stradă, i-am făcut semn lui Vartunian să ne urmeze, dar el, clătinând din cap, mi-a arătat microfonul pentru a mă anunța că recepționează o comunicare prin stație.

— Ce este? l-am întrebat, ajungând lângă mașină tocmai când răsucea butonul radio-telefonului.

— Tovarășul doctor Dobrescu vă roagă să veniți la morgă, pentru comunicări.

Am deschis portiera și m-am aruncat pe bancheta din spate.

*

— Ce-ai pățit? m-a întrebat medicul Dobrescu, în

timp ce ne invita să luăm loc pe cele două scaune din fața biroului la care stătea.

— Trebuia să pățesc ceva? m-am mirat.

— Da. Pentru că ai o comportare cel puțin ciudată. Tu, care mă băteai întotdeauna la cap să-ți prezint cât mai repede raportul necropsic al victimelor de care te ocupai, de data asta, nici pâs!

— Ca să fiu sincer, am și uitat de chestia asta. Probabil pentru că nici nu speram să-mi poți furniza niște date relevante. Oare m-am înșelat? l-am întrebat cu un vag interes.

— Cum nu prea știu ce poți tu să înțelegi prin date relevante, nu pot afirma că te-ai înșelat, ori ba. Dar, dacă te decizi să-ți arunci ochii pe asta, s-ar putea să-ți furnizezi chiar și singur un răspuns… a zis aruncând pe birou câteva file dactilografiate.

— Ești convins de ora decesului? l-am consultat confuz, după ce am citit raportul.

— Bineînțeles! Doar ți-am spus chiar din primul moment că decesul victimei s-a produs într-un interval cu mult mai larg de șase ore, cum ai tot susținut tu.

— Funcție de rezultatul necropsiei, care ar fi ora omorului, șefu'? m-a întrebat Dan.

— Cu aproximație, ora șase după-amiaza… Duminică!

— E oare posibil? s-a mirat și el.

— Vă sfătuiesc să lăsați de-o parte rezervele, a intervenit Dobrescu. Femeia a fost ucisă în momentul pe care l-am consemnat în raport, cu o abatere de cel mult două ore, mai mult sau mai puțin.

— În acesta situație, n-avem ce să mai comentăm. Prin urmare, suntem obligați să admitem că victima a fost suprimată în după-amiaza zilei de duminică! l-am avertizat pe Dan, realizând că ar fi absurd să ignor avizul unui specialist, numai pentru că acesta răsturna niște prezumții în care crezusem. Olimp, în ceea ce privește modul de desfășurare a agresiunii, ți-ai format vreo părere? m-am adresat medicului legist.

— Având în vedere localizarea celor șase fracturi craniene, una de calotă și cinci frontale, rezultă că victima a fost lovită atât din spate cât și din față.

— Mai mulți autori? s-a grăbit Dan să afle.

— E puțin probabil, fiindcă rănile au fost produse de aceeași armă. Iar într-o astfel de agresiune, arma crimei nu se predă din mână în mână, ca bastonul la cursa cu ștafete! mai degrabă aș fi tentat să cred că victima a încasat prima lovitură prin surprindere, pe la spate. Apoi, cum fractura de calotă a avut un caracter vital, victima s-a prăbușit imediat pe dușumea, cu fața în sus, iar agresorul i-a aplicat în continuare celelalte cinci lovituri.

— E corect! l-am aprobat, după ce am reușit să-mi

imaginez scena ce a rezultat din descrierea făcută da medicul legist. Cu atât mai mult cu cât se explică și proveniența petei de sânge de pe covor. Dar, dacă o suprimase deja, de ce și-a mai bătut agresorul capul s-o ridice și s-o așeze pe pat?

— Numai dacă aș fi fost de față la comiterea omorului ți-aș fi putut da explicația pe care mi-o ceri. În orice caz, s-a remarcat că, de multe ori, infractorii au niște acțiuni consecutive comiterii faptei determinante atât de ilogice, încât adesea nici ei nu și le mai pot lămuri, ulterior. Așa de exemplu, m-am ocupat cândva de un criminal care, după ce ucidea, își așeza victimele în pat, cu mâinile împreunate pe piept și apoi dădea foc locuințelor acestora. Focul s-ar fi putut explica prin intenția autorului de a-și șterge urmele. În schimb, scopul pe care-l urmărea prin modul în care își „pregătea" victima a rămas un mister, până la capturarea criminalului…

— Și pentru ce făcea tot acest ritual? l-a întrerupt Dan, sub imboldul curiozității stârnite de anecdotică.

— Ai spus bine ritual! Pentru că exact despre așa ceva era și vorba, deoarece criminalul era un psihopat pe fond mistic. În demența lui se credea emisar al puterii divine însărcinat cu misiunea de a purifica sufletele păcătoase… Iar modul în care-și poziționa victimele, cu fața în sus și cu mâinile pe piept, constituia pentru

alienația lui mijlocul cel mai eficient prin care putea asigura victimelor o moarte creștinească. Și acum, revenind la întrebarea ta, Nicule, îți închipui că în astfel de cazuri, când ai de-a face cu schizofrenici, se pot găsi explicații pentru toate acțiunile întreprinse de astfel de indivizi?

— Nu rezultă de nicăieri că ucigașul victimei pe care ai examinat-o e nebun, i-am amintit. Cel puțin până în momentul de față.

— Dacă și-a suprimat victima cu șase lovituri vitale, adică a omorât-o, ca să zic așa, de tot atâtea ori, poți îi convins că foarte întreg nu prea este la minte!

Am făcut un gest de resemnare și l-am întrebat dacă mai are ceva să-mi spună. Mi-a răspuns negativ.

*

Nici n-am intrat bine în birou și Dan, foarte înciudat, s-a declanșat cu stridența soneriei unui ceas deșteptător:

— Șefu', te informez că nu mai pricep absolut nimic din acest caz!

— Și ai motive să crezi că eu sunt mai deștept?

A alunecat pe lângă întrebarea mea, ca și cum nici n-ar fi auzit-o, continuând:

— La început ne-am spus că victima a fost ucisă în dimineața zilei de luni, după plecarea soțului și a fiului ei la servici. Acum, dacă ținem seama de rezultatul necropsiei, care acreditează ideea că omorul s-a comis

duminică după-amiaza, în jurul orei șase, era firesc ca fapta să fi fost descoperită chiar în aceeași zi, prin înapoierea acasă a lui Anton și Valentin Chiran. De ce nu s-a întâmplat așa? Ce motive au avut aceștia pentru a nu denunța faptele petrecute în casa lor?

Am ridicat din umeri, apoi, realizând că am rămas înțepeniți în picioare în mijlocul încăperii, am arătat spre scaunele dindărătul birourilor noastre.

— Nu știu de ce n-au făcut-o… am mărturisit, în timp ce-mi agățăm sacoul în cuier și-mi scoteam batista din buzunarul interior. Un caz de omor agrementat și cu dispariția membrilor familiei victimei, încă n-am întâlnit… Ce căldură! am zis dezgustat, dându-mi drumul pe scaun și tamponându-mi cu batista broboanele de transpirație de pe frunte.

— Acum nu ne mai putem plânge că n-am fost potcoviți și cu un astfel de caz! a făcut el haz de necaz, luând de pe masă o copertă de dosar și începând să-și facă vânt cu ea.

— Cred că ar trebui să facem un bilanț al datelor pe care le deținem, am cugetat eu cu glas tare.

— Utilizarea noțiunii de bilanț pentru sintetizarea prea puținelor date pe care le avem, mi se pare a fi cel puțin prețioasă.

— Ia uită-te la notițele tale! l-am întrerupt, spunându-mi că a venit momentul să ieșim din starea de

demoralizare care ne cuprinsese. Dacă nu mă înșel, ultimul martor care a văzut-o în viață pe victimă este vecina din blocul de peste drum.

— Mda… a spus, răsfoindu-și notesul. Doamna Anghel. Afirmă că a văzut victima duminică, în balconul apartamentului, în jurul orei cinci după-amiaza. Dar, cum tot ea a susținut că ar fi văzut-o și luni de dimineață, când Elena Chiran era deja moartă, mă întreb câtă bază se poate pune pe afirmația ei…

— Suficientă, pentru că depoziția ei coincide cu cea a finei victimei, pe care am audiat-o singur. Vezi ce-am consemnat eu!

— Da, ai dreptate… a admis, după ce a răsfoit notesul meu. Niculina Zamfir… Susține că a vorbit cu victima în jurul aceleași ore, adică cinci după-amiaza.

— Prin urmare putem fi siguri că femeia mai era încă în viață la această oră. Ce mai știm din declarația acestei martore?

— Că… era singură și că soțul ei plecase la niște prieteni, unde era convinsă că se va încurca la băutură… Că fiul ei o sunase puțin mai înainte pentru a-i spune că mai întârzie vreo două ore cu reparația mașinii la Ciclop… Cam atât ai consemnat.

— Deci, ținând seama și de raportul medicului legist, victima a fost ucisă la scurt interval după ce a fost văzută sau a discutat cu cele două martore.

— Practic, cu ce ne ajută această constatare?

— Dacă ai răbdare să mă asculți și, mai ales, să nu mă enervezi cu catastiful ăla pe care mi-l tot fâțâi pe sub nas, s-ar putea să reușim să ne mai dezmeticim un pic.

— Da' e îngrozitor de cald… a scâncit, punând totuși coperta dosarului pe birou și continuând: Din conversația purtată cu fina ei, a reieșit că era singură acasă… Iar cum omorul s-a descoperit abia a doua zi, n-ar trebui oare să admitem că fiul și soțul Elenei Chiran au dispărut încă de duminică după-amiaza?

— Până la descoperirea mașinii familiei Chiran, așa îmi spuneam și eu… Acum însă am motive să cred că victima, în convorbirea avută cu fina ei, a ascuns adevărul…

— Ce vrei să spui? s-a mirat Dan.

— Dacă Dacia se afla în parcaj încă din dimineața zilei de duminică, cum putea să fie în același timp și în reparație la Ciclop?

— Ei fir-ar!… Asta mi-a scăpat… Atunci este clar că Valentin se afla acasă în momentul critic! Iar dacă a mințit în legătură cu fiul, putea să mintă și când a afirmat că soțul îi plecase la niște prieteni. În consecință, este evident că ei nu sunt străini de omor! s-a declanșat el cu toată convingerea. Și astfel avem explicația dispariției celor doi…

În timp ce-mi tamponam fruntea cu batista, am ridicat

din umeri a îndoială:

— Și totuși nu-mi vine să cred…

— De ce, când concluzia se impune de la sine? m-a întrebat, cu bunăvoința cu care se ajută un bătrân neputincios să treacă strada.

— Cunosc cazuri în care soțul își ucide nevasta, precum și din acelea în care progenitura își omoară părintele. Cazuistica judiciară este suficient de bogată în astfel de răfuieli familiale. Dar despre situații în care tatăl se asociază cu fiul pentru a-și suprima soția și respectiv mama, încă n-am auzit.

— Întotdeauna începutul începe cu un început! mi-a replicat sarcastic.

— Dacă într-adevăr ei sunt autorii, înseamnă în mod obligatoriu că au acționat după un plan, cu premeditare. Nu crezi? am zis fără să-i remarc ironia.

— Bineînțeles, m-a aprobat.

— Și atunci, dacă tot și-au premeditat fapta, de ce nu și-au luat măsuri de ascundere a vinovăției? De ce n-au încercat să pună la cale o înscenare? De ce au ales calea dispariției care, firesc, coincide cu cea a autoacuzării?

S-a încruntat și ochii lui, de un albastru ca cerut, și-au pierdut siguranța cu care își susținuse punctul de vedere.

— Nu-mi dau seama… O explicație ar trebui însă să existe…

— Când o găsești, anunță-mă! Și dacă tot ai s-o găsești, mai fă un efort și furnizează-mi o explicație și pentru starea în care am găsit locuința familiei Chiran. O locuință care prezenta tot ce ar fi fost necesar pentru a indica o „lucrătură" tâlhărească!

— Parcă te întrebai de ce n-au încercat să pună la cale o înscenare? a spus el, agățându-se repede de idee. Uite că au pus-o!

— Copilării! Dacă ei au înscenat tâlhăria, de ce n-au împins mascarada până la capăt, prezentându-se la miliție pentru a arăta ce au descoperit la înapoierea lor acasă? În definitiv, cum se știa că plecase la Roșiori după niște vin, aveau chiar și un alibi!

— Bine, dar atunci unde au dispărut? a revenit el la întrebarea care ne frământa încă de la deschiderea anchetei, cea ce demonstra că a renunțat la varianta pe care o susținuse.

Exact în momentul în care voiam să-l asigur că nu mă simt capabil să fac nici cel mai mic pronostic, ușa s-a deschis, lovindu-se cu clanța de zid.

Deoarece stilul de intrare era propriu căpitanului Maier, n-am mai avut de ce să întorc capul.

— Am o bombă! ne-a anunțat cu vocea lui puternică, de șef de echipaj pe o navă de pirați.

Abia atunci am întors capul spre el și i-am privit mâinile. Dar m-am liniștit. Ținea în ele, la vedere, doar

două cartoteci antropometrice.

— Îți amintești de amprentele pe care le-am ridicat din locuința victimei Chiran? m-a întrebat.

— Te referi la cele despre care spuneai că ar coincide cu impresiunile papilare lăsate de un autor necunoscut, cu ocazia spargerii comise la unitatea militară din Pipera?

— Exact. Dar de faptul că am recoltat niște urme și de pe volanul mașinii familiei Chiran, îți mai amintești?

— Sunt identice? l-am întrebat uimit.

A încuviințat cu capul, zâmbindu-mi înveselit.

— Din acest moment, pârtia care duce spre criminal e liberă, am spus, privindu-l pe Dan. Fiindcă de acum putem fi convinși că a făcut parte din anturajul victimei. Iar cea mai bună dovadă că această variantă este corectă, rezultă din corelarea a trei elemente: *primo*, a pătruns în casă fără să forțeze ușa; *secondo*, a lucrat în același loc cu soțul victimei; *terzo*, acum putem adăuga și faptul că a circulat cu mașina familiei Chiran! Ce părere ai, mai există vreun dubiu?

— Nu, șefu'… Varianta e din beton armat!

— Eu am și alte treburi… Succes! a spus Maier părăsind încăperea satisfăcut și mândru ca un păun.

— Începutul trebuie făcut cu Constantin Chiran, cel de-al doilea fiu al victimei. Pentru că nu este posibil ca o persoană atât de apropiată de familia lui sa nu-i fie

cunoscută, a propus Dan.

— Așa vom face, l-am aprobat. Iar în paralel, îi luăm din nou la mână pe cei care vizitau victima. La nevoie, îi amprentăm pe toți! m-am decis, ridicându-mă de pe scaun.

Ajungând lângă cuier și întinzând mâna să-mi iau sacoul, am zărit colțul alb al unei hârtii ieșind din buzunarul interior. Brusc, mi-am amintit de lista pe care o primisem în cursul dimineții de la comandantul secției de miliție care anchetase spargerea de la Pipera. Am renunțat la haină și am tras afară cele trei file.

— Mai avem și această pistă, am zis, pe când întindeam pe birou cele trei tabele, unul lângă altul.

— Corect. Din acești optzeci de oameni, care și-au făcut stagiul în unitate, unul ar putea să fie spărgătorul, recte criminalul căutat. Dar cum facem această anchetă, când toți domiciliază în provincie? Dacă pornim pe urmele lor, nu ne ajung nici trei luni… a obiectat el, strâmbând din nas.

— N-o vom face noi, ci organele de miliție locală. Trimitem imediat o circulară prin care cerem verificarea modului în care numiții și-au petrecut timpul în ziua de duminică, 21 iunie anul curent. Astfel, nouă nu ne vor mai rămâne decât cei care nu dau răspunsuri satisfăcătoare. Și este de presupus că în această categorie nu se vor afla prea mulți…

Chiar în clipa în care mi-am terminat spusele, s-a auzit o ciocănitură sfioasă în ușă.

După ce Dan s-a dus să deschidă, în birou a pășit un subofițer tinerel, blond, cu ochii albaștri și cu uniforma bine călcată. A luat poziție de drepți, cu mâna la caschetă și s-a pornit:

— Să trăiți! Vă rog să-mi permiteți să mă prezint. Sunt plutonierul Ceplinschi Ion, de la pază și am ceva de raportat căpitanului Apostolescu.

— Te ascult, am zis, bătându-mă cu degetul arătător pe piept pentru a-l informa că eu sunt persoana căutată.

— Tovarășe căpitan, am aflat că ați pus sub urmărire autoturismul Dacia cu numărul de înmatriculare 16–B–5860. E adevărat? m-a întrebat cu timiditate.

— Așa este. Dar între timp mașina a fost găsită, m-am grăbit să-i aduc la cunoștință, de teamă că ar putea să mă anunțe că a găsit și el un autoturism cu același număr.

— N-am știut… Eu însă voiam să vă raportez că am făcut un control al acestui autoturism…

— Când?

— În noaptea de sâmbătă spre duminică… a zis, pe când s-a apucat să răsfoiască cu înfrigurare un carnețel. Mai precis, în ziua de 21 iunie, la ora trei și douăzeci de minute…

— Ia loc și spune tot ce știi! l-am invitat, apreciind că

subiectul se anunță a fi teribil de interesant.

— În noaptea de sâmbătă spre duminică, în timp ce-mi făceam rondul în zona hotelului Athénée Palace, am ajuns pe strada Episcopiei, unde am văzut un necunoscut împingând un autoturism Dacia. Spunându-mi că ar putea să fie un hoț, m-am dus la el…

— L-ai identificat? l-a întrerupt Dan, cu încordare.

— Sigur, a confirmat subofițerul, urmărindu-și însemnările cu vârful degetelor. Se numește Pârvuleț Ion, cu domiciliul în satul Pinoasa, comuna Câlnic, județul Gorj. În prezent este lăcătuș la termocentrala Rogojel, din Rovinari…

— Dă-mi, te rog, semnalmentele lui, i-am cerut, de îndată ce, plin de satisfacție, am constatat că numele respectivului figura în lista celor optzeci de foști militari.

— Vârsta, până în douăzeci și cinci de ani. De statură potrivită, slab, șaten și cu figura prelungă.

— Cum era îmbrăcat?

— Avea pantaloni din doc, bleumarin și o cămașă cu mâneci scurte. Ambele vechi și șifonate, mi-a spus, strâmbând din nas cu dispreț.

— Seamănă cu individul întâlnit de martorul Clucescu în locuința familiei Chiran și care i-a fost recomandat cu numele de Ionel. Cu singura deosebire că… de fel, nu prea este din Bacău, a remarcat Dan.

— Mai mult, aduce și cu persoana pe care ne-a descris-o vecina din blocul de peste drum. Adică cu necunoscutul care a ieșit din bloc sâmbătă seara în jurul orei cinci după-amiaza, împreună cu Anton Chiran, l-am completat, apoi i-am cerut subofițerului să ne relateze discuția avută cu Pârvuleț.

— După cum v-am raportat, spunându-mi că ar putea să fie un hoț de mașini, l-am oprit și l-am legitimat. Cum n-avea nici actele mașinii și nici permis de conducere, l-am luat tare și i-am cerut să-mi spună de unde a furat-o. El însă a început să râdă și, asigurându-mă că nu este hoț, mi-a explicat că autoturismul este al unui văr de-al lui și că, rămânând în pană de combustibil, acesta ar fi plecat cu un bidon să caute puțină benzină pentru a putea ajunge acasă. Atunci l-am întrebat de unde vine la o oră atât de târzie și el mi-a explicat că l-a însoțit pe vărul lui la o nuntă, undeva prin cartierul Herăstrău. „Cui îi spui că ai fost la o nuntă, îmbrăcat așa de neglijent?" i-am zis, iar el mi-a spus că a fost la o nuntă țigănească, unde nu se obișnuiește altă ținută.

Mie însă mi-a părut că toată povestea lui era trasă de păr și intenționam să chem prin stație un echipaj care să vină și să-l ridice. Numai că, mai înainte de a lua legătura cu dispeceratul, o persoană cunoscută, care între timp se apropiase și ascultase discuția noastră, a intervenit și m-a asigurat că, mai înainte de a-l fi reținut

eu pe suspect, mai văzuse într-adevăr un bărbat care, după ce-a împins mașina, s-a îndepărtat, ținând în mână ceva care aducea a bidon mic. Cum persoana care plecase ar fi putut să fie chiar vărul de care-mi vorbise, iar eu trebuia să-mi continui rondul, mi-am notat datele de identificare și l-am lăsat să se descurce singur…

— Cine era martorul care ți-a spus că a mai văzut pe cineva lângă mașină?

— Paznicul de la berăria care s-a deschis de curând pe strada Episcopiei.

— Și de ce ai avut nevoie de trei zile pentru a prezenta acest raport? a vrut să știe Dan.

— Pentru că, în acest interval de timp, am fost plecat în provincie, la tatăl meu care este bolnav și abia astăzi, când mi-am reluat serviciul, am aflat că mașina cu care avusesem de-a face era pusă sub urmărire. Tovarășe căpitan, a întors subofițerul capul spre mine, vă rog să-mi spuneți, credeți că ar fi trebuit să-l rețin în noaptea aceea?

Fapta fiind oricum consumată, nu mai avea niciun rost să-i fac inimă rea, explicându-i că AR AVEA TOATE MOTIVELE SĂ SE IA LA PALME PENTRU AVANSAREA PE CARE A PIERDUT-O.

— Deocamdată, aflându-ne abia la începutul anchetei, este greu de spus cum ar fi fost mai bine. În orice caz, îți mulțumesc pentru sprijinul pe care ni l-ai

dat, i-am spus, ridicându-mă de pe scaun și strângându-i mâna în timp ce gândeam că intervenția lui ne scutise de pierderea de timp pe care ar fi necesitat-o verificarea celor optzeci de persoane.

— Este trecut pe listă? s-a grăbit Dan să mă întrebe, după ce s-a închis ușa în spatele subofițerului.

— Da. Fă-mi legătura cu miliția din Gorj…

…Fiul dumneavoastră avea vreun bagaj?

Spre ora zece dimineața, când am revenit în birou. Dan m-a informat că în urmă cu câteva minute am fost căutați la telefon de miliția județului Gorj.

— Și? Am fost eu curios.

— Pârvuleț a dispărut. Ieri seară nu s-a înapoiat acasă, iar astăzi nu s-a prezentat la serviciu. Din investigațiile pe care le-au făcut, a reieșit că în perioada 20–22 iunie a lipsit din localitate. Cam asta ar fi tot ce mi-au comunicat, în afară de faptul că vor continua să-l caute. Așa că va trebui să-l așteptăm, a conchis el cu nemulțumire.

— Dacă a dispărut, înseamnă că și-a dat seama că i-am luat urma… am cugetat eu. Nu știu cum, dar a aflat. Și nu-și va scoate capul prea curând! Iar noi avem de rezolvat un caz, așa că nu ne putem permite să așteptăm sine die, până se va lăsa capturat printr-un joc al

hazardului. Dane, pornim după el!… am hotărât eu în final.

*

La ora trei după-amiaza am intrat în biroul maistrului principal Albiță, care, aflând motivul deplasării noastre de la București, s-a arătat intrigat:

— Să știți că azi dimineață au mai venit să-l caute niște milițieni… Și ce le-am spus lor, vă spun și dumneavoastră: De ieri după-amiaza, când a plecat acasă să mănânce, n-a mai dat pe la servici. Situație care ne-a produs multe probleme, deoarece știa că avem de făcut o intervenție la o avarie… De altfel, înainte de a se duce acasă, își pregătise sculele pe banc pentru a se apuca de lucru de îndată ce revenea…

— La ce oră a plecat?

— La trei. Iar cum drumul până acasă îl face cu bicicleta, la patru și jumătate trebuia să revină la lucru… Însă n-a mai apărut.

— S-au mai petrecut astfel de situații?

— Nu, niciodată. Întotdeauna a fost considerat un lucrător serios.

— Dar alaltăieri s-a prezentat la centrală? l-a testat Dan.

— Nu, a lipsit motivat două zile.

— Ce înseamnă „motivat”?

— Înseamnă că sâmbătă și luni a fost învoit pentru a-

și recupera zilele lucrate peste program la începutul lunii.

— V-a spus cumva unde și-a petrecut acest mic concediu?

— Da. Ieri, când s-a prezentat la lucru, a zis că a fost la Timișoara… a răspuns îngândurat, pentru ca imediat să ne întrebe pe un ton confidențial: Îl căutați pentru vreun furt?

— Ce vă face să credeți asta? i-am întors-o eu.

— Pe de-o parte faptul că îl căutați, iar pe de altă parte vă mărturisesc că am rămas surprins văzând casetofonul cu care a venit la centrală… El ne-a povestit că l-a cumpărat din Timișoara cu două mii de lei, deși era evident că valora ușor peste zece mii… Și, cum nu prea văd de unde ar fi putut să aibă atâția bani, îmi vine să cred că ați venit pentru că l-o fi șterpelit de undeva.

— Da, cam așa ceva, a răspuns Dan evaziv. Dar cum arăta casetofonul pe care-l avea Pârvuleț?

— Era cam așa… a zis, arătând între palme dimensiunile de circa treizeci cu cincizeci de centimetri. Avea carcasa neagră și două difuzoare de culoare gri-metalizat… Cam atât îmi amintesc, pentru că aveam prea multă treabă ca să-mi pot permite să-l examinez mai îndeaproape.

Dan, care între timp își consultase notesul, mi-a făcut semn că descrierea martorului corespundea unuia

dintre cele două casetofoane dispărute din locuința familiei Chiran.

— Despre comportarea lui Pârvuleț ce ne puteți spune?

— E adevărat că este un om retras, însă, în ceea ce privește meseria, e foarte conștiincios. Când era de muncit, muncea. Chiar și atunci când generatoarele de curent funcționau bine, nu-i plăcea să stea degeaba. Când n-avea de lucru, se apuca de nimicurile pe care le făcea… a zis maistrul, făcând un gest de bagatelizare.

— În ce constau aceste nimicuri? m-am interesat.

— Făcea brelocuri din deșeuri de plexiglas.

— Și le vindea?

— Aș! Le oferea în dreapta și-n stânga.

— Aveți vreo idee de locul unde l-am putea totuși găsi?

— Cred că cel mai bine ar fi dacă ați încerca la el acasă, a spus, după ce în prealabil a ridicat din umeri.

În următoarea oră am mai audiat câțiva colegi de-ai suspectului, fără însă a obține alte date interesante.

*

După ce-am ajuns la postul de miliție din satul Pinoasa, șeful acestuia, un plutonier, ne-a informat că ieri seara, în jurul orei șapte, s-a deplasat împreună cu doi ofițeri veniți din Târgu-Jiu la domiciliul lui Pârvuleț. Dar suspectul nu era acasă.

— După ce ofițerii s-au reîntors la județ, eu am mai trecut de două ori pe la el pe acasă, dar n-am reușit să-l găsesc. Drept care, i-am lăsat o citație… a mai spus, cu regret pentru faptul că nu ne putea ajuta prea mult.

— Cu cine locuiește?

— Cu părinții lui, care lucrează la cooperativa agricolă, însă nu se au prea bine, pentru că tatăl dă pe băutură toți banii pe care îi câștigă…

— În timp ce noi ne ducem să discutăm cu ei, te rog să afli de la săteni când l-au văzut pe Pârvuleț pentru ultima oară în sat, i-am cerut, ridicându-mă de pe scaun.

*

Casa urmăritului era din paiantă, scundă, sărăcăcioasă și tot atât de părăginită ca și ograda care o înconjura.

După ce am bătut într-o ușă ale cărei geamuri fuseseră înlocuite cu bucăți de carton, și-a făcut apariția o femeie sfrijită și ridată atât de mult, încât fața ei amintea de aspectul unui ziar boțit în pumn. Avea părut încărunțit și purta o rochie cernită și lălâie. I-am spus cine suntem și că vrem să discutăm cu ea.

— Da' ce-a făcut Ion, de-l tot căutați? a întrebat îngrijorată, pe când ne invita în casă.

Încăperea în care am fost poftiți era mobilată cu trei lavițe, lipite de tot atâția pereți, o masă și trei scaune de bucătărie.

— Vrem să stăm de vorbă cu el despre un accident la care a fost martor, i-am răspuns într-o doară. Unde putem să-l găsim?

— Da' de unde să știu io? a zis, săltând cu repetiție din umeri, chiar în clipa în care a scârțâit ușa în spatele meu.

Întorcând capul, am văzut un bărbat între două vârste, scund și gras. Avea obrajii roșii, iar nasul îi era cuperozat[4].

Ne-a examinat a mirare, cu doi ochi tulburi, apoi i s-a adresat femeii:

— Cine-i ăștia?

— Veniră după Ionel, că îs de la miliție…

— Aha! a mormăit a resemnare, ducându-se spre scaunul ocupat de femeie, care i l-a eliberat fără nici cea mai mică ezitare.

Urmare a deplasării spre locul oferit cu atâta promptitudine, a lăsat în urma lui un siaj încărcat din plin cu miasmă de băutură trezită.

— De când e plecat de acasă? mi-am continuat dialogul cu femeia, în timp ce mă ridicam de pe scaunul meu și o pofteam printr-un gest să se așeze ea.

— De ieri dis-de-dimineață, când s-a dus la muncă, a răspuns ea, refuzându-mi invitația printr-o clătinare a

---

[4] Inflamație cronică a glandelor cutanate ale feței.

capului.

— S-a mai întâmplat să lipsească de acasă fără să vă anunțe? am întrebat-o, rămânând și eu în picioare.

— Da, că nu prea ne zice iel ce face…

— Fă femeie, ce tot vorbești de nu știi neam? a mustrat-o el. Când tu te-ai dus la țața Leana, dup-un pumn de mălai, fecior-tu' a fost p-acas'.

— La ce oră? a întrebat Dan.

— Nu știu cât o fi fost ora, că n-am ceas. Da' știu că-o fost de două ori. Odat' la vremea când vine mereu de la centrală să-mbuce, da' n-a stat… c-a plecat imediat. Asta a fost când te-ai dus tu după mălai, femeie! a ținut el să-i mai amintească o dată.

— V-a spus de ce nu rămâne să mănânce? l-am întrebat.

— No. O luat numa' niște boarfe și s-o dus…

— Ce fel de „boarfe"? Vă rog să ne spuneți cum arătau? i-a cerut Dan.

— Da' io nu știu, că n-am stat după iel să mă uit… a răspuns, făcând un gest de nepăsare.

— Parcă spuneați că a mai venit o dată acasă. Când anume? m-am interesat, pe când mă întrebam ce ar fi putut să intervină, după ce a părăsit termocentrala, ca să-l determine să vină acasă pentru a-și lua niște lucruri… și tălpășița.

— Iera târziu, că mă hodineam de câteva ceasuri

bune… Poate miezu' nopții. M-am trezit din somn, c-am auzit porcu' guițând și m-am dus să văz dacă ni-i careva, vr'un hoț… Atunci l-am văzut pe Ion, că tocma' intra-n ogradă… Da' numa' c-a intrat, c-o și năvălit pă iel câțiva oameni s-au început să-i care la pumni. Atunci m-am dus și io acolo, ca să văd că ce-i… Da' cum venii mai aproape, unu' din oameni m-a și pălit cu-n pumn… a zis, pipăindu-și bărbia. Până mă ridicai io de jos, oamenii ăia l-ou legat pă Ion c-o funie și l-ou dus pă uliță, la mașina care-i aștepta. Apăi mașina a plecat și a doua după ia… Că iera două mașini.

Aiurit, Dan a întors capul spre mine și m-a consultat cu privirea. Deși eram și eu la fel de surprins de relatarea interlocutorului nostru, fără să mă exteriorizez, l-am întrebat:

— Cine erau persoanele care l-au luat în mașină pe fiul dumneavoastră?

— Păi dară cine să fie? Erau polițai, a replicat cu simplitate.

— Și de ce v-au lovit pe dumneavoastră? m-am mirat eu și mai mult.

M-a asigurat printr-un gest că nu știe și a adăugat:

— Tot ce pot să vă zic, e că ăl de mă păli era brunet și avea o mustață mare…

Dacă l-ar fi ridicat miliția județeană, ar fi trebuit să știu și eu. Și cum nu era cazul, mi-am spus că, până voi

cere confraților din Târgu-Jiu relații asupra celor povestite de interlocutor, n-ar fi rău dacă am profita de prezența noastră în casa suspectului.

— Dacă am înțeles bine, persoanele care au plecat cu Ion n-au intrat în casă. Așa este?

— No. Neam, m-a asigurat el, clătinându-și capul.

— Noi îl căutăm pe Ion, deoarece bănuim că ar fi cumpărat de la cineva niște lucruri de furat. Ați fi de acord și ne lăsați să ne uităm după ele prin casă? Pentru că nu este exclus ca hoțul pe care l-am arestat, și care susține că a vândut obiectele furate fiului dumneavoastră, să mintă, am turuit, fără să clipesc.

Tatăl lui Ion a privit întrebător spre nevasta lui, care, după ce-și făcuse el apariția, căpătase imobilitatea unei pietre de mormânt. Când femeia i-a răspuns printr-o înclinare a capului, ne-a anunțat că este de acord cu cercetarea pe care i-o propusesem.

Gospodăria fiind mică, după o jumătate de oră percheziția domiciliară era terminată, iar în mijlocul încăperii se aflau adunate două carpete „celebre": „Răpirea din Serai" și „Cina cea de taină". Cum astfel de capodopere nu se găsesc tocmai rar nu le-aș fi considerat în mod obligatoriu corpuri delicte, dacă nu dădeam și peste o cucuvea împăiată. Ceea ce demonstra că, după toate probabilitățile, obiectele respective fac parte din lotul celor dispărute din locuința familiei

Chiran.

— Le aveți de multă vreme în casă? am întrebat, arătând spre lucrurile pe care le colectasem.

Femeia mi-a ocolit privirea, iar bărbatul ei, arătându-se lezat, s-a grăbit să mă informeze pe un ton de imputare:

— Păi dară cum altfel? Le am încă de la mumă-mea!

Fără să comentez, i-am arătat lui Dan eticheta de pe dosul „Răpirii din Serai" care, în afara unei scrieri cu caractere arabe, consemna anul de fabricație: 1979.

— Când a plecat cu persoanele de care mi-ați vorbit, FIUL DUMNEAVOASTRĂ AVEA VREUN BAGAJ? am tatonat.

— N-am văz't nimica în mâinile lui… a răspuns el, făcând eforturi să-și țină ochii deschiși.

Deoarece celelalte obiecte însușite din locuința victimei nu apăruseră în timpul percheziției efectuate, iar urmăritul nu avusese nimic asupra lui în momentul arestării, rezulta că acestea fuseseră dosite în altă parte. Și cum sarcina de a descoperi unde se ascundeau două casetofoane, o haină de piele și o pușcă de vânătoare îmi revenea tot mie, l-am rugat să-mi indice care erau rudele și cunoștințele mai apropiate fiului său.

— Am aflat că Ion a avut câteva zile de concediu. Știți cumva în ce fel și le-a petrecut? l-am întrebat, după ce Dan și-a notat numele persoanelor la care era de

presupus că s-ar putea găsi lucrurile care ne mai lipseau din inventar.

— Mi-a zis c-a fost la Timișoara, s-a decis femeia să intervină, remarcând că soțul ei începuse să picotească și nu mai era capabil să participe la discuție.

— Și chiar l-ați crezut? a zis Dan, ironic, fără să-și ridice ochii de la procesul verbal pe care-l scria cu o aparentă sârguință.

— Dară cum, dac-a și făcut târguieli p-acolo?

— Da?… Și ce-a cumpărat de la Timișoara? m-am interesat, arătându-mă neîncrezător.

— Io știu… O haină de pele, un radio… sau parcă două… Cam așa ceva…

— Și unde le-a pus? a întrebat-o Dan repede, cu vădita intenție de a-și întregi procesul verbal.

— Pă-i dacă nu-s, io zic că le-o fo luat cu iel… a conchis ea cu o logică apreciabilă.

Întrucât nu vedeam ce relații să-i mai cer, m-am ridicat de pe scaun și, în acompaniamentul sforăiturilor tatălui lui Pârvuleț, i-am înmânat o copie după procesul verbal de ridicare a corpurilor delicte…

…Nu dau nici două parale pe o arestare care nu este confirmată!

— Tovarășe căpitan, ce-mi spuneți dumneavoastră

aduce a basm pentru adormit copiii, mi-a spus intrigat comandantul miliției județene. Păi, dacă îl arestam pe acest Pârvuleț, nu era firesc să vă anunțăm imediat? Ca să nu vă mai spun că în tot inspectoratul n-am niciun lucrător care să fie și brunet și să aibă și mustața! mi-a zâmbit el.

Am întors capul spre Dan și l-am consultat cu privirea, cu speranța că poate pricepe el ceva din anacronismul salatei pe care ne-o îndrugase tatăl bănuitului. Numai că el, în loc să mă ajute, s-a grăbit să sporească confuzia care mă domina:

— Întrucât știam că urmăritul domiciliază pe teritoriul județului Gorj, numai inspectoratului dumneavoastră i-am cerut să-l rețină pe suspect. Așa că, putem exclude posibilitatea ca omul nostru să fi fost arestat de o formație de miliție străină jurisdicției dumneavoastră, a adăugat Dan.

Comandantul, după ce l-a privit gânditor câteva clipe, i-a replicat:

— Chiar este imposibil ca el să fi fost arestat de o formațiune de cercetare din alt județ, pentru cu totul altă infracțiune decât cea pentru care-l căutați dumneavoastră?

Subiectul fiind epuizat, deși era departe de a fi fost și clarificat, n-am mai avut niciun motiv pentru a zăbovi în biroul comandantului.

*

— Șefu', a spus Dan, pe când ieșeam din inspectoratul județean, pentru că ești mai vechi în meserie, aș vrea să te întreb ceva. Ai mai întâlnit vreodată un caz atât de straniu ca ăsta? Și, fără să mai aștepte răspunsul meu, a continuat: Găsim o femeie ucisă… și, cu chiu cu vai, dibuim un suspect, dar când să punem mâna pe el, aflăm că l-au umflat niște colegi inexistenți… Oare absurdul n-are limite?

— Dacă ar avea, n-ar fi caracterizat ca atare. Cu observația că, în profesia noastră, nu se poate vorbi de un caz absurd, ci numai de niște aparențe. Ce, chiar îți imaginezi că ciudățeniile pe care le-am întâlnit în acest caz sunt rezultatul unui simplu joc al hazardului? Nu, Dane, au o logică! O logică pe care noi, din păcate, nu reușim s-o sesizăm.

— Și crezi că există niscaiva șanse să pricepem despre ce este vorba în această afacere afurisită?

— Nu prin discuții pseudofilozofice vom rezolva cazul! i-am retezat-o, realizând că ne-am angrenat într-un dialog steril. Și cum din impasul în care ne aflăm nu ne va putea scoate decât suspectul, trebuie să-l găsim cât mai repede posibil. De aceea, vom cere să ni se comunice care inspectorat îl reține pe Pârvuleț. În paralel, folosindu-ne de lista pe care ne-a dat-o tatăl lui, ne vom ocupa de posibilitatea ca urmăritul să fi lăsat la

rudele sau prietenii lui o parte din obiectele pe care le-a jefuit din locuința familiei Chiran! am decis.

— Dacă tot îl dăm în urmărire și astfel vom fi rapid informați de locul unde se află reținut, de ce să mai umblăm după potcoave de cai morți? N-ar fi mai comod să-l întrebăm chiar pe domnul Pârvuleț de locurile prin care a împrăștiat obiectele însușite?

— Știi ceva? l-am întrerupt. Eu NU DAU NICI DOUĂ PARALE PE O ARESTARE CARE NU ESTE CONFIRMATĂ! Sau chiar trebuie să-ți amintesc că nu cu prea multă vreme în urmă am anchetat un caz în care se afirmase că soțul unei infractoare se afla de patru ani în închisoare, dar în realitate tipul zăcea îngropat, cu capul zdrobit, în pivnița propriei sale locuințe?

Tresărind, Dan m-a privit câteva clipe întrebător, apoi s-a declarat de acord cu demersurile pe care le propusesem.

…Era și firesc să nu-și dorească să fie văzut

După ce am cerut să ni se indice locul unde s-ar afla reținut Pârvuleț Ion, dispeceratul departamentului ne-a informat că respectivul nu se afla în cercetarea nici unui organ de miliție. Iar cum concluzia se impunea de la sine, am rediscutat cu tatăl urmăritului. Dar, neclintit ca o piramidă egipteană, a continuat să susțină că fusese

martor la arestarea fiului său. Acum devenise însă clar că povestea lui era pe de-a întregul inventată, așa că ne-am pus pe căutatul suspectului, prin controlarea locuințelor rudelor și prietenilor săi.

Numai că, după mai bine de zece zile de verificări, sosise și momentul să facem bilanțul acțiunii noastre de depistare. Un bilanț care demonstra că, odată cu epuizarea listei relațiilor lui Pârvuleț, ne aflam la fel de împotmoliți ca la început.

— Fir-ar să fie! Parcă am urmări o fantomă… a zis Dan, cu iritare, după care a continuat gânditor: Cred că această dispariție s-ar putea explica numai într-un singur fel… Aflând că suntem pe urmele lui și știind ce pedeapsă îl așteaptă pentru omorul comis, a preferat să-și lege un pietroi de gât și să se arunce în vreun lac… Deci, până când nu va putrezi funia de care-i ancorat, pentru a i se ridica corpul la suprafața apei, n-avem nicio șansă să dăm de el.

— Și dacă, în loc de funie, s-a folosit de un cablu metalic? și-a dat cu presupusul șeful de post, în biroul căruia ne aflam.

— Vrei să spui că, temându-se de consecința faptei lui, s-a sinucis? l-am întrebat pe Dan.

— Ce, nu-i posibil? m-a contrat el.

— Nu. Este exclus! Cazuistica judiciară demonstrează că cei care ucid în mod deliberat, ca în cazul nostru, își

prețuiesc propria viață mult prea mult pentru a avea curajul să și-o ia singuri.

— Odată-i ca niciodată! mi-a replicat el, sceptic.

Am vrut să-l contrazic dar, reamintindu-mi la timp că zicala pe care-o invocase nu poate fi neglijată, mai ales în meseria noastră, am renunțat.

— Mă rog… Însă chiar dacă ai avea dreptate, tot trebuie să-l găsim. Viu sau mort!

— Tovarășe căpitan, a intervenit subofițerul, în ceea ce mă privește, sunt convins că Pârvuleț nu se mai află prin împrejurimi. Am discutat cu toți cetățenii din satul nostru și din cele învecinate și, dacă de atâta timp nu l-a mai văzut nimeni, e clar că nu se mai află pe aceste meleaguri.

— Admițând că totuși nu s-a omorât, e de presupus că evită să se afișeze. Iar pentru a putea satisface un astfel de deziderat, ar trebui în mod obligatoriu ca, în afara unei bune ascunzători, să aibă asigurată și o pensiune completă. Altfel, fiind obligat să-și cumpere singur cele necesare traiului, nu se putea să scape neremarcat, de-a lungul a două săptămâni… a remarcat Dan.

— Păi vedeți, tovarășe locotenent… Tocmai asta spuneam și eu, a zis subofițerul. La noi în sat este o singură băcănie și toți sătenii se cunosc de când s-au născut. Dar, într-un oraș mare, unde poate târgui de

fiecare dată din alt magazin…

— Să zicem că ai dreptate în privința cumpărăturilor. Dar cine ar adăposti într-un oraș mare un străin? Și încă pe o perioadă atât de lungă! a fost rândul meu să-l întrerup, pricepând unde bate șaua. În consecință, Pârvuleț se află ascuns tot la o relație de-a lui. Și încă una care ar trebui să-i fie foarte apropiată, dacă și-a putut asuma riscul de a găzdui o persoană urmărită!

— I-am verificat toate relațiile, a ținut Dan să-mi reamintească.

— Nu-i nimic! O vom lua de la început… m-am pornit să spun cu iritare, pentru ca, brusc, să realizez că mai exista și o altă posibilitate. Dane, oare tatăl lui Pârvuleț ne-o fi indicat chiar toate rudele și prietenii suspectului?

— Ei! Dar asta e bună! a exclamat el, surprins. Știi că ar fi o idee?

— Știu, am admis, întorcându-mă spre subofițer și arătându-i notesul în care consemnasem numele persoanelor cu care era în relații Pârvuleț. Te rog să verifici dacă, în afara acestora, mai avea și alte cunoștințe apropiate.

A dat din cap pentru a mă asigura că a priceput ce-i cer și a început să copieze lista.

— Tovarășe căpitan, a zis el, câteva minute mai târziu, pe când îmi restituia notesul, în orice caz, o omisiune am și văzut…

— Care? s-a grăbit Dan să mi-o ia înainte.

— Nu apare bunicul lui Pârvuleț… Dar, cum nu este exclus să mai lipsească și alții, vă rog să-mi acordați un răgaz de două-trei ore…

— Unde locuiește acest bunic? l-am întrerupt fără menajamente.

— La vreo trei kilometri de sat, lângă exploatarea forestieră. Îl cheamă tot Pârvuleț, dar i se spune Gheorghe Viezure și este pădurar.

— O locuință situată lângă pădure și în afara vetrei satului ar putea reprezenta un adăpost ideal, a remarcat cu satisfacție colegul meu.

— Să știți că am discutat cu muncitorii de la exploatare. Și, dacă l-ar fi zărit careva, chiar și numai prin gospodăria pădurarului, am fi știut și noi, a ținut subofițerul să-l avertizeze pe Dan.

Deși afirmația șefului de post a avut darul să diminueze chiar și fărâma de optimism care încă nu avusese timp să mă încerce, m-am încurajat singur, apelând la o zicală care susține că încercarea moarte n-are.

— Știindu-se căutat, ERA ȘI FIRESC SĂ NU-ȘI DOREASCĂ SĂ FIE VĂZUT. Iar faptul că tatăl urmăritului a omis să ne vorbească și despre bunicul fiului său, constituie un motiv în plus pentru a verifica și această pistă am spus, după ce i-am cerut

subofițerului să ne arate pe hartă unde se află locuința pădurarului.

Când am localizat gospodăria care începuse să ne intereseze, i-am reamintit că doresc să completeze cât mai repede lista relațiilor suspectului.

…N-au mai găsit cui să-i ceară relații, decât urmăritului!

Se spune că nu există ceva mai plăcut ca un picnic, la pădure, în zăpușeala pe care luna iulie poate s-o ofere cu atâta generozitate. Mai cu seamă când o astfel de idilică destindere îți este oferită în chip de obligație profesională. În ceea ce mă privește, sunt gata să afirm cu toată convingerea că o susținere de felul acesta este departe de a fi adevărată. Despre ce relaxare poate fi vorba, când stai trei nopți la rând, pitit după copaci și te zgâiești printr-un binoclu cu infraroșii? Nu numai că mă dureau ochii, ca și cum ar fi fost lubrifiați cu nisip, dar îmi mai amorțiseră și brațele, de parcă cele două kilograme ale binoclului se transformaseră în două chintale.

Una peste alta, mă săturasem până peste cap să mă mai joc de-a Buffalo Bill și pieile roșii în Vestul sălbatic. Motiv pentru care mă și hotărâsem că peste vreo două ore, când urma să se lumineze de ziuă, să las baltă

pânda fără rost în care mă angrenasem din momentul în care mi-a trecut prin cap că sunt un tip cu teribil de mult fler.

Consolat de ideea că în curând voi putea abandona această supraveghere fără perspectivă și, astfel, voi putea trece la verificarea persoanelor indicate de șeful de post ca fiind relații ale urmăritului, am săltat iar binoclul și am scormonit cu privirea gospodăria bunicului acestuia. Gestul făcut mi-a permis să văd, pentru a nu știu câta suta oară, o magazie dărăpănată, un grajd care adăpostea o mârțoagă bătrână, o fântână abandonată și locuința din cărămidă aparentă a pădurarului. Și… atât! Toată lumea dormea, mai puțin eu…

Chiar în clipa în care coboram binoclul, mi s-a părut că aud ceva care aducea a foșnet… Am privit din nou spre gospodărie… Însă nu mi-a reținut nimic atenția. Spunându-mi că mi s-a părut, m-am relaxat. Dar nu prea mult, pentru că zgomotul s-a repetat. Ascultând atent, mi-am dat seama că susurul venea din stânga mea. Ridicând din nou binoclul, am măturat cu privirea zona respectivă. Prin pâcla subțire și roșiatică oferită de instrumentul meu, am remarcat, printre trunchiurile copacilor, o siluetă care, străduindu-se să nu facă zgomot, se apropia de locul unde mă aflam eu.

Mai întâi m-am întrebat dacă n-am de-a face cu

mistrețul care mă mai onorase cu câteva vizite de curtoazie, probabil pricepând, numai el știe cum, că nu sunt un braconier venit cu intenția de a-l transforma în caltaboși. Apoi, încordându-mi privirea, mi-am dat seama că silueta aparține unei ființe umane, deși înainta curbată de la mijloc. Când a ajuns la vreo zece metri, am lăsat binoclul să-mi atârne pe piept, m-am pitit după copacul de lângă mine, mi-am pregătit lanterna și am dus mâna dreaptă la subsuoară. Mai înainte de a-mi trage pistolul din toc, l-am recunoscut pe Dan, care, ajungând în imediata mea apropiere, și-a ridicat capul și a început să mă caute, după toate aparențele, mirat că nu mă vede.

— Pst! i-am șoptit, amintindu-mi la timp că nu ne aflam în pădure pentru a ne juca de-a v-ați ascunselea.

— Ei! Credeam că te-ai pus pe tras aghioase… mi-a replicat, venind lângă mine.

Gândind că era firesc ca și lui să i se facă lehamite să tot vegheze ograda gospodăriei din partea care îmi era mie opusă, m-am grăbit să-i fac o bucurie:

— Bine că ai venit… Dacă de trei nopți nu și-a scos capul, e clar că nu aici se ascunde… Așa că nu văd de ce-am mai sta încă două ore, mai înainte de a ne lăsa păgubași.

— Doamne-ferește! Să abandonăm cursa tocmai acum, când l-am văzut? a spus contrariat.

— Unde l-ai văzut, mă?! l-am întrebat, convins că mă ia peste picior, ca un apropo la „fructuosul” rezultat al inițiativei pe care o avusesem.

— În curtea gospodăriei! A ieșit din grajd și s-a dus în spatele magaziei, unde se află W.C.-ul. Apoi, după vreun sfert de oră, s-a întors de unde-a plecat…

— Și de unde ești atât de sigur că plimbărețul pe care l-ai văzut era chiar Pârvuleț? Doar binoclul îți permite să vezi numai silueta! Poate că era pădurarul sau… nevasta lui!

— Orice confuzie este exclusă, șefu’! Nu putea fi decât domnul Pârvuleț în persoană! mi-a replicat cu fermitate. Pentru că pădurarul este o namilă de aproape doi metri, iar nevastă-sa, o pirpirie care, nu știu din ce motive, își cam trage un picior. Ei bine, noctambulul de care îți vorbesc era în afara semnalmentelor celor doi! Așa că…! a conchis el cu subînțeles.

Deși de trei zile așteptam o astfel de veste, acum, când în sfârșit o primeam, parcă nu-mi venea să cred că am reușit să-l depistăm pe suspect.

— Ce facem? Nu intrăm peste el? a zis Dan cu nerăbdare, văzând că am căzut pe gânduri.

— Acum?

— Bineînțeles!

— Chiar așa? Dăm buzna în toiul nopții, fără mandat?

— Dac-am pus mâna pe el, ce ne mai trebuie mandat?

mi-a întors-o el.

— Și dacă, totuși, nu-i urmăritul nostru?

— Cum să nu fie, dom'le?! a zis el cu o iritare progresivă.

— Admițând că ai dreptate – și vreau să sper că ai! –, de ce trebuie să-l arestăm acum, pe moment, și nu la șapte dimineața, așa cum prevede și legea?

— Și dacă între timp spală putina?

— Dacă n-a făcut-o în două săptămâni, am motive să cred că nu se va face nevăzut până dimineață. De altfel, până mă reped eu la procuratură, tu vei continua să te binoclezi în gospodărie.

*

Având în vedere relatarea lui Dan, primul obiectiv al descinderii noastre l-a constituit grajdul. Când i-am pășit pragul, o gloabă amărâtă a întors capul spre noi și, continuând să mestece dezgustată cele câteva paie smulse din iesle, ne-a privit cu o apatie ce demonstra că meniu-ul nu-i era deloc pe plac. Apoi, constatând că nu ne înghesuiam să-i oferim o baniță cu ovăz, s-a resemnat și și-a întors din nou capul spre jgheab pentru a mai lua o gură de paie, care, deși nu erau prea apetisante, puteau să-i potolească foamea în caz de restriște. În ceea ce mă privește, m-am grăbit să-i cercetez cu privirea „living-ul". Dar, în afara locatarului, titular al ieslei și al paielor așternute pe

podea, n-am remarcat nimic care să aducă cu ceea ce căutam. Ridicându-mi privirea, am văzut plafonul din bârne și un chepeng care ducea spre podul cu fân. Cum acest gen de anexă putea reprezenta o ascunzătoare formidabilă, n-am avut motive de ezitare. Proptindu-mi un picior pe iesle, m-am ridicat până la gura de acces și, împingând capacul, m-am săltat în pod. După ce a ajuns și Dan după mine, ne-am pus cu râvnă pe răscolitul fânului. Dar foarte curând a trebuit să tragem concluzia că omul nostru s-ar fi putut afla oriunde, mai puțin în anexa de deasupra grajdului.

De îndată ce am revenit în curtea gospodăriei, ne-am continuat descinderea cu magazia și W.C.-ul din spatele acesteia. Dar rezultatul pe care-l scontam se lăsa așteptat, așa că am trecut la o verificare temeinică a locuinței și a întregii ogrăzi. Însă totul s-a dovedit în zadar. M-am uitat întrebător la Dan, care s-a dezvinovățit fără cea mai mică ezitare:

— Șefu', te rog să mă crezi că l-am văzut!

— Zău? Și unde e?

— Nu știu… Și nici nu pot să înțeleg. Pentru că din momentul în care te-ai dus și până te-ai întors de la Procuratură, eu n-am mai luat binoclul de la ochi. Deci se exclude posibilitatea ca Pârvuleț să fi fugit!…

— Aiurea! am aruncat disprețuitor. O astfel de afirmație se poate face numai dacă gospodăria este

supravegheată în mod simultan din două direcții opuse. Ori chiar trebuie să-ți reamintesc că, în timp ce tu îl urmăreai cum se fâțâie prin curte, eu n-am văzut nimic?

— Mda… Probabil că totuși o fi reușit să-mi scape… a admis el, făcând un rictus de regret.

Față de concluzia care se impunea, m-am întors spre pădurar, care ne secundase în controlul nostru de la o distanță de doi-trei metri și i-am cerut scuze pentru timpul pe care i-l răpisem.

El m-a asigurat că i-a făcut plăcere să ne cunoască și că niciodată nu a pregetat când a trebuit să ajute autoritățile. Cu sufletul greu de supărare, am mai adăugat câteva cuvinte încărcate de o banală amabilitate și am pornit spre poartă. Dar, mai înainte de a ieși din curte, privirea mi-a fost atrasă de un morman de pământ, îngrămădit lângă gard. M-am întors din drum și m-am apropiat să-l privesc, fără să-mi dau seama cu ce scop. Movilita era formată din bulgări de pământ proaspăt răscolit. Încercând să stabilesc ce anume îmi atrăsese atenția asupra ei, am întors capul și m-a uitat de-a lungul și de-a latul ogrăzii. Solul era ori bine bătătorit, ori acoperit cu buruieni și iarbă.

— Cum au ajuns aici? m-am adresat pădurarului, arătând spre bulgării de pământ.

— …L-am adus eu, cu căruța… Pentru că aveam nevoie de pământ, pentru un solariu de roșii…

Mai înainte de a-mi răspunde cu ezitare, l-am văzut tresărind, neplăcut surprins de întrebarea mea. Și, deoarece intenția lui de a-și face un solariu era foarte lăudabilă, am avut toate motivele să doresc a afla de ce-i displăcuse faptul că proiectul lui îmi atrăsese atenția. Drept care mi-am propus să-l rog să-mi spună de unde a adus pământul. Numai că, mai înainte de a da glas curiozității mele profesionale, am realizat că nasul meu este asaltat de o miasmă. Încercând să stabilesc sursa dezagreabilei emanații, ochii mi s-au oprit asupra grămezii de pământ de la picioarele mele, moment în care am stabilit și că mirosul care mă îngrețoșase aducea cu cel de amoniac. Edificat fiind, am ridicat capul și am măturat cu privirea gospodăria, în căutarea locului din care ar fi putut să provină duhoarea. Apoi, deoarece în timpul vizitei nu întâlnisem nicio cocină de porci, gândul mi-a zburat în mod firesc la mârțoaga ce nu se dădea în vânt după paie.

— Va trebui să mai controlăm încă o dată grajdul! am decretat, pândind reacția însoțitorului nostru.

A arborat o figură atât de mâhnită, încât, înlăturându-mi și ultimele rezerve, i-am făcut semn lui Dan să mă urmeze.

În timp ce stăteam în prag și mă întrebam de unde ar trebui să încep, gloaba, plină de optimism, a întors iar capul spre mine. Dar numai pentru câteva clipe

deoarece, recunoscându-mă și pricepând că nici de data asta n-a venit Moș Crăciunul cailor să-i aducă ovăzul râvnit, și-o fi spus că nu merit atenția ce mi-o acordase.

Fără să mă las afectat de afrontul ce mi-l făcuse, l-am rugat pe pădurar să scoată calul afară, în curte.

— Pentru ce? a protestat el, arătându-se foarte surprins de cererea mea. Stă bine unde stă! a adăugat cu fermitate.

Văzând că n-are rost să mai insist, i-am făcut semn lui Dan să evacueze calul din grajd. Numai că asistentul meu, mai mult la bine decât la greu, s-a făcut a nu pricepe. Amintindu-mi că șeful trebuie să fie un exemplu de curaj pentru subalterni, mi-am luat inima în dinți și m-am strecurat pe lângă gloabă. După ce i-am desfăcut căpăstrul fără ca animalul să fi făcut vreo încercare de revoltă, l-am dus în curte și l-am legat de primul pom pe care l-am întâlnit.

Când am revenit în grajd, Dan, care între timp înlăturase cu furca paiele de pe podea, mi-a arătat că aceasta era prevăzută cu un capac de scânduri, de circa un metru pătrat.

Aplecându-se, a apucat cu degetele marginile podețului și l-a ridicat, răsturnându-l lateral.

Brusc, o scăfârlie și-a făcut apariția împreună cu țeava dublă a unei puști de vânătoare, care țintea exact pieptul lui Dan. În următoarea clipă, piciorul meu stâng

a decolat peste groapă, și a aterizat peste armă, culcând-o la pământ și, aproape simultan m-am aplecat pentru a propti Waltherul [5] meu de ceafa „franctirorului". După cum am și scontat, oțelul pistolului meu fiind rece, tipului i-a venit mintea la cap și și-a luat mâinile de pe pușcă pentru a le ridica repede în sus.

— Afară! i-am ordonat cu suficientă asprime pentru a-l ajuta să înțeleagă că nu ne aflam prin partea locului pentru a ne juca de-a hoții și vardiștii.

M-a înțeles foarte bine și a ieșit din ascunzătoare.

Era de statură potrivită, slab, șaten, cu fața prelungă, iar ochii mici și retrași spre fundul orbitelor mă priveau tremurând. Probabil de frică, pentru că în grajd era o căldură înăbușitoare.

— Cum te numești? l-am întrebat din formalism, pentru că era evident că aveam de-a face chiar cu persoana pe care mă săturasem s-o tot caut.

---

[5] Carl Walther GmbH Sportwaffen (însemnând Carl Walther s.r.l. arme sportive) sau, pe scurt, Walther, este un producător german de arme cu sedii în Ulm și Arnsberg. De numele companiei, cu o vechime de peste 100 de ani, se leagă nenumărate inovații, printre care dezvoltarea pistolului cu încărcare automată din 1908. De asemenea, modelul P38 a fost pistolul standard al armatei germane în al Doilea Război Mondial, însă numele companiei se remarcă și în domenii mai puțin tragice cum ar fi cinematografia: modelele de pistoale PPK și P99, fiind unele dintre armele preferate ale personajului fictiv James Bond. De apreciat este și activitatea companiei în domeniul sporturilor, producătorul german fiind unul dintre cei mai importanți jucători de pe piața de armament sportiv, mai ales după preluarea sa de către compania de armament sportiv Umarex, în 1993.

— Să trăiți! Mă numesc Pârvuleț Ion, m-a informat el, adoptând o atitudine de soldat disciplinat.

În timp ce Dan îi proptea mâinile în cătușe, eu am privit în ascunzătoare. Era adâncă de vreun metru și jumătate, iar pe fundul ei se aflau câteva obiecte. După ce-am coborât și le-am examinat, am constatat că erau: o haină de piele, două casetofoane cu câteva zeci de casete, un pumnal, o centură de cartușe de vânătoare, mai multe conserve, o pâine începută și un ciubăraș cu apă.

Am scos din groapă obiectele care-i ținuseră companie în exilul lui de șobolan și l-am anunțat că va trebui să meargă cu noi…

Pe când ieșeam din grajd, bunica lui, care se apropiase de noi, fără ca eu să fi băgat de seamă, și-a scos baticul cernit de pe cap și, ascunzându-și fața în el, a izbucnit în plâns…

*

Ajungând la postul de miliție, l-am poftit să ia loc pe scaun și mi-am început interogatoriul:

— Știi de ce te afli aici?

Mi-a răspuns printr-o clătinare din cap, cu un aer foarte nevinovat:

— Ai putea să-mi spui ce ai făcut în perioada 20–22 iulie? l-am întrebat.

— Nu, nu-mi amintesc… m-a anunțat cu regret, după

ce mai înainte ridicase gânditor privirea spre tavan, pentru a-și etala bunăvoința. Știți, s-a scurs atâta timp de atunci…

— Dacă ai uitat, am să te ajut eu, m-am oferit cu amabilitate. Mă refer la cele trei zile în care n-ai fost la serviciu. Și cum un astfel de concediu nu se ia chiar în fiecare zi, eu cred că, dacă ai vrea, ai putea să ne spui cum și unde ți l-ai petrecut.

— Aaa! Dacă vă referiți la zilele alea de recuperare, îmi amintesc, s-a arătat el bucuros de sprijinul pe care i-l oferisem. Am simțit nevoia să mă distrez un pic și m-am dus la Timișoara, pentru că este un oraș pe care îl îndrăgesc mult.

— Toate cele trei zile le-ai petrecut în Timișoara?

— Da. Când le-am terminat, m-a întors la termocentrală și mi-am reluat munca…

— Unde ai locuit și cum te-ai distrat pe acolo? am vrut să mai știu.

— Când am plecat de acasă, mă gândeam că voi lua o cameră la vreun hotel, dar n-a mai fost nevoie, pentru că am întâlnit în tren o timișoreancă, care m-a invitat să stau la ea… Și acolo am și rămas până mi s-au terminat zilele de recuperare…

— Cum o cheamă? l-a întrerupt Dan.

— Angela.

— Angela și mai cum?

— Numai Angela, că ce mă interesa pe mine numele ei de familie? a explicat cu indiferență.

— Unde locuiește? și-a continuat Dan chestionarea, făcându-se că-l ia în serios.

— Nu știu cum se numea strada, pentru că eu nu cunosc prea bine orașul, a răspuns, ridicând din umeri cu regret. Dar pot să vă spun că locuia într-un bloc nou și avea un apartament cu două camere…

Cum basme de felul celui pe care se apucase să îndruge mai auzisem eu, l-am întrerupt:

— De unde ai casetofoanele și haina de piele?

— Le-am cumpărat din Timișoara, de la talcioc… de la un străin, parcă iugoslav… Tot de la el am luat și niște carpete pe care le-am lăsat acasă.

— Și pușca, tot din talcioc ai cumpărat-o? l-am întrebat cu seriozitate.

A dat din cap a confirmare apoi, dându-și probabil seama că întinsese coarda prea tare, a început să-l clatine a negație:

— Nu, o am de câțiva ani, de la un vânător… Adică, de fapt, de la un braconier care pândea la mistreți…

— Ți-a dat-o cadou? l-am întrebat, zâmbindu-i cu înțelegere.

— A, nu! Am luat-o eu, după ce el a ascuns-o când l-a văzut pe bunicul făcând inspecție prin pădure.

Întrucât scopul discuției introductive îmi permisese

să stabilesc că bănuitul era și inventiv și decis să nu-și recunoască vinovăția, admițând că el ar fi fost autorul omorului, am apreciat că venise momentul să trec la elementele mai concrete ale afacerii.

— De ce te-ai ascuns și de ce nu te-ai mai dus la lucru?

— Pentru că am aflat că mă urmărește miliția și nu voiam să ajung la închisoare.

— Cum de miliție se tem numai cei ce încalcă legea, înseamnă că ai comis o infracțiune, am conchis eu, arătându-mă surprins de o astfel de eventualitate. Ia spune-ne și nouă ceva despre ea.

— Eu n-am făcut nimica rău, numai că, fără să vreau, cred că m-am vârât într-un mare bucluc… a zis cu tristețe.

— Fii, te rog, mai explicit! l-am invitat eu.

— Mă tem că lucrurile pe care le-am cumpărat de la Timișoara erau de furat. Altfel nu pot să-mi explic cum de le-am luat atât de ieftin. Pe moment, gândindu-mă că am pus mâna pe un chilipir, m-am lăcomit să le iau, dar când am văzut că mă caută miliția, am înțeles că erau de furat și că voi fi arestat și eu, pentru complicitate, a explicat, dând din cap a mare amărăciune.

Salata pe care mi-o servise era atât de stupidă, încât n-am avut niciun motiv să vreau s-o comentez. Ceea ce nu m-a putut împiedica să vreau să aflu altceva:

— De unde ai știut că ești urmărit de miliție?

— A… Am aflat întâmplător… Eu mergeam grăbit cu bicicleta spre casă, pentru că în după-amiaza aceea trebuia să lucrez la centrală, când m-au oprit doi ofițeri de miliție, care se aflau într-o mașină și m-au întrebat dacă știu unde locuiește Pârvuleț Ion. Adică eu… Așa că, dându-mi seama că mă caută pentru lucrurile cumpărate la Timișoara, le-am spus că nu sunt de prin partea locului. Iar după ce ei au plecat mai departe, eu m-am ascuns și a doua zi am săpat groapa din grajdul bunicului meu, unde am stat pitit până m-ați găsit dumneavoastră.

Ca să vezi, ce coincidentă a dracului! Ofițerii trimiși după Pârvuleț, N-AU MAI GĂSIT CUI SĂ-I CEARA RELAȚII, DECÂT URMĂRITULUI! mi-am zis eu, amuzat de ghinionul colegilor mei de la inspectoratul județean.

— Ai putea să ne explici, de ce tatăl tău ne-a spus că a asistat la arestarea ta? l-am întrebat, cu dorința de a mai lămuri o inadvertență evidentă.

— Eu l-am învățat să spună așa… Pentru că m-am gândit că milițienii care vor veni să mă caute se vor lăsa păgubași când vor afla că fusesem deja arestat de alții, a zâmbit el, mândru de stratagema pe care o inventase.

Ca să-i fac o plăcere, am dat din cap cu admirație pentru istețimea lui și, brusc, l-am întrerupt:

— O cunoști pe Elena Chiran?

— Sigur. E soția lui nea Anton, care mi-a fost șef pe când îmi făceam stagiul militar.

— Ai fost de multe ori în casa familiei Chiran?

— Da, cel puțin o dată pe săptămână, dar asta se întâmpla mai demult. Când eram în armată, nea Anton, care era șeful popotei, mă trimitea adesea la el acasă cu câte ceva de mâncare.

— Ai continuat să-l vezi și după ce ți-ai terminat stagiul militar?

— Numai o singură dată. Acum vreo două luni, când tot m-am dus la nunta unui văr, care locuiește în București.

— Ești convins că n-ai intrat în casa fostului tău șef mai de curând? De exemplu, chiar luna trecută?

— Nuuu… Nici gând! Singurul drum pe care l-am făcut, așa cum v-am zis, a fost la Timișoara, mi-a răspuns, cu o convingere care demonstra în egală măsură, ori că el este un bun actor, ori că eu mă aflam pe o pistă falsă.

— Este surprinzător ceea ce susții, Pârvuleț! Deoarece există doi martori care afirmă că te-au văzut în locuința familiei Chiran, luna trecută, l-am avertizat, referindu-mă la declarațiile lui Clucescu și ale vecinei care suferea de astm.

— Se înșală, tovarășe căpitan. Confruntați-i cu mine

și am să vă dovedesc că fac o confuzie, mi-a replicat cu un ton de superioritate.

Întrucât nu făcusem încă operațiunea de recunoaștere din grup, n-aveam dreptul să-l contrazic. Dar asta nu m-a împiedicat să-mi arunc pe masă și ultimul atu:

— Dacă n-ai mai fost în locuința fostului tău șef de două luni, cum îți explici că toate obiectele pe care le-am găsit la tine, inclusiv cele două carpete ridicate din propria ta casă, au aparținut familiei Chiran? Ba mai mult, ele au fost sustrase din apartamentul acestei familii în urmă cu vreo două săptămâni?

Pentru o clipă am avut impresia că l-am pus în încurcătură. Dar m-am înșelat, pentru că, după ce mai întâi a ridicat din umeri, mi-a spus:

— Nu văd decât o singură explicație… Probabil că datorită unei întâmplări nefericite, am cumpărat niște lucruri care au fost furate chiar de la nea Anton.

Cum într-o afacere criminală coincidențele nu apar prea întâmplător, l-am anunțat că ne va însoți la București, nu de alta, dar tot trebuia să i se ridice impresiunile digitale pentru a putea fi confruntate cu cele de la locul faptei.

…Până mâine poate că-ți vine mintea la cap

Era trecut de ora zece dimineața când am reușit să

termin confruntările ce trebuiau să-mi indice modul în care urma să-l invit pe bănuit la dans. Astfel că, de îndată ce ultimul martor a părăsit biroul, l-am și luat în primire:

— După cum ai văzut, martorii au fost fermi. Subofițerul te-a găsit duminică dimineața, la trei și douăzeci, în fața hotelului Athénée Palace, iar domnul Clucescu te-a întâlnit sâmbătă după-amiaza în locuința familiei Chiran.

— Ori greșesc, ori sunt rău intenționați. Oare ce dovadă mai bună vă trebuie când femeia pe care ați adus-o să mă vadă a spus că nu mă recunoaște?

— Martora la care te referi te-a zărit numai din balconul apartamentului ei, adică de la distanță, așa că era și firesc să nu-ți poată recunoaște chipul. Dar să lăsăm deocamdată depozițiile martorilor și să discutăm alte aspecte. Te informez că, în urma expertizei dactiloscopice a rezultat că amprentele ridicate din locuința familiei Chiran coincid cu ale tale. Ceea ce demonstrează că, în mod indubitabil, tu ești autorul faptelor consumate în locuința fostului tău șef.

N-a spus nimic, dar în mod evident toată suficiența pe care o arborase până în acel moment s-a transformat într-o atitudine de derută.

— Acum adaugă la această constatare și pe aceea că asupra ta au fost găsite toate obiectele care au dispărut

exact din aceeași locuință. În fața acestor probe mai susții că ești străin de infracțiunea pe care o anchetăm?

Vădit dezorientat, și-a îngropat bărbia în piept, scufundat într-o mutenie totală.

— De altfel țin să-ți aduc la cunoștință că, datorită probelor de vinovăție pe care le deținem, vei fi trimis în judecată chiar dacă vei continua să respingi acuzația ce ți se aduce! l-am avertizat.

— Bine. Vă spun totul, s-a decis el, ridicându-și privirea spre mine. Dar să știți că nu eu am ucis-o pe nevasta lui nea Anton! a fost rândul lui să mă avertizeze.

— Iau notă de afirmația ta și te ascult, am răspuns cu satisfacție deoarece, dând cauzei aspectul unei cercetări pentru o simplă spargere, până în acel moment nu se făcuse nicio referire la faptul că fusese ucisă vreo persoană.

— Nu eu am ucis-o! a repetat el.

— Perfect. Te rog să notezi și această precizare, i-am cerut lui Dan, făcându-mă că-l iau în serios. Acum te rog să ne povestești cum au ajuns casetofoanele, pușca și celelalte în posesia ta?

— V-am mințit. În timpul zilelor de recuperare n-am fost la Timișoara, cum v-am spus, ci la București.

— Cunoaștem asta. Mai bine ne-ai spune motivul pentru care ai venit în Capitală.

— Și pentru început cel mai bine ar fi dacă ai preciza unde se află în momentul de față Anton Chiran și fiul său, l-a luat Dan în primire, cu o curiozitate de ofițer stagiar.

În timp ce eu am întors capul pentru a-l mustra pentru pripeala lui, Pârvuleț ne-a examinat cu privirea, mai întâi surprins, apoi neîncrezător.

— Cum, nu știți? și-a exprimat el mirarea.

— Crezi că te întreb pentru a face conversație cu tine? l-a repezit Dan, fără să-i pese că-l poftisem, din ochi, să nu-l mai întrerupă pe bănuit.

— Locotenent Simionescu, eu cred că cel mai bine ar fi dacă l-am lăsa să-și facă relatarea așa cum vrea el. Iar dacă vor apărea neclarități, le vom discuta la sfârșit! am zis pe un ton care l-a făcut pe colegul meu să-și vâre nasul în notes, dar nu mai înainte ca obrajii să-i devină stacojii. Te rog să-ți continui povestirea, spunându-ne pentru ce ai venit la București, m-am adresat lui Pârvuleț, zâmbindu-i cu amiciție, pentru a-l asigura că, spre deosebire de Dan, eu sunt un munte de bunătate.

— Am venit să-l caut pe nea Anton, pentru că ultima oară când am fost la București, adică pe la începutul lunii mai, i-am lăsat nouăzeci și două de mii de lei, ca să-mi facă rost de o mașină Dacia.

— Nu înțeleg. Pentru ce i-ai dat lui banii și nu te-ai înscris singur la CEC, cum se obișnuiește?

— Fiindcă nea Anton mi-a spus că are niște cunoștințe care pot să-mi aranjeze să iau mașina peste rând, dacă le dau și lor un ciubuc de vreo cincisprezece mii de lei…

— Și te-a anunțat că poți să vii s-o iei?

— Nu, păi tocmai asta e și problema. Eu l-am căutat de câteva ori la telefon pentru a vedea ce-a făcut, dar n-am putut să dau de el niciodată. Atunci, profitând de recuperarea pe care o aveam, m-am decis să-i fac o vizită și să-l întreb ce-a făcut cu banii mei.

— Acum am înțeles. Dar spune-mi, când te-ai dus la el acasă?

— Sâmbătă spre prânz, când eram sigur că-l voi găsi. Și nu m-am înșelat, deoarece după vreo jumătate de oră a venit și nea Anton acasă…

— Ce-ai făcut acolo?

— Cum era și firesc, l-am întrebat ce se aude cu mașina mea, iar el mi-a spus că trebuie să mai am răbdare, deoarece n-a apucat încă să vorbească cu ăia care trebuiau s-o procure. Eu însă cred că mă ducea cu vorba ca să-mi ia banii…

— Cine mai era în casă?

— Când am venit, am găsit-o numai pe doamna Elena apoi, după cum v-am mai spus, a sosit și nea Anton. Iar vreo oră mai târziu a sosit și Valy împreună cu un prieten de-al lui, tot fotograf care, după ce au luat masa, au plecat.

Întrucât acest aspect coincidea cu relatarea făcută de martorul Aurel Clucescu, l-am rugat să-mi spună ce s-a întâmplat în continuare.

— Spre ora cinci după-amiaza, nea Anton mi-a spus că el nu s-a săturat nici pe măsea și că îi e foame. Așa că a luat din frigider vreo două kilograme de carne pentru fripturi și am plecat să le mâncăm la restaurantul Aluniș, undeva prin apropiere, pe bulevardul Metalurgiei. Și cred că era în jur de opt, când ne-am întors din nou acasă, unde doamna Elena ne-a mai pus ceva de mâncare și am început să ne uităm la televizor… a zis, lăsând o pauză pentru a plescăi din gură și mi-a cerut rugător:

— Dacă se poate, aș vrea un pic de apă!…

După ce Dan i-a adus un pahar pe care l-a golit dintr-o sorbitură, și-a reluat povestirea fără niciun îndemn:

— La un moment dat am auzit pe cineva sunând la ușă. Nu știu cât putea fi ceasul, dar cred că trecuse cam vreo oră de la terminarea serialului. Doamna Elena s-a ridicat de pe scaun, spunând că trebuie să fie Valy, care, ca de obicei, își uitase cheile acasă. Dar nea Anton i-a zis să stea jos că este altcineva și s-a dus el să deschidă. Curând după ce-a ieșit din cameră, l-am auzit discutând cu cineva în antreu. Dar n-am putut să-mi dau seama despre ce vorbeau, pentru că era o limbă pe care nu o înțelegeam. Câteva minute mai târziu, când s-a reîntors

în sufragerie, doamna Elena l-a întrebat dacă a fost într-adevăr persoana pe care o aștepta. El a confirmat și i-a spus că totul va merge conform planului stabilit. Când i-a auzit răspunsul, doamna Elena a întors capul spre televizor și puțin mai târziu am văzut că plângea. Când s-a terminat emisiunea nea Anton mi-a spus că în noaptea aceea va avea nevoie de mine și s-a apucat să-și strângă niște lucruri. Tocmai închidea servieta în care a băgat și câteva plicuri bine burdușite cu hârtii, când a intrat Valy în casă. Arătându-se mirat că își găsește părinții încă treji, tatăl său i-a comunicat că a venit momentul mult așteptat. Valy s-a bucurat și i-a răspuns că era și cazul, pentru că era convins că i se luase urma și că arestarea lui era o problemă numai de o zi sau cel mult două. Auzindu-i vorbind așa, doamna Elena a izbucnit în plâns și i-a întrebat că ea ce va face singură. Nea Anton a liniștit-o spunându-i că nu o paște niciun pericol și că, de altfel, în curând va veni și ea după ei… a încheiat Pârvuleț, plescăind iar din gură, cu subînțeles.

Dan, pricepând aluzia, a luat paharul și a ieșit, iar eu, încercând să sistematizez declarația interlocutorului, făceam pronosticuri asupra unui deznodământ care se anunța a fi total imprevizibil.

— După ce și-a adus și Valy o mapă cu fotografii din camera lui, nea Anton mi-a spus că va trebui să merg și

eu cu ei, a reînceput Pârvuleț să relateze, după ce a golit din nou paharul. Când l-am întrebat încotro, mi-a spus că-mi va explica în mașină. Înainte de a ieși din casă, doamna Elena i-a îmbrățișat pe amândoi și le-a spus plângând că, până va reuși să ajungă la ei, este convinsă că va înnebuni. Când ne-am suit în mașină…

— Cât era ora? l-am întrebat.

— Nu știu cu precizie, dar în orice caz era trecut de miezul nopții… cam cu vreo oră.

— Ce ți-a spus în mașină Anton Chiran? m-am interesat, omițând că la începutul interogatoriului l-am luat pe Dan la refec tocmai pentru că n-a fost capabil să-și stăpânească curiozitatea.

— Că în noaptea aia va pleca din țară cu Valy, pentru că bănuia că l-a adulmecat securitatea statului. Și că, în ceea ce mă privește, am misiunea de a-i aduce mașina înapoi, la el acasă…

— N-am înțeles! l-am întrerupt, fără să mă rușinez de ignoranța mea. Ce aveau cu el organele de securitate?

— Cum, nu știți? s-a arătat el neîncrezător.

Eu am clătinat din cap că nu și chiar nu exageram, iar el, adoptând un aer de maximă importanță, a catadicsit să-mi explice cu bunăvoința și răbdarea cuvenite când vrei să te faci înțeles de un copil arierat:

— Nea Anton era șeful centrului de spionaj… El se ocupa de coordonarea activității tuturor spionilor din

România.

— Un fost subofițer, șef de popotă într-o unitate de instruire pifănească[6]?! E posibil? m-a consolat Dan, siderat.

Deoarece întorsătura pe care o luase cazul mă făcuse paf și pe mine, n-am avut ce să-i răspund.

— De aceea s-a și angajat șef la popotă! i s-a adresat Pârvuleț lui Dan, vădit satisfăcut că reușise să ne lase pe amândoi cu gurile căscate. Cui să-i treacă prin cap că un om care stă pe un post atât de neînsemnat, poate da ordine la nu-știu-cine din Ministerul Apărării Naționale?

— Făcea spionaj militar? l-am întrebat.

— Și economic, dar mai puțin. Îmi spunea, în timp ce Valy conducea mașina, că reușise să pună mâna atât pe situația înzestrării armatei, cât și pe planul de mobilizare în caz de război. Și cred că le avea chiar la el, pentru că atunci când îmi vorbea de ele, bătea cu palma pe servieta pe care o luase de acasă.

Ceea ce ne povestise era atât de fantastic, încât am simțit că mă ia cu amețeală. Reușind să mă stăpânesc, mi-am reluat interogatoriul:

— Unde v-ați dus cu mașina?

— Exact nu pot să vă spun, pentru că era întuneric…

---

[6] Infanterie.

Cred însă că ne-am oprit pe undeva pe lângă aeroportul Băneasa. În orice caz, nea Anton mi-a spus că mai întâi vor pleca cu un elicopter, care-i va duce într-un loc unde-i aștepta un avion…

— Te rog să ne povestești ce s-a petrecut când ați ajuns la destinație.

— Mai înainte de a opri, Valy a semnalizat, de câteva ori cu faza mare și, după ce i s-a răspuns la fel din niște tufișuri întunecoase, s-a apropiat de altă mașină, mare și roșie, care avea și ea luminile stinse. După ce din ea au coborât trei bărbați, nea Anton s-a dat jos și s-a dus să dea mâna cu ei. Au schimbat numai câteva cuvinte, apoi nea Anton s-a întors, i-a spus lui Valy să-l urmeze și mie să duc mașina înapoi, de unde plecasem. Ceea ce am și făcut…

— De ce dorea să-i fie dusă mașina acasă? am încercat eu să pricep.

— Nea Anton mi-a explicat că dacă lasă mașina acolo, de unde ei vor pleca, securitatea statului va cunoaște locul și acesta nu va mai putea fi folosit în viitor pentru introducerea și scoaterea agenților din țară.

— Te rog să continui, l-am îndemnat, cu o curiozitate aţâţată la maximum.

Așa cum mi s-a cerut, am trecut la volan și am întors, dar mai înainte de a demara, unul din cei trei bărbați mi-a făcut semn să opresc. S-a apropiat de mine și mi-a

spus că mă roagă să-l duc și pe el în oraș. După ce s-a urcat lângă mine, mi-a spus să-l las în fața hotelului Athénée Palace, pentru că el locuia acolo. Când am ajuns la destinație și el a coborât, n-am mai putut să pornesc, pentru că nu mai puteam să bag în viteză. În timp ce mă chinuiam să înțeleg ce s-a întâmplat, s-a apropiat de mine subofițerul cu care m-ați confruntat. Acesta, închipuindu-și că am furat mașina, m-a legitimat și a vrut să mă ia cu el… Dar, spre norocul meu, un paznic de noapte mi-a luat apărarea, spunând că l-a văzut pe însoțitorul meu coborând puțin mai înainte și îndepărtându-se cu un bidon în mână. Subofițerul a crezut acum ce-i povestisem, și anume că proprietarul mașinii s-a dus să facă rost de benzină, drept care m-a lăsat în pace. De fapt persoana pe care o adusesem cu mine avea în mână o servietă diplomat, dar, datorită întunericului, paznicul a luat-o drept un bidon… a zis el, amuzat.

— Și până la urmă cum ai înlăturat pana?

— Care pană? a întrebat el, înveselit. După ce am căscat ochii, am văzut că nu puteam debreia din cauza covorului de cauciuc, care, îndoindu-se sub pedală, mă împiedica să apăs ambreiajul până la podea.

— Apoi? l-am strunit eu.

— Ajungând în apropierea locuinței lui nea Anton, am parcat mașina unde am nimerit și m-am dus să-i

spun doamnei Elena că fiul și soțul ei au plecat.

— Cât era ceasul?

— Cred că în jur de patru dimineața, pentru că începuse să se lumineze de ziuă. Și cum vă spuneam, am urcat până în fața apartamentului lui nea Anton și tocmai când mă pregăteam să sun, un negru a deschis ușa. Întâi m-a privit speriat, deoarece nu cred că se aștepta să mă vadă acolo, apoi și-a scos repede un pistol și mi l-a pus în stomac, în timp ce cu cealaltă mână m-a tras în casă… a zis el, emoționat de parcă retrăia scena de care vorbea.

— Mai vrei puțină apă?

A dat din cap cu recunoștință și Dan, care cumula în egală măsură funcțiile de stenograf și de sacagiu cu înaltă calificare, a și ieșit cu paharul.

— Când am intrat în sufragerie, și-a reluat Pârvuleț povestirea, după ce și-a făcut iar plinul cu apă, am văzut-o pe doamna Elena așezată pe un scaun, iar lângă ea stăteau doi bărbați în picioare. Unul din ei, pe care eu îl cunoșteam din vedere, i-a zis ceva celui care mă întâmpinase la ușă… N-am înțeles ce anume, fiindcă vorbea într-o limbă necunoscută, dar cred că-l întrebase de ce mă adusese acolo. După ce individul care mă amenința cu pistolul i-a răspuns, i-a făcut semn să plece și i-a șoptit ceva celuilalt, iar acesta m-a luat de mână și m-a dus în dormitorul lui Valy și, scoțându-și și el un

pistol, mi-a arătat că trebuie să mă culc pe pat, cu fața în jos. După ce i-am făcut pe plac, mi-a legat mâinile la spate cu o sfoară și mi-a vârât în gură un căluș din niște cârpe rupte. Apoi l-am auzit când a ieșit și a închis ușa după el. Am stat atât de mult așa, încât mi s-a făcut somn și am adormit. Tot ce-mi amintesc este că am fost trezit de un strigăt al doamnei Elena… și nu mult după aceea, am auzit trântindu-se ușa de la intrare… Aveam mâinile atât de amorțite de sfoara cu care eram legat, încât, deși mi-era frică, m-am revoltat și am început să-mi forțez legăturile. Astfel sfoara a început să cedeze și curând, am reușit să mă eliberez. După ce mi-am scos și călușul, mi-am lipit urechea de ușă și am început să ascult… Dar nu se auzea nimic… Atunci mi-am luat inima în dinți și am crăpat puțin ușa. Cum tot nu se auzea nimic, m-am strecurat afară, cu intenția să fug… Trecând însă prin sufragerie și nevăzând pe nimeni, mi-am recăpătat curajul și m-am dus s-o caut pe doamna Elena… Am găsit-o în celălalt dormitor, zăcând în pat, plină de sânge… a zis, ascunzându-și îngrozit fața în palme.

— Deci, după ce ai reușit să te eliberezi, în apartament nu se mai afla nimeni, iar pe doamna Chiran ai găsit-o ucisă. Ce ai făcut din acel moment? l-am întrebat, după ce l-am lăsat să se reculeagă.

— Mai întâi am vrut să telefonez la miliție, dar am

renunțat. Pentru că ar fi trebuit să spun și că l-am ajutat pe nea Anton să fugă din țară. Și știam că astfel voi fi și eu condamnat la închisoare pentru complicitate. După aceea m-am gândit să las totul baltă și să plec, dar fiind ziuă afară, m-am temut că am să fiu văzut. Drept care m-am hotărât să mai aștept până se înserează…

— Cam cât putea fi ora când ai reușit să-ți desfaci legăturile și să te eliberezi? l-am întrebat.

— Cred că era în jur de șase după-amiaza… În orice caz, eu am plecat de acolo pe la opt seara…

— Ce-ai făcut până atunci? am vrut să aflu, spunându-mi că momentul uciderii victimei coincide cu cel indicat de medicul legist.

— Păi să vedeți… Tot stând și așteptând să se întunece, mi-a trecut spaima prin care trecusem și mi-am adus aminte de banii pe care-i dădusem lui nea Anton pentru mașină. Încă înainte de a fi ajuns la locul de unde urmau să plece, nea Anton îmi spusese că cei nouăzeci și două de mii de lei îi lăsase soției sale, ca să se ocupe ea de procurarea mașinii, pentru că știa la fel de bine ca și el cu cine trebuia discutat. Iar acum, când nea Anton fugise din țară, iar nevastă-sa era omorâtă, eu ce mă făceam? Când mai puteam eu să strâng atâta bănet?… Și tot gândindu-mă la situația în care mă aflam, mi-a venit ideea să-mi caut banii și să-i iau înapoi.

— Și i-ai luat? m-am interesat, dând din cap cu înțelegere pentru raționamentul ce-l făcuse.

— Da' de unde! Deși am răscolit prin toată casa, n-am găsit decât vreo două mii de lei! Probabil că banii fuseseră luați de cei care o omorâseră pe doamna Elena, deoarece, când m-am apucat eu să caut, am observat că prin apartament fusese deja răscolit. În final, ajungând la concluzia că avutul meu s-a dus pe apa sâmbetei, m-am decis să mai reduc din pagubă… Și am luat obiectele pe care le-ați găsit la mine… a spus, făcând cu umerii un gest care sugera că nu mai vede ce-ar putea adăuga explicațiilor, pe care le dăduse.

Numai că eu mai aveam nevoie de niscaiva lămuriri și nu m-am sfiit să i le cer.

— Din câte ne-ai povestit, rezultă că indivizii pe care i-ai găsit în casă cu Elena Chiran te-au izolat într-o cameră de cum ai venit, iar tu te-ai eliberat singur, spre ora șase după-amiaza. Așa este?

— Da, așa e, m-a aprobat el.

— Cum tu ai intrat în casă la patru dimineața, ar însemna că ai stat legat cam paisprezece ore…

— Așa e! s-a grăbit el să-mi dea dreptate. Norocul meu a fost că în tot acest timp am dormit!

— Chiar atât de mult? l-am întrebat, considerând că acest aspect al relatării lui pare destul de curios.

— Da, pentru că eu obișnuiesc să dorm foarte mult.

Mai ales că nu mă mai culcasem de două zile… Deoarece, mai înainte cu o noapte venisem cu trenul spre București, iar în noaptea în care s-a întâmplat nenorocirea, de asemenea n-am avut când să închid ochii…

— Parcă spuneai că pe una din cele trei persoane găsite în cameră o cunoșteai. De unde? am continuat eu să-l chestionez.

— Într-o zi, pe când mai eram militar în termen, nea Anton mi-a spus că are o coadă, adică se ține cineva după el, și mi-a cerut să-i depistez urmăritorul. Astfel, după ce nea Anton a plecat de la unitate, m-am luat și eu după el mergând la vreo sută de metri în spate. Curând mi-am dat seama că a avut dreptatea, pentru că am văzut pe cineva în plasa lui. Iar tipul respectiv era una și aceeași persoană cu cea care stătea în picioare lângă doamna Elena.

— Cum a reacționat Anton Chiran după ce i-ai confirmat că era într-adevăr urmărit?

— M-a pus să i-l descriu, iar după ce i-am spus cum arăta necunoscutul, a început să râdă. Pe urmă mi-a spus că îl cunoaște și că face parte din serviciul de informații al unei alte puteri care se străduia de mult să pună mâna pe organizația condusă de nea Anton. Și a mai adăugat că n-o să reușească niciodată, pentru că filiera este atât de ermetic organizată, încât n-are cum să

se infiltreze în ea.

— Pârvuleț, deși te-am ascultat cu atenție, n-am putut înțelege anumite lucruri. De exemplu, pentru ce a fost ucisă Elena Chiran? Ai putea să-mi dai vreo explicație?

A ridicat din umeri, ca și cum o astfel de întrebare îl frământă și pe el, apoi mi-a răspuns cu șovăială:

— Eu cred că ei au intrat, în casă crezând că pun mâna pe nea Anton dar, cum între timp noi plecaserăm, au trebuit să se mulțumească cu ce au găsit. Adică numai cu doamna Elena… Apoi, văzând că nu reușesc să scoată de la ea ce-i interesa, au început să caute prin casă documentele după care veniseră. Iar în final or fi ucis-o pentru a se asigura că nu-i va putea descrie ulterior…

— Și pe tine de ce te-au lăsat în viață?

— Pentru că ori s-au gândit că eu, văzându-i numai câteva clipe, nu reprezint un pericol serios pentru ei, ori poate că au fost nevoiți să plece atât de repede, încât pur și simplu au uitat de prezența mea, mi-a răspuns el, suficient de repede, pentru ca să nu-l pot bănui că, prevăzuse întrebarea mea. Și apoi nu este exclus ca ei să fi știut că n-am niciun amestec în treburile lor de spionaj.

— Tocmai asta este și problema! Din tot ce ne-ai povestit, rezultă că tu nu ești de loc străin de acțiunea de culegere de informații de pe teritoriul țării noastre. Așa că te rog să ne vorbești de rolul pe care l-ai jucat tu

personal, i-am cerut.

— A, nu! a protestat el. Eu n-am niciun amestec în chestia asta! Tot ce-am făcut, a fost o urmare a ordinelor pe care le primeam de la șeful meu direct, adică de la nea Anton. Și era firesc să trebuiască să mă conformez, de îndată ce eu am fost învățat încă din prima zi de armată că ordinele nu se discută, ci se execută! Și așa am făcut! mi-a trântit-o el cu aplomb.

— Mă rog, m-am arătat eu aproape convins. Însă pentru a putea stabili că ai dreptate, trebuie să-mi spui în ce au constat misiunile pe care le-ai primit.

— Numai din aceea că am făcut-o pe curierul. Adică duceam plicuri cu hârtii la persoanele pe care mi le indica nea Anton sau îi aduceam altele de la alte persoane. Altceva n-am făcut niciodată!

— Vreau să știu cine sunt și unde pot fi găsiți cei cu care ai avut de-a face! i-am cerut, profitând de faptul că atinsesem miezul problemei.

— Păi de unde să știu eu? a ridicat el din umeri cu nevinovăție. Nea Anton îmi spunea să mă duc pe strada cutare, la intersecția cutare, unde, în fața magazinului sau cinematografului cutare, voi vedea un bărbat sau o femeie care trebuiau să fie îmbrăcate nu-știu-cum și țineau în mână nu-știu-ce. De cele mai multe ori aveau asupra lor reviste străine. Dacă descrierea corespundea, mă apropiam și, după cum era ordinul primit, predam

sau preluam un plic.

— Și ce discutai cu ei?

— Absolut nimic. După cum v-am spus, luam sau dădeam un plic. De altfel, cum după figuri erau cu toții străini, nici nu cred că știau să vorbească românește.

— Dar ei cum te recunoșteau?

— Asta ei știau! Însă conform dispozițiilor primite de la nea Anton, trebuia să mă prezint la întâlnire în uniformă militară și să țin în mâna stângă o servietă albastră, care, vă dați seama, bate imediat la ochi.

— Să știi că nu este suficient să invoci că activitatea ta ilegală a fost o consecință a ordinelor primite de la superior. De altfel o astfel de atitudine au avut și hitleriștii, când a venit ziua socotelilor. Oare trebuie să-ți mai spun că, deși au apelat și ei la o astfel de motivare, au suportat pe de-a întregul consecințele fărădelegilor comise?

— Aveți dreptate și-mi pare rău… Da! acum ce să mai fac, când faptele sunt deja consumate?… a zis el, lăsându-și spășit privirea spre dușumea.

— Dacă vrei să beneficiezi de circumstanțe favorabile, trebuie să ne ajuți să-i identificăm pe spionii de care ne-ai vorbit.

— Aș vrea, dar cum? Că nu-i cunosc…

— Pe cei trei bărbați pe care i-ai văzut la locul unde te-ai despărțit de Anton Chiran și de fiul lui, i-ai mai

întâlnit până atunci? am încercat să-l ajut.

— Numai pe unul din ei, care era negru…

— Parcă negru era cel care ți-a pus pistolul în stomac, când ai revenit la locuința familiei Chiran, a remarcat Dan.

— Sigur! Dar ăsta era un alt negru, a replicat Pârvuleț.

— E în regulă, am intervenit eu. În ce împrejurări l-ai mai întâlnit pe negrul de care vorbeai?

— El a fost unul din cei căruia i-am dat cel mai des plicurile lui nea Anton. Însă n-am stat niciodată de vorbă. Îi dădeam ce era de dat și plecam.

— Te rog să ni-l descrii, i-am cerut.

— Era înalt, slab, cu fața rotundă și, când zâmbea, i se vedeau dinții albi. Ultima oară când l-am văzut era îmbrăcat cu un costum albastru, foarte frumos.

— Cum arăta cel pe care l-ai lăsat în fața hotelului Athénée?

— Era scund, cu părul și ochii negri, iar fața mai închisă la culoare. Când mi-a cerut să-l iau în oraș, mi-am dat seama că vorbea foarte prost românește. După cum arăta sunt sigur că era arab…

— Și cel de-al treilea?

— Ăsta era tot scund, dar gras. Avea părut blond, ochii verzi și pistrui pe față. După părerea mea… era neamț…

— Cum era îmbrăcat? l-am întrebat, constatând că are

un spirit de observație mai mult decât remarcabil.

— Cu un costum în carouri, maron pe fond bej, a precizat, fără să se gândească prea mult.

— Și ceilalți trei, găsiți în apartamentul familiei Chiran? l-a luat Dan în primire, pricepând probabil din modul în care începusem să-mi examinez mâinile, că sunt preocupat și chiar că mă frământa ceva! Dar, în ciuda eforturilor la care îmi supuneam meningele, nu reușeam să-mi definesc cauza anxietății care mă încerca. Când m-am văzut nevoit să admit că bat câmpii degeaba, l-am auzit pe Pârvuleț, care tocmai terminase cu descrierea celorlalți trei indivizi, conchizând:

— …Ăsta era galben.

— Cum adică galben? Suferea de hepatită? l-a întrebat Dan.

— Nuuu! Era chinez sau japonez…

— Luăm o pauză, am decis, privindu-mi ceasul și constatând că interogatoriul dura de patru ore.

— E fantastic! a apreciat Dan, după ce Pârvuleț a plecat spre arestul preventiv, între doi subofițeri. Dacă declarația lui n-ar fi susținută de dispariția celor doi Chirani, nici nu mi-ar veni să cred că este adevărat.

— Să lăsăm considerentele personale! Ținând seama de caracterul pe care s-ar părea că-l ia această afacere, suntem obligați să informăm organele de contrainformații… Du-te și mănâncă până mă întorc! i-

am propus, părăsind scaunul.

*

— Ce-a spus S.R.I.-ul? m-a întrebat Dan, o oră mai târziu, de îndată ce am deschis ușa.

— Că data viitoare, când îmi mai cade în mână vreo nouă carte cu James Bond, mai bine să le-o împrumut, decât să-mi pierd timpul cu povestirea ei… i-am răspuns, zâmbind strâmb.

— Adică n-au vrut să creadă că avem de-a face cu o vastă acțiune de spionaj? s-a arătat el contrariat.

— Chiar deloc. Ba mai mult, când le-am explicat că scopul rețelei a fost obținerea planului de mobilizare, au izbucnit în râs și m-au asigurat că un banc atât de bun n-au mai auzit de mult. A fost al dracului de penibil… am spus, acru de silă.

— Bine, da'…

— Ajunge! l-am întrerupt, iritat. Dacă nu ne lăsăm duși de nas de importanța mizei invocate de Pârvuleț, ar fi trebuit să ne dăm seama de faptul că el s-a dovedit deosebit de inventiv și când ne-a îndrugat modul în care a obținut pușca de vânătoare… „De la un braconier care a ascuns-o", ce coincidență, tocmai sub ochii lui! Adaugă la asta și povestea cu „arestarea" lui, tot o consecință a imaginației sale!…

— Stai șefu'. Să n-o luăm chiar așa de ușor, a protestat Dan. Deosebit de faptul că afirmațiile lui sunt susținute

de dispariția lui Anton și Valentin Chiran, îți reamintesc că Pârvuleț este ultima persoană care a condus mașina lor. Ei bine, față de aceste două elemente foarte concrete, se poate totuși admite că el este străin de fuga Chiranilor din țară?

— M-am folosit și eu de acest argument. Numai că și ofițerii de la contrainformații au avut unul, mult mai convingător. Anume că România, la fel ca toate țările lumii, își supraveghează bine spațiul aerian, prin radar, 24 de ore din 24! Deci, dacă în noaptea aceea s-ar fi ridicat vreun aparat de zbor neautorizat de la sol, el ar fi fost semnalat și interceptat. Și, cum nu s-a raportat vreun astfel de eveniment, se exclude posibilitatea ca cei doi Chirani să fi părăsit țara pe calea aerului.

— Și regulile admit excepții! mi-a replicat Dan, pufăind din nas a dispreț. Oare dispariția Chiranilor nu pledează tocmai pentru o astfel de eventualitate? Și apoi, de ce n-am admite că povestea zborului cu elicopterul și avionul a fost inventată de Anton Chiran, cu intenția expresă de a-l intoxica pe Pârvuleț? Așa cum fac spionii întotdeauna! Ca o măsură suplimentară de siguranță, pentru cazul în care un colaborator ar cădea în mâinile autorităților… Ceea ce i s-a și întâmplat domnului Pârvuleț!

Ascultându-l, a trebuit să admit că raționamentul lui era corect. Dar cum eu n-aveam motive să dau dreptate

tuturor interlocutorilor cu care aveam de-a face, m-am decis să apelez la sfânta și concreta metodă a rutinei polițienești:

— Dane, dacă facem abstracție de dispariția Chiranilor, ai putea să-mi arăți ce elemente palpabile argumentează că ar exista rețeaua de spionaj de care ne-a vorbit Pârvuleț?

— Dacă faci abstracție tocmai de placa turnantă a întregii afaceri, ce pot să-ți mai răspund? mi-a întors-o, disprețuitor.

Apreciind că am bătut destul apa în piuă, m-am hotărât să apelez la autoritatea mea de șef:

— Deși povestea pe care ne-a îndrugat-o Pârvuleț este frumoasă, eu consider că nu are nici cea mai mică urmă de suport! În schimb, noi deținem probe concrete asupra vinovăției lui în uciderea Elenei Chiran! În această situație, te întreb: Cu cine votăm? Cu niște afirmații neverosimile sau cu dovezile care-l indică în mod evident ca autor al omorului?

Văzând că se uită la mine cu scepticism, m-am ridicat de pe scaun și i-am făcut semn să-mi urmeze exemplul, adăugând:

— Deoarece din declarația lui rezultă și niște aspecte verificabile, hai să le examinăm!

*

Primul lucru pe care l-am făcut, odată intrați în

apartamentul familiei Chiran, a fost să-l conduc pe Dan în dormitorul tinerilor. L-am poftit să ia loc pe pat și am ieșit, închizând ușa după mine. Apoi, ducându-mă în camera în care găsisem victima, am imitat strigătele care puteau fi atribuite femeii.

După ce-am apreciat că mi-am făcut bine numărul, m-am dus în vestibul și am deschis de câteva ori ușa de la intrare, închizând-o prin trântire.

— Ce-ai auzit? l-am întrebat pe Dan, revenind în camera unde-l lăsasem.

— Numai glasurile copiilor care se joacă pe stradă.

— Chiar nimic care să aducă a gemete de durere sau a trântire de ușă? am insistat, pentru a fi cu conștiința curată.

— Nimic! Ba mai mult, stând aici și așteptând să faci experimentul, mi-am spus că agresorii ar fi trebuit, în mod firesc, să facă tot posibilul pentru a nu risca să atragă atenția vecinilor. Iar trântitul unei uși n-ar fi rimat cu discreția impusă de situație.

— Corect, l-am aprobat. Numai că noi am venit în întâmpinarea lui, admițând că datorită unui ghinion, ușa ar fi fost trântită de curent. În acest moment știm însă că și această posibilitate poate fi exclusă, așa că mai verificăm ceva… am propus, începând un control atent al camerei, inclusiv al spațiului de sub pat.

Curând am ajuns la concluzia că este aberant să cauți

ceva care nu există…

*

— Pârvuleț, l-am luat în primire de cum s-a așezat pe scaunul din fața biroului meu, am să te rog să-mi mai răspunzi la câteva întrebări…

— Cu plăcere, s-a oferit el, plin de bunăvoință.

— Dacă am pleca cu mașina noastră, crezi că ai putea să ne arăți locul în care i-ai lăsat pe Anton Chiran și pe fiul său?

— Nu, nu cred… Nu cunosc Bucureștiul, mi-a replicat cu o părere de rău mult prea sugestivă pentru a putea fi și convingătoare, în ciuda strădaniilor sale.

— Bine, dar la înapoiere, tu ai condus mașina… m-am arătat eu intrigat.

— Dacă ați știi pe câte străzi m-am rătăcit până am reușit să ajung pe bulevardul Metalurgiei… Nu de puține ori m-am trezit că revin pe o stradă pe unde mai trecusem o dată… mi-a explicat, argumentându-și regretul și cu o săltare din umeri.

— Pârvuleț, deși nu ești bucureștean, eu cred că ar trebui să cunoști locul în care ați fost cu mașina… Doar ai făcut armata în București.

— Așa, în linii mari, știu. Însă locul exact nu pot să vi-l arăt, s-a decis el să cedeze puțin, probabil pentru a-și arăta bunăvoința.

— Bravo! Ai văzut că dacă vrei, poți să ne ajuți? am

apreciat, arborând un zâmbet care se voia de satisfacție. Știi unde este Piața Romană?

— Sigur!

— Perfect! Acum te rog să ne spui, pornind din acest punct, care a fost direcția luată de mașină?

— Am făcut la dreapta și apoi am intrat pe calea Dorobanților, a zis el, ducându-și o palmă la frunte și încruntându-se, probabil din dorința de a-și stimula ochii minții. De acolo am virat la dreapta pe strada Beller, până am ajuns în calea Floreasca… Am făcut la stânga, dar mai departe, chiar că nu mai știu, m-a anunțat, luându-și palma de la frunte, pentru a-mi demonstra că, în pofida bunelor sale intenții, transa la care apelase refuză să-l mai ajute.

— Nu se poate, Pârvuleț! Eu cred că tu nu vrei să colaborezi cu noi! m-am arătat eu supărat.

— Zău că vreau… s-a milogit el.

— Nu te cred! Cum poți să-mi spui că nu știi pe unde a circulat mașina, când ți-ai făcut stagiul militar chiar în zona de care vorbim?

— Nu știu, zău… Afară era întuneric… a zis, după ce mi-a lăsat impresia că remarca mea nu i-a produs nicio bucurie. N-aș vrea să vorbesc cu păcat, dar cred că la un moment dat, am intrat pe șoseaua unde se află o fabrică de mobilă… În orice caz, vă rog să mă credeți că mai departe nu știu pe unde am fost?

Dându-mi seama că orice insistență ar fi zadarnică, mi-am spus că a venit momentul să păşesc pe un teren mai uşor controlabil:

— Spuneai că după ce ai fost dus în cel de-al doilea dormitor, te-au legat de mâini şi ţi-au pus un căluş în gură. Nu-i aşa?

A dat din cap a confirmare.

— Atunci cum explici faptul că n-am găsit sfoara cu care ai fost imobilizat? l-am întrebat, convins că l-am prins în ofsaid.

— Cum s-o găsiţi, când am folosit-o pentru a lega cele două covoraşe? s-a interesat el, cu promptitudine.

— Dar cârpele cu care ţi s-a pus călușul? i-am întors-o eu, tot atât de repede.

După o scurtă ezitare, şi-a recăpătat cumpătul şi mi-a explicat pe un ton de scuză:

— Sfoara fiind insuficientă, am fost nevoit să folosesc şi şuviţele de cârpă la legatul lucrurilor pe care le-am luat.

Deşi scorul era în favoarea lui, nu m-am lăsat descurajat şi m-am menţinut în atac:

— Ne-ai spus că, legat fiind, ai auzit-o pe Elena Chiran strigând şi apoi zgomotul făcut de trântitura uşii de la intrare. Am dreptate?

— Aşa este!

— Din experimentul pe care l-am făcut, a rezultat că

din camera în care te aflai nu puteai să auzi nimic din ceea ce susții.

— Nu știu despre ce experiment vorbiți, dar eu știu că am auzit tot ce v-am spus… Ce, credeți că dacă n-auzeam închizându-se ușa de la intrare, aș fi avut curaj să ies din cameră? m-a întrebat cu candoare.

Cum nu se putea exclude posibilitatea ca bănuitul să fie vreun fenomen, capabil să perceapă sunetele cu atâta acuitate încât să umple de invidie întreaga tagmă iepurească, mi-am spus că, întrucât numai un medic orelist poate stabili sau infirma calitatea pe care și-o atribuia, pot trece divergența noastră în beneficiul de inventar, deocamdată. În consecință, m-am decis să-i atac poarta prin șuturi imparabile:

— Ai putea să mă ajuți să înțeleg cum ai reușit să vezi că mașina care vă aștepta avea culoarea roșie, deși afară era întuneric?

Descumpănit, a făcut ochii mari, și a început să înghită în sec.

— Aveți dreptate, a zis, după ce s-a scurs un timp apreciabil. Nu puteam să văd… probabil că așa mi-am închipuit…

— Dar faptul că unul din cei trei necunoscuți avea părut blond, ochii verzi și pistrui pe față, ce-a mai fost? Tot o închipuire? l-am luat repede, ridicând tonul pentru a-i aduce la cunoștință că sunt teribil de iritat.

Dintr-o dată năucit, și-a lăsat să-i cadă capul cu bărbia înfiptă în piept.

— Prin urmare, este evident. Ne-ai mințit! Pentru ce? mi-am menținut asprimea, constatând că nu se prea înghesuia să-și ridice privirea spre mine.

— V-am spus adevărul… a scâncit, continuând să privească cu obstinație covorul ros și prăfuit de pe podea. Nu eu, ci spionii au omorât-o pe doamna Elena…

— Care spioni, mă? Ne-ai îndrugat un basm în care ai inclus o liotă de spioni de toate neamurile și rasele pământului! l-am repezit.

— V-am spus numai adevărul… a îngăimat, ridicându-și capul numai atât cât să mă poată privi pe sub arcade.

— Dacă există un singur dram de adevăr în afirmațiile tale, dă-mi date concrete! Nu povești absurde!

— Da ’ eu nu-i cunosc!…

— Lasă balivernele! Te informez că din acest moment ești anchetat pentru uciderea Elenei Chiran!

— Nu-i adevărat! a protestat el. Nu eu am omorât-o…

— Pârvulețț, l-am întrerupt, adoptând un ton sfătos, aș dori să înțelegi că noi luăm în considerare numai fapte, nu și basme pentru copii. Și sub acest aspect, lucrurile sunt mai mult decât clare, am spus, începând să număr: unu, prin martori și probe am stabilit că te-ai aflat în

locuința victimei atunci când aceasta a fost ucisă! Doi, asupra ta s-au găsit toate obiectele care au dispărut din această locuință! În consecință, dacă lăsăm de-o parte născocirea ta referitoare la acțiunea unor spioni fantomă, devine limpede că tu, și numai tu, ai ucis-o și jefuit-o pe Elena Chiran! Și pentru aceste fapte vei răspunde în fața justiției!

— Nu-i adevărat! N-am ucis-o eu! s-a împotrivit el din nou, ridicând capul și înfruntându-mă cu încăpățânare.

— Dacă vrei să-ți ușurezi situația, mărturisește din proprie inițiativă cum și de ce ai ucis victima…

— Niciodată n-am să recunosc o faptă pe care nu am comis-o! m-a avertizat el, cu îndărătnicie.

— Bine. Te întorci la arest și PÂNĂ MÂINE POATE CĂ-ȚI VINE MINTEA LA CAP, i-am sugerat, pornind de la ideea că noaptea este un bun sfetnic, poate chiar și pentru mine…

Dar asta încă nu înseamnă că am rezolvat problema…

— Pârvuleț a cerut să iasă la raport, m-a anunțat Dan, după ce am pășit în birou. Probabil că a mai scornit o legendă…

— N-ar fi nicio catastrofă, deoarece cu cât vorbește mai mult, cu atât ne este mai ușor să-l prindem cu

minciuna. Să-l aducă sus!

— Dacă la prima oră a dimineții este așa de zăpușeală, mă întreb cum va fi către prânz… a zis Dan cu lehamite, pe când punea receptorul la loc în furcă și își scotea batista pentru a-și tampona fruntea.

— Îți spun eu. Va fi și mai cald, am glumit, fără niciun chef, în timp ce-mi agățăm sacoul în cuier.

Nu mult după ce m-am așezat pe scaunul dindărătul biroului meu, și-a făcut apariția și bănuitul. Probabil că somnul îi priise, pentru că avea o mină mai puțin încrâncenată ca la ultima noastră discuție.

— Mi s-a comunicat că ai cerut să mă vezi. Te ascult, l-am invitat, indicându-i cu degetul scaunul din fața mea.

— Vreau să vă întreb ceva… a zis, privindu-mă cu timiditate.

— Poftim, l-am încurajat.

— Admițând că aș recunoaște că am… că eu am omorât-o pe nevasta lui nea Anton… a zis poticnindu-se. Credeți că aș putea fi condamnat la mai mult de cinci ani de închisoare?

Deși cota la care evaluase acțiunea sa era mult sub baremul codului penal, prevalându-mă de faptul că nu eram cu nimic legat de etica agenților de bursă, nu m-am simțit obligat să-i spulber așteptările.

— De stabilirea pedepselor se ocupă justiția, nu noi.

M-a examinat gânditor, de parcă ar fi vrut să aprecieze câte kilograme am.

— Eu am omorât-o pe doamna Elena, m-a anunțat el, intempestiv, mândru de curajul lui.

Deși mi-a lăsat impresia că aștepta să primească o decorație pentru „bravura" lui, m-am rezumat numai la a-i pune o singură întrebare, pe cât de laconică, pe atât de esențială:

— Cum?

— Am omorât-o lovind-o în cap cu țeava puștii de vânătoare…

— Cu țeava?… l-a întrerupt Dan, neîncrezător. Poate cu patul armei…

— Adu pușca, să ne arate cum a procedat, i-am cerut cu indiferență colegului meu, ceea ce nu însemna că sunt mai puțin intrigat decât el.

După ce Dan a scos arma din spatele unui dulap de oțel și i-a pus-o în brațe, l-am îndemnat să-și demonstreze afirmația.

L-am urmărit cum s-a ridicat de pe scaun și, din trei mișcări rapide, a demontat-o. Apoi, așezând pe covor patul și garnitura de lemn a închizătorului, a apucat cu mâna dreaptă extremitatea țevii și a lovit de câteva ori în palma mâinii stângi cu partea în care se afla culata.

Pentru a mă edifica mai bine, m-am apropiat de el și, luându-i-o din mână, am repetat gesturile făcute de el.

Avea dreptate. Țeava, fiind ușoară la capătul unde se afla cătarea, și mult mai grea la partea dinapoi, putea avea ca efect niște lovituri la fel de puternice ca cele de buzdugan. Așa se explica de ce craniul victimei a fost spart de parcă ar fi fost o coajă de ou.

Cu intenția de a mai face o verificare, am examinat cu atenție cele două orificii în care se introduc cartușele. Și n-am avut nevoie de un microscop pentru a vedea că șanțul de fixare pentru armătura metalică a cartușelor era mânjit cu o substanță maronie. Întrucât această constatare venea în susținerea declarației inculpatului, mi-am reluat interogatoriul:

— De ce ai ucis-o, Pârvuleț?

— Pentru că n-a vrut să-mi dea înapoi cele nouăzeci și nouă de mii de lei, pe care-i dădusem pentru mașină…

— Parcă spuneai că banii i-ai dat lui Anton Chiran.

— Întocmai! Numai că, atunci când ne-am despărțit, nea Anton mi-a spus că, întrucât el este obligat să fugă, nu se mai poate ocupa de procurarea mașinii mele și să-i cer soției sale să-mi dea banii înapoi…

— Și victima n-a vrut să ți-i restituie?

— Exact! s-a grăbit el să confirme. A susținut că ea nu știe nimic despre banii mei.

— Poate că nu știa, am tatonat eu.

— Cum să nu știe? Doar a fost de față când nea Anton

mi-a luat banii.

— Și atunci de ce te-a refuzat?

— De ce?… a repetat el, disprețuitor. Pentru că era hoață și voia să se bucure de banii mei! Și vă rog să mă credeți că m-am rugat de ea ore întregi… Am stat și în genunchi… Dar degeaba. A afirmat tot timpul că nu știe nimic și că s-o las în pace. Cred că până la urmă m-aș fi lăsat păgubaș, dacă nu m-ar fi înfuriat… Ați putea să-mi dați puțină apă? s-a rugat el, înghițind în sec.

— Cum te-a înfuriat? l-am întrebat, câteva minute mai târziu, după ce-a golit paharul adus de Dan.

— Mi-a spus că nu-mi dă nimic și, dacă nu-mi convine, n-am decât să mă duc după nea Anton și s-o reclam. Abia atunci m-am decis s-o omor și să-mi caut banii…

— La ce oră ai ucis-o?

— După cinci… Cam cinci și un sfert, cinci și jumătate. Și vă rog să rețineți câtă răbdare am avut cu ea, mai bine de treisprezece ore, deoarece am implorat-o să nu se bucure de banii mei… m-a luat el drept martor al stoicului său pacifism.

— Cum ai ucis-o?

— La un moment dat s-a ridicat de la televizor și a plecat spre dormitor… M-am luat și eu după ca… Când am intrat în cameră, ea căuta ceva în garderob. Cum stătea cu spatele la mine, am lovit-o cu țeava armei în

cap…

— De câte ori?

— Nu știu… Eram cuprins de furie. Tot ce știu este că a căzut de la prima lovitură…

— Unde a căzut?

— În mijlocul camerei, pe covor…

— Și cum a ajuns în pat?

— Am pus-o eu.

— Pentru ce?

— Fiindcă după ce am lovit-o și s-a prăbușit pe covor, a început să dea din picioare… Atunci, de teamă să n-audă vecinii de dedesubt, am aruncat-o în pat… mi-a explicat cu naturalețe.

Văzând cu ochii minții spasmele victimei, am simțit că mă ia cu frig, deși în birou era o căldură toridă. Grăbindu-mă să mă detașez de îngrozitoarea imagine, mi-am reluat interogatoriul:

— Cum se face că aveai țeava armei pregătită pentru omor?

— Am găsit pușca în vestibul, mult înainte… Și, stând la televizor, de enervare, am tot montat-o și demontat-o… Iar ea a plecat spre dormitor, chiar atunci când aveam țeava în mână.

— Ce-ai făcut din momentul în care ai revenit în locuința victimei și până ai ucis-o? Evident, în afară de faptul că te-ai rugat de ea să-ți dea banii înapoi.

— Eu știu?… a ridicat el din umeri. Am stat de vorbă… Ne-am uitat la televizor… A pus masa și am mâncat de vreo două ori… Cam așa ceva…

— În intervalul de timp în care te-ai aflat în casă, a mai venit cineva?

— Nu, nimeni.

Intenționând să-i verific spusele, am vrut să-l trimit la arest dar, în ultima clipă, m-am decis să profit de accesul lui de sinceritate, pentru a mai lămuri ceva:

— Noi știm că, după ce ți-ai terminat armata, tu ai pătruns într-o noapte în incinta unității în care ai fost instruit. Pentru ce?

Mai întâi și-a săltat ochii spre tavan, apoi mi-a răspuns:

— Da, așa e… Acum îmi amintesc. M-am dus să iau niște deșeuri din masă plastică, care erau aruncate lângă spălătoria militarilor în termen.

— La ce-ți trebuiau?

— Ca să fac niște brelocuri pentru chei.

— Pentru ce aveai nevoie de brelocuri? Le vindeai?

— Nu, le făceam cadou… Pe la prieteni…

— Și pentru asta ai riscat să fii împușcat de santinele? am încercat să-l înțeleg.

— Aș! a aruncat disprețuitor. Cum să mă împuște, când eu cunoșteam unitatea ca pe propriile mele buzunare?

M-am uitat la Dan, pentru a mă asigura că auzise și el explicația. După privirea neîncrezătoare cu care mi-a răspuns am știut că era la fel de aiurit ca și mine.

Era atât de multă insanitate în motivația ce-o dăduse faptei lui, încât n-am mai avut ce comenta și l-am expediat la arest.

*

— Olimp, aș vrea să știu dacă aceasta este arma crimei, i-am spus medicului legist Dobrescu, de îndată ce am intrat în cabinetul său și ne-am strâns mâinile.

— Să ne uităm… a zis, ridicându-se de pe scaun și îndreptându-se spre un dulap cu sertare, după ce, în prealabil, a privit câteva clipe țeava de pușcă pe care i-o arătasem.

Revenind cu un plic din care a scos câteva fotografii la scară naturală, a început să compare rănile de pe craniul victimei cu profilul țevii de pușcă.

— Da, asta e arma! m-a anunțat el, câteva clipe mai târziu. Nu există niciun dubiu.

— În această situație, mai am o rugăminte… am zis, luându-i țeava din mână și arătându-i substanța ancrasată în lăcașul cartușelor. Vreau să știu dacă este sânge uman. În caz pozitiv, din ce grupă.

— Când îți trebuie?

— Acum.

— Bine. Ia loc și așteaptă-mă!…

După nici zece minute a revenit în birou și a confirmat că partea dinapoi a puștii era mânjită cu sânge uman.

— Ce grupă?

— Pentru ca întrebarea ta să fie formulată corect, ar trebui să folosești pluralul, mi-a replicat zâmbind misterios.

— Nu înțeleg, l-am informat, mai sincer ca oricând.

— S-au decelat două grupe sanguine: AB și O.

— Sigur? am zis neîncrezător.

— Chiar îți imaginezi că în laboratorul nostru analizele se fac prin dare în bobi? s-a interesat cu ironie.

— Victima ce grupă avea?

— AB.

— Mai am o rugăminte, Olimp. Aș dori ca laboratorul să încerce să stabilească dacă nu cumva cele două urme de sânge au o vechime diferită, i-am cerut, cu intenția de a ști mai bine ce am de făcut.

— Ca toți medicii legiști, fiind și eu criminalist, am fost curios să aflu exact ce vrei și tu să știi, mi-a surâs cu simpatie. Ei bine, află că vechimea celor două grupe de sânge este aceeași.

— E în regulă! am decretat, deși situația era contrară afirmației pe care o făceam.

— Un moment! m-a strigat doctorul Dobrescu, când am pus mâna pe clanța ușii.

— Lăsând aprecierile pe seama ta, mai am o precizare

de făcut, a zis, când m-am întors să-l privesc. Grupa AB se suprapune celeilalte.

— Nici nu se putea altfel! l-am asigurat, mai înainte de a ieși din cabinet.

*

— Extraordinar! a exclamat Dan, buimăcit, după ce i-am relatat discuția avută cu doctorul Dobrescu.

— Pentru a nu exista confuzii, trebuie să aflăm ce grupă sanguină au soțul și fiul victimei.

— Nicio problemă! a zis el, ridicându-se în picioare. Trebuie să fie consemnată în livretele militare, pe care le-am zărit în timpul percheziției făcute la locuința familiei Chiran.

Am extras dintr-un sertar al biroului meu cheile apartamentului respectiv și am pornit spre ușa…

*

De îndată ce ne-am întors la inspectorat, am telefonat la arest pentru a cere să ni-l trimită pe inculpat.

— Ai avut dreptate, Pârvuleț! l-am luat cu binișorul, de îndată ce a fost introdus în birou. Medicul legist a examinat țeava puștii de vânătoare și a confirmat că Elena Chiran a fost ucisă cu ea.

— Vedeți? a zis el, satisfăcut că și-a putut demonstra onestitatea.

— Bravo! Mă bucur că te-ai decis să ne spui adevărul, am apreciat. Acum, pentru că tot ne-ai dovedit că te-ai

hotărât să fii sincer, aș dori să mai lămurim câteva aspecte…

— Ordonați, tovarășe căpitan! s-a oferit el, zâmbindu-mi îmbietor.

— Dacă am înțeles bine, mărturisind că ai ucis-o pe Elena Chiran, implicit ai recunoscut că povestea cu spionii pe care i-ai întâlnit în locuința victimei era o invenție. Așa este?

— Așa este, tovarășe căpitan! E adevărat că la început am încercat să scap de răspundere pentru fapta mea, aruncând vina pe umerii unor persoane fictive… Acum însă nu mai are niciun rost să întind pelteaua… a declarat el, mândru de fair-play-ul pe care ni-l demonstra.

— Foarte bine! m-am grăbit să-l aprob, străduindu-mă să-mi compun o atitudine admirativă, deși, în realitate, nu merita decât o silă disprețuitoare. În această situație sunt convins că vei recunoaște și că ceilalți trei spioni au fost o invenție…

— Care spioni? m-a întrerupt, devenind dintr-o dată circumspect.

— Aceia cu care ne-ai spus că s-au întâlnit Anton și Valentin Chiran.

— A, nu! Ăia au fost adevărați! a protestat el. De altfel, ideea de a vă vorbi de spionii întâlniți în casa lui nea Anton s-a datorat tocmai faptului că-i văzusem pe

cei adevărați mai înainte.

— Iar nu ești cinstit, l-am mustrat eu. Doar am lămurit deja faptul că întunericul nu-ți putea permite să-i vezi și să ni-i descrii așa cum ai făcut-o…

— Totuși i-am văzut! m-a anunțat el, cu aplomb. Pentru că deși era întuneric beznă, când am întors mașina ca să mă înapoiez în oraș, i-am luminat cu farurile…

Fiind evident că explicația, aparent plauzibilă, pe care o dădea de data asta era un rezultat al meditației lui din arest, am insistat:

— Noi nu suntem copii, Pârvuleț! Când întorci o mașină, mai ales pe întuneric, ești atent la manevrele pe care le faci. Așa că n-ai avut posibilitatea și nici timpul necesar pentru a le putea vedea culoarea ochilor și a părului. Ba, după cum ai afirmat, chiar și pistruii de pe obrajii unuia dintre ei!

— Ce dovadă mai bună vreți pentru a mă crede, când vi-i i-am și descris? și-a menținut el poziția.

Cum s-au mai văzut persoane dotate cu simțuri deosebit de dezvoltate, de ce n-aș admite că și interlocutorul meu era capabil să înregistreze imaginile într-o fracțiune de secundă, ca un obiectiv de polaroid? Desigur, nu era tocmai verosimil să fie chiar el fenomenul care se pretindea a fi, mai cu seamă după ce mai încercase o dată să mă ducă, pretinzând că ar avea

un auz supranatural! Dar, cum tot n-aveam mijloace suficiente pentru a-l face să admită că minte, am preferat să-mi continui interogatoriul:

— Parcă spuneai că Anton și Valentin Chiran au părăsit țara cu un elicopter…

— Nu, cu un avion, m-a întrerupt el, ridicând un deget în sus, pentru a mă atenționa că fac o greșeală. Elicopterul era utilizat numai ca mijloc de legătură cu aerodromul pe care-i aștepta avionul!

— Mă rog… am zis, făcând o pauză pentru a da mai multă greutate întrebării următoare. Am verificat ambele ipoteze. Și știi ce-a rezultat?

A dat din cap că nu știe.

— În noaptea în care pretinzi că cei doi Chirani au fugit din țară, n-a zburat în spațiul aerian al țării niciun avion și niciun elicopter! Ce părere ai de asta?

Pentru o clipă s-a arătat surprins, apoi, făcând un gest de indiferență, mi-a plasat o explicație la care se gândise și Dan:

— Asta înseamnă că, din nu știu ce motive, or fi preferat să plece altfel… Poate cu trenu', poate cu o mașină… Cine poate ști?

Deoarece mă obișnuisem deja cu șiretenia lui, n-am mai avut motive să mă mir de capacitatea sa de a furniza explicații aparent logice. Ceea ce nu m-a împiedicat să apelez cu rapiditate la piesa de rezistență a

interogatoriului:

— Medicul legist a examinat țeava puștii de vânătoare și a găsit pe ea urme de sânge din grupa victimei, adică AB.

— Și de ce vă mirați? Doar v-am spus că eu am omorât-o! a ținut el să-mi reamintească, probabil pentru a-și dovedi consecvența.

— Nedumerirea mea n-a constat în faptul că pe arma crimei se afla sânge din grupa victimei… Doar era și normal să fie așa, din moment ce cu ea ai omorât-o pe Elena Chiran. În schimb, m-a mirat foarte mult când am aflat că pe culata țevii de pușcă se afla și sânge din grupa 0!

— Nu înțeleg… a zis el, cu o sinceră candoare.

— Mă surprinde că nu înțelegi. E doar foarte simplu. Cea de-a doua grupă de sânge aparținea atât lui Anton Chiran cât și fiului său. Pe care tu pretinzi că i-ai ajutat să fugă din țară…

— Adică vreți să spuneți că nu i-am condus la elicopter? m-a întrerupt el, jignit.

— Da' de unde! Nici nu mă interesează acest aspect! am aruncat cu dispreț. În schimb, tare mult aș dori să ne spui de ce i-ai ucis?

— Cuuum?!… Cum puteți să spuneți una ca asta?! a zis, arătându-se sufocat de indignare.

— N-o spun eu, ci faptele! i-am replicat.

— Nu este adevărat! Ce mă luați pe mine cu grupa de sânge? Sângele e sânge! a decretat el, cu o fermitate care-mi spunea că într-adevăr ignoră existența celor patru grupe sanguine.

— Aș vrea să fii convins că nu-ți aduc acuzații gratuite, l-am asigurat. Existența urmelor de sânge de pe țeava de pușcă indică în mod riguros că aceasta a fost utilizată și pentru uciderea celorlalți Chireni. Ai înțeles?

— Ce să înțeleg? Că vreți să-mi puneți în cârcă moartea lui nea Anton și a lui fii-su? Nu știu nimic despre asta! s-a îndârjit el, deși era evident că acum era înspăimântat.

— Deci ești de acord că nu mai trăiesc? a intervenit Dan în discuție.

— Nu sunt de acord cu nimic și n-am ucis pe nimeni! a replicat cu ochii scânteind de furie.

— Nici pe Elena Chiran? m-am interesat, glumind.

— Nici! s-a repezit el, pentru ca imediat să se calmeze și să continue: Ba pe ea am omorât-o! Ce, n-am recunoscut?

— Bine. Te întorci la arest… Și mai meditează la discuția noastră, i-am recomandat, în timp ce Dan punea mâna pe telefon.

— Sângele de care mi-ați spus că s-a găsit pe țeava armei, nu putea fi mai de demult? Și chiar așa și este! a început el să argumenteze, după ce Dan a închis

aparatul. Acum îmi amintesc că nea Anton chiar mi-a spus că s-a tăiat la un deget, pe când scotea cu vârful cuțitului un cartuș înțepenit pe țeava…

— Când i s-a întâmplat asta? m-am făcut că-l iau în serios, tocmai când intrau în birou subofițerii de la arest.

— Mi-a spus că în urmă cu vreo zece zile…

— Și când ai avut această discuție cu el?

— În ziua în care i-am condus la elicopter, s-a grăbit el, convins că prin explicația lui de ultim moment a reușit să iasă basma curată.

— Nu ține. Urmele de sânge din grupa 0 aveau o vechime mai mică de douăzeci și patru de ore, față de cele din grupa Elenei Chiran. Așa că, mai gândește-te!… am spus, făcând semn subofițerilor că pot să-l ia.

— Șefu', și totuși există o contradicție, și-a exprimat Dan dubiile după ce-am rămas singuri.

— Ce vrei să spui?

— Inițial a susținut că unul din cei trei spioni l-ar fi rugat să-l ia cu mașina. Și că l-a dus până în fața hotelului Athénée…

— Și? l-am zorit, apreciind că se lălăie prea mult.

— Dacă-ți mai amintești, subofițerul care l-a legitimat ne-a spus că paznicul de noapte de la berăria din apropiere ar fi văzut un tip împingând mașina și apoi îndepărtându-se…

— Pârvuleț este cel care nu și-a amintit acest

argument nu eu! Și dacă n-a apelat la el, înseamnă că, minciună fiind, a și uitat de inventarea tipului respectiv! m-am stârnit pentru o clipă, după care am continuat meditația: După cum ai văzut, cedează numai pozițiile pe care le-am cucerit în mod categoric. Dacă nu reușim să descoperim cadavrele celor doi dispăruți, nu vom putea scoate nimic de la el…

— Numai de n-am trage o concluzie pripită, a zis el, clătinându-și capul a șovăială.

— Nu, Dane. Sunt convins că Anton și Valentin Chiran au fost uciși. Și dacă ai să examinezi câteva elemente, deja bine stabilite, ai să vezi că am dreptate. De exemplu, ești de acord că toată afacerea de spionaj cu care s-a străduit să ne intoxice era pe de-a întregul o cacialma?

— Mda… Ai dreptate. Nu există altă explicație… m-a aprobat el.

— În această situație, apare o înlănțuire logică: primo, dacă excludem spionajul, Chiranii n-aveau cum să fie implicați într-o combinație fantomatică, inexistentă; secondo, admițând în consecință că n-avea de ce să le fie teamă, dispare motivația unei fugi atât de precipitate; terțo, adaugă la primele două puncte constatarea laboratorului în legătură cu urmele de sânge de pe arma crimei, și varianta uciderii celor doi Chirani devine evidentă! Nu crezi că am dreptate? l-am consultat cu

intenția de a-mi verifica raționamentul.

— Punând problema așa, e clar că nu mai poate exista o altă explicație a dispariției Chiranilor, a admis el. Ceea ce însă nu mă împiedică să mai am o nelămurire…

— Care anume? l-am încurajat eu.

— Pe arma crimei s-a pus în evidență atât existența urmelor de sânge din grupa AB, care a aparținut Elenei Chiran, cât și a celor din grupa 0, care este comună soțului și fiului ei…

— Am înțeles! l-am întrerupt. Simpla prezență a sângelui din grupa 0, nu ne dă certitudinea uciderii ambilor dispăruți. Pentru că, într-adevăr, la fel de bine putea fi ucis numai unul din ei. Dar, în această ipoteză, ar fi trebuit să admit că ori tatăl, ori fiul s-au ucis unul pe celălalt. Și este adevărat, s-au văzut și astfel de cazuri. Numai că, în situația noastră, când l-am descoperit deja pe ucigașul uneia dintre victime, mai avem noi voie să credem că avem de-a face și cu o astfel de grozăvie?

— Poate că ai dreptate, a consimțit Dan.

— Poate că da, poate că nu, a fost rândul meu să mă arăt rezervat. Fiindcă atâta vreme cât nu i-am găsit, mergem numai pe prezumții.

— Te-ai gândit de unde trebuie să începem căutarea celor două presupuse cadavre?

— Sigur. Dar asta nu înseamnă că am fost capabil să

găsesc și răspunsul. Oricum, mai înainte de a ne apuca să facem pronosticuri asupra locului unde ar putea să zacă victimele, vreau să verific ceva… i-am spus, ridicându-mă de pe scaun.

*

— Eugene, am nevoie de tine, l-am înștiințat pe căpitanul Maier, intrând în laboratorul de criminalistică.

— Iară? s-a încruntat el pe sub ramele ochelarilor.

— Iară! am admis, amuzat de aerul lui de severitate, care nu mă mai impresiona de mult. Ia, te rog, cheile mașinii găsite pe bulevardul Metalurgiei și hai s-o mai privim o dată!

M-a examinat câteva clipe apoi, arborând un aer de plictisită resemnare, a tras dintr-un sertar un breloc de care atârnau trei cheițe.

— Ce te interesează? m-a întrebat, câteva minute mai târziu, după ce-am ajuns în garajul inspectoratului și a deschis portiera din dreptul volanului.

Fără să-i răspund, am întins mâna după memoratorul consumului de combustibil și am început să-l examinez.

— Chestiile astea sunt utilizate numai când sunt noi, apoi au soarta jucăriilor învechite… își pierd hazul și nu se mai uită nimeni la ele, a zis căpitanul Maier, disprețuitor.

— S-ar părea că jucăria asta este destul de nouă

pentru proprietarul mașinii, am spus, arătându-i pe rând indicatorul de kilometraj al memoratorului și pe cel de la bordul mașinii. Primul arăta 8215, cel de-al doilea 8240.

— Mda… Cum mașina a mai parcurs încă vreo patru kilometri de la locul în care am găsit-o și până aici, poate că ai dreptate, s-a decis el să mă aprobe. Dar, admițând că această prezumție este corectă, ce speri să obții?

— Rezolvarea cazului, bineînțeles… i-am răspuns, salutându-l printr-o fluturare a palmei, după care, apucându-l pe Dan de braț, am pornit spre ieșirea garajului.

*

— Prin urmare, se poate admite că drumul pe care l-a făcut învinuitul cu cei doi Chirani nu a putut fi mai lung ca jumătate din douăzeci de kilometri. Dar pe ce direcție? a zis Dan, când am revenit în biroul nostru.

— Cred că am putea lua drept bună afirmația lui Pârvuleț că ar fi fost pe undeva prin Băneasa. Și asta din două motive: unu, pentru că poziția în care l-a găsit subofițerul care l-a legitimat susține acest lucru și doi, pentru că Pârvuleț, fiind provincial, nu s-ar fi putut descurca decât în zona în care și-a făcut armata. Deci în zona Pipera-Băneasa. În consecință, hai să încercăm să stabilim până unde putea să ajungă!

O jumătate de oră mai târziu, când am terminat de

măsurat o bucată de ață, care, funcție de scara planului municipiului București, trebuia să reprezinte o distanță de circa zece kilometri și am așezat-o cu bolduri pe traseul străzilor pe care ne-am închipuit că a circulat mașina, am constatat că extremitatea firului ne indică un punct al șoselei Pipera-Tunari, situat la circa doi kilometri după intersecția acesteia cu calea Floreasca.

— Prin urmare… Cam pe aici, pe undeva… a conchis Dan, învăluind printr-o mișcare de rotație a degetului punctul în care se afla capătul ației.

— Da, dar numai cu condiția ca el să fi mers pe drumul cel mai scurt. Ceea ce nu se poate admite, pentru că nu cunoștea orașul. Și că așa s-au petrecut lucrurile rezultă din însuși faptul că, pe drumul de înapoiere spre bulevardul Metalurgiei, s-a rătăcit pe lângă hotelul Athénée. În această situație cred că ar trebui să considerăm că drumul real pe care l-a străbătut a fost ceva mai scurt.

— Atunci, să ne concentrăm atenția asupra platformei Pipera, a comentat el.

— Un argument în plus că am localizat aria cea mai corectă este și acela că ea coincide cu zona în care Pârvuleț și-a făcut stagiul militar și pe care în mod firesc ar fi trebuit s-o cunoască mai bine decât pe oricare alta.

— Șefu', până aici e în regulă! DAR ASTA ÎNCĂ NU ÎNSEAMNĂ CĂ AM REZOLVAT PROBLEMA… mi-a

spus Dan cu scepticism. Întrucât punctulețul ăsta de pe planul municipiului reprezintă în realitate o suprafață de peste un kilometru pătrat, cum vom demara cercetările? Luăm casă cu casă?

— S-ar putea să ajungem și la soluția asta, dar numai după ce vom termina de cercetat terenurile extravilane care abundă în respectiva zonă. Și în legătură cu acestea, atenția va trebui concentrată asupra fântânilor părăsite și mai ales a fostelor gropi cu var. Singurele susceptibile să ascundă prezența unor cadavre expuse unei călduri toride, de aproape trei săptămâni…

— Ai omis lacurile Tei și Floreasca. Un pietroi bine legat de gât ar putea de asemenea să furnizeze o bună explicație pentru dispariția unor persoane.

— Făcând abstracție de faptul că mi-ai mai servit o dată această ipoteză, și atunci când ne străduiam să-l găsim pe Pârvuleț, îți amintesc că, fiind în plin sezon estival, se înoată vârtos prin cele două lacuri. În consecință, dacă ar fi existat ceea ce căutăm, probabil că ar fi trebuit să aflăm până acum. Așa că, mai bine spune-mi, în arondismentul cărei secții de miliție intră zona care ne interesează?

— A doua.

— În regulă. Hai să-i facem o vizită comandantului și să-i spunem ce bucurie îl așteaptă…

Ce-or fi căutat chiranii în toiul nopții la dracu-n praznic?

Cu fiecare oră care a început să se scurgă după ce-am declanșat acțiunea de scotocire în zona susceptibilă să ascundă două presupuse cadavre, certitudinea că știu ce caut a început să se degradeze în progresie geometrică.

Străduindu-mă să-mi mențin moralul la o cotă acceptabilă, l-am mai audiat, pe Pârvuleț de două ori. A fost însă zadarnic. N-a vrut să se clintească nici cu un micron de la ultima lui versiune. Susținea cu dârzenie că habar n-are ce li s-a întâmplat celor doi Chirani din momentul în care i-a lăsat într-un loc pe care nu-i capabil să-l indice.

Cum el și-a menținut cu hotărâre poziția, în timp ce prezumțiile mele refuzau să se confirme, începusem să mă întreb dacă n-ar trebui să-l cred și să pun capăt afacerii, prin trimiterea lui în judecată pentru uciderea Elenei Chiran.

Descurajarea mea coborâse atât de jos, încât sunt convins că, dacă Dan nu și-ar fi stabilit cartierul general la sediul secției a doua, l-aș fi pus să întocmească actele de punere sub acuzație.

Deoarece ideea abandonării pistei pe care ne aflam devenise dominantă, mi-am privit ceasul. Era zece fără

câteva minute, ceea ce însemna că până la sfârșitul zilei mai erau încă vreo unsprezece ore de lumină bună. Deci, suficient timp pentru a putea primi confirmarea că mă aflam pe o cale bună. În caz contrar, îl anunțam pe Dan că întrucât ipoteza pe care am fabricat-o nu se verifica, îl poftesc să revină la sediul inspectoratului. Iar odată ajuns la această decizie, cum era și firesc, am început să mă întreb dacă mai era cazul să-mi pierd timpul așteptând până se înserează. În definitiv, până ajungea Pârvuleț în fața judecății pentru uciderea Elenei Chiran, mai treceau vreo două-trei luni. Așa că, dacă între timp apăreau cadavrele celor doi, n-aveam decât să completez actul de acuzare. Convins fiind că am găsit cea mai bună soluție, am întins mâna spre telefon. Numai că, mai înainte de a apuca să ridic receptorul, aparatul s-a pornit să sune din proprie inițiativă.

— Alo? Șefu'? s-a interesat vocea lui Dan, de la celălalt capăt al firului.

— Asta da telepatie! am apreciat, bucuros că mă scutește să-l mai caut eu.

— Crezi în telepatie? s-a mirat el.

— Bineînțeles. Când îmi convine. Tocmai voiam să te sun și să-ți spun s-o lași baltă…

— Ce-ți veni? a exclamat contrariat. Renunțăm tocmai acum?! Când s-a găsit în zonă un cadavru?

— Al cui este? am îngăimat, surprins să aflu că mi se

confirmă supoziția pe care tocmai mă pregăteam s-o abandonez.

— Nu știu. Mi s-a raportat numai că aparține unui bărbat. Și mai înainte de a mă deplasa la fața locului, voiam să-ți anunț vestea…

— E adevărat ori te ții de bancuri? l-am întrerupt, neîncrezător.

Dan s-a grăbit să mă asigure de contrariu, iar eu, după ce am aflat unde trebuia să vin, n-am mai avut niciun motiv să zăbovesc cu receptorul în mână…

*

Mașina s-a lansat pe Calea Floreasca. Când am ajuns la vreo sută de metri de podul care desparte lacurile Tei și Floreasca, Vartunian a virat la dreapta pe o stradă îngustă, pavată cu pietre de râu și mărginită de case scunde și modeste. La capătul a vreo trei sute de metri de hurducăială pe un traseu plin de meandre, drumul s-a sfârșit într-altul perpendicular.

— Asta este strada Glucozei, tovarășe căpitan, m-a anunțat Vartunian, oprind în intersecție. La ce număr?

Cum nici Dan n-a putut să-mi furnizeze acest reper, m-am dat jos din mașină și am privit în jurul meu. N-am prea înțeles cum se poate boteza drept stradă o uliță de țară, fără trotuare. Pe partea dreaptă era mărginită de liziera unui parc cu copaci neîngrijiți, iar în stânga de o împrejmuire din plasă de sârmă, în spatele căreia se

zărea un teren în paragină. La senzația că mă aflu pe un drumeag rural a contribuit din plin și faptul că singurele ființe vii care se părea că sălășluiesc prin partea locului erau numai păsărelele care ciripeau printre copaci.

Întrebându-mă dacă Dan nu mi-a făcut totuși o farsă, am privit spre partea stângă a străzii Glucoza. La câțiva zeci de metri mai departe, accesul era închis de podul de pe calea Floreasca. În schimb, în partea opusă drumul se pierdea printre arbori. Cum nu puteam face decât o singură alegere, i-am făcut semn lui Vartunian să vină după mine și am pornit spre partea deschisă a străzii.

Nu cred că am mers mai mult de vreo sută de metri și am zărit, în spatele unor arbuști, un ARO[7] cu însemnele miliției. Părea abandonat, lângă o spărtură a împrejmuirii din plasă de sârmă. După ce m-am strecurat în spatele așa-zisului gard, l-am și zărit pe Dan. Se găsea împreună cu doi subofițeri, pe un mic mamelon, situat în apropierea gardului.

Când m-am apropiat de grup, exalația unui miros fetid mi-a pătruns în nări cu violență. Miasma era atât de caracteristică, încât puteam deja să-mi imaginez ce

---

[7] Auto România, a fost un producător de vehicule de teren din Câmpulung-Muscel, România. Și-a început producția în 1957 și a produs peste 380.000 de vehicule, dintre care două treimi au fost exportate în peste 110 țări (înainte de 1989 90% din producție a fost exportată).

urma să văd.

Și l-am zărit… Zăcea la picioarele unor arbuști, pe iarbă, cu fața în jos și brațele înainte.

— A fost identificat? am întrebat, cu ochii la cadavru.

— Nu. N-am vrut să-l ating până nu vei fi și tu de față, mi-a răspuns Dan.

Mi-am acoperit nasul cu o batistă și am străbătut cei cinci-șase metri care mă mai despărțeau de victimă. M-am lăsat într-un genunchi și l-am examinat. După toate aparențele moartea i se datora unor multiple fracturi craniene. Fără să-l mișc, mi-am strecurat mâna în buzunarul interior al hainei din stofă subțire, albastră, dar era gol. Le-am controlat apoi și pe celelalte. Într-unul din ele am găsit câteva monede și o legătură cu chei. Când am vrut să mă ridic, am zărit, prins de încheietura mâinii stângi, un ceas cu brățară metalică. Cum victima îl purta întors spre interior, l-am răsucit ușor și l-am privit. Avea geamul spart și indicatoarele se opriseră la ora două și patruzeci și unu de minute.

— Cine l-a descoperit? am întrebat, revenind spre grup.

— Eu. Mi-a atras atenția mirosul, a răspuns unul dintre subofițeri.

— Până anunț prin stație Procuratura și medicul legist, organizează o cercetare atentă a terenului, i-am spus lui Dan, arătând cu un gest circular spre cei doi

subofițeri care-l asistau.

*

Unicul bilanț al cercetării terenului s-a rezumat la găsirea unui portofel, zvârlit în apropierea gardului din plasă de sârmă. Nu conținea decât niște acte, pe numele lui Valentin Chiran.

Întrucât starea avansată de descompunere a cadavrului nu permitea o identificare certă, m-am deplasat la locuința familiei Chiran și am încercat în broaștele ușilor cheile găsite asupra victimei. Rezultatul obținut fiind pozitiv, am tras concluzia că victima descoperită pe strada Glucozei era fiul mai mic al Elenei Chiran.

*

— Unde-o fi cel de-al doilea Chiran? m-am întrebat cu glas tare, când am intrat în birou, spre seară.

— După ce l-am găsit pe Valentin, omorât, putem fi siguri că și tatăl lui a avut aceeași soartă…

— Așa-i! Dar unde este cadavrul său? am repetat. Firesc ar fi fost să-l găsim în apropiere de cel al fiului său… Fiindcă nu văd de ce l-ar fi ucis pe Anton în altă parte… am continuat să raționez.

— Poate că tot pe acolo se află, dar îngropat, mi-a sugerat Dan.

— Dacă nu l-a îngropat pe fiu, de ce l-ar fi îngropat pe tată? De altfel, cred că nici n-a avut timpul material

necesar pentru această operațiune. Iar cea mai bună dovadă că lucrurile stau așa, rezultă din însuși modul în care a circulat mașina în noaptea care ne interesează. Ținând seama de ora la care s-a plecat din bulevardul Metalurgiei, este de presupus că au ajuns în strada Glucozei pe la două dimineața. Mai știm că Valentin a fost ucis la trei fără douăzeci. Iar în ceea ce-l privește pe Anton, acesta trebuie să fi fost omorât înainte sau la foarte scurt timp după fiul lui, pentru că altfel Pârvuleț n-ar mai fi avut când să ajungă cu mașina în fața hotelului Athénée la ora trei și douăzeci, când a fost legitimat. Ba aș merge și mai departe! am continuat cu senzația că, vorbind, mă edific. Ținând seama de timpul care i-a trebuit pentru a străbate distanța dintre strada Glucozei și hotelul Athénée, precum și de împrejurarea că, necunoscând drumurile de acces spre oraș, s-a rătăcit, sunt convins că Anton Chiran a fost ucis înaintea lui Valentin. Altfel, dacă ora comiterii omorurilor ar fi fost inversă. Pârvuleț n-ar fi putut să se afle atât de curând în fața hotelului. Unde, de asemenea, n-ar fi avut ce să caute dacă ar fi cunoscut orașul! am conchis, convins de corectitudinea raționamentului făcut.

Dan m-a urmărit, dând aprobator din cap, apoi, când am terminat, a zis oftând:

— Modul în care ai expus succesiunea faptelor pare logic… Dar de unde luăm cel de-al doilea cadavru?

— Ți-am mai spus! Tot pe acolo trebuie să-l căutăm!…

— N-ar fi cazul să cerem niște câini de serviciu?

— Nu, ar fi zadarnic. Ce le dai să adulmece, după trei săptămâni? Un alt cadavru?

— Practic, ce propui?

— Ca să cercetăm terenul așa cum trebuie, palmă cu palmă, avem nevoie de oameni… De mulți oameni!

— Știu, dar de unde să-i luăm?

— Să cerem ajutorul unității în care a lucrat Anton Chiran. Nu văd altă soluție…

— E o idee… Barem să știm dacă-i albă sau neagră, s-a decis Dan să mă aprobe.

— Tare-aș vrea să aflu… CE-OR FI CĂUTAT CHIRANII ÎN TOIUL NOPȚII LA DRACU-N PRAZNIC? m-am întrebat, ridicându-mă de pe scaun.

Fir-ar să fie! Asta-mi mai lipsea…

Zona care trebuie cercetată era cuprinsă între malul drept al lacului Tei, podul de pe calea Floreasca și strada Glucozei. Din păcate, urmare a unei ploi torențiale, ieri n-am putut să mă folosesc de cei o sută de ostași ce-mi fuseseră puși la dispoziție de comandantul unității militare din apropiere.

Astăzi însă, deși era numai șapte dimineața, cerul era senin și soarele începuse să dogorească. În consecință,

plin de nerăbdare, am cerut soldaților să pornească simultan dinspre calea Florească, iar eu și cu Dan ne-am instalat pe podul de beton care domina zona și i-am privit înaintând ca un lanț viu, cot la cot.

După vreo două ore, când s-au îndepărtat mai bine de patru sute de metri, am apelat la serviciile unui binoclu de câmp. Dar curând mi-am amorțit brațele și l-am lăsat să atârne de curea, pe piept.

— De ce nu vrei să-l chestionăm pe Pârvuleț în legătură cu uciderea lui Valentin Chiran? m-a întrebat Dan, la un moment dat.

— Pentru că, dacă nu-i punem tot tacâmul pe masă, nu numai că ne pierdem vremea, dar îi mai și furnizăm niște idei cu ajutorul cărora ne mai zăpăcește cu nu-știu-ce elucubrații. Ai văzut doar că nu de inventivitate duce lipsă!

— Și ne vom menține această poziție, chiar dacă nu găsim și celălalt cadavru?

— Nu știu… am recunoscut, fără să mă rușinez. Să aplicăm tactica: văzând și făcând! De altfel, tot n-o să-l putem urni dacă nu avem raportul medico-legal… Dar ce naiba se întâmplă acolo? am zis, văzând că lanțul ostașilor se curbează spre capătul din dreapta, foarte aproape de locul în care am găsit cadavrul lui Valentin Chiran.

Am ridicat din nou binoclul și am privit în direcția

respectivă. Un grup de ostași, ajungând la marginea unei bălți, s-au oprit, au privit-o și, firesc, au ocolit-o pe la margini.

Dan mi-a cerut binoclul și, după ce-a urmărit și el manevra, a comentat:

— Au făcut foarte bine… Ce, Anton ar fi putut să fie atât de candriu, încât să intre în noroi până la genunchi?

Nu i-am acordat prea multă atenție, deoarece îngrijorarea mea tindea să atingă cota maximă. Dacă nici pe ultimii zeci de metri nu apărea cadavrul, însemna că raționamentul meu era greșit. Situația care mă obliga să iau în considerare varianta că Anton, ca urmare a unui conflict de familie, nu era străin de uciderea propriului său fiu. Și, în consecință, Pârvuleț avea dreptate când susținea că cei doi Chirani erau în viață când s-a despărțit de ei.

Cum între timp ostașii ajunseseră la capătul parcelei și se întorceau spre pod, am pornit și eu spre ei pentru a le mulțumi pentru ajutorul ce ni-l dăduseră.

— Asta este tot ce-am găsit, m-a înștiințat un caporal, când m-am apropiat de ei, înmânându-mi un portofel.

— Unde a fost găsit? am întrebat, după ce, controlându-l, i-am văzut conținutul.

— Acolo… mi-a arătat ostașul un punct situat la vreo cincisprezece metri de locul în care fusese descoperit cadavrul lui Valentin.

În timp ce ostașii ne salutau și se îndepărtau, i-am întins lui Dan portofelul.

— Încep să înțeleg din ce în ce mai puțin… a mărturisit el. Faptul că am găsit actele lui Anton în aceleași împrejurări ca și pe cele ale lui Valentin, impune concluzia că și el a împărtășit soarta fiului său… Dar, dacă este așa, unde-i este cadavrul?

— Pe undeva pe aici ar trebui să fie… Și totuși, nu-i! i-am răspuns cu amărăciune, pe când continuam să ne apropiem de mamelonul unde-l găsisem pe Valentin.

— Că un tată își ucide fiul și apoi dispare… treacă-meargă, că doar s-au mai văzut și de-astea. Dar de ce și-a aruncat actele? a comentat Dan, exact atunci când am nimerit cu piciorul într-o groapă plină cu apă.

— FIR-AR SĂ FIE! ASTA-MI MAI LIPSEA… am zis enervat, în timp ce dădeam cu piciorul în pământ pentru a îndepărta noroiul care-mi ajunsese până la gleznă.

Dan m-a privit amuzat, dar văzând că sunt în toane proaste, s-a grăbit să abordeze un aer de compătimire, deși era evident că abia se mai stăpânea să nu izbucnească în râs.

Înfuriat, am vrut să-l reped, dar n-am mai avut când pentru că o idee mi-a fulgerat brusc mintea.

— Dane, ieri a plouat potop!

— Da, așa e… a confirmat, privind cu subînțeles spre

pantoful meu plin de noroi, imaginându-și probabil că am găsit o scuză pentru neplăcutul meu accident.

— Vino cu mine! i-am cerut, ducându-l spre băltoaca pe care o ocoliseră soldații.

— Da… S-ar putea să ai dreptate, a admis el, pricepând ce-mi trecea prin cap. Dacă victima ar fi zăcut în această adâncitură de teren, ploaia de ieri putea să-l acopere. Stratul de apă are peste jumătate de metru…

— Du-te după ostași și adu-i înapoi! i-am cerut.

*

Două ore mai târziu, când apa s-a scurs printr-un șanț săpat de soldați, am văzut și cadavrul căutat. Era la mai puțin de douăzeci de metri de locul în care-l găsisem pe Valentin. Zăcea cu fața în jos și cu mâinile aruncate lateral, în cruce. Deși era plin de noroi, mi-am dat seama că fusese ucis ca și fiul său. Partea dinapoi a cutiei craniene era sfărâmată. La câțiva metri de victimă am găsit o lopată de tip militar, cu mânerul scurt și amovibil.

După plecarea ostașilor, i-am spus lui Dan să se ducă la mașină și să cheme la fața locului procurorul, medicul legist și pe căpitanul Maier, de la criminalistică…

Asta-i treaba lui!

— În sfârșit! Medicul legist s-a decis să ne trimită

raportul și arma crimei, m-a anunțat Dan, când am intrat în birou.

— Deci supoziția noastră s-a confirmat, am conchis eu cu satisfacție, după ce-am citit filele raportului și am privit fotografiile atașate. Acum, fiindcă tot avem o bază de discuție, ia poftește-l pe acuzat la interogatoriu.

— Urâtă treabă! a apreciat Dan, după ce a telefonat la arest.

Mai întâi l-am aprobat, apoi am ridicat din umeri într-un gest de resemnare:

— Așa e… Dar ce putem face? Volens-nolens, asta ne e meseria… am zis, ducându-mă să privesc pe fereastră forfota străzii cu speranța că mă scap de sila care mă cuprinsese după citirea raportului făcut de doctorul Dobrescu.

Când am simțit că se face curent, m-am întors cu fața și l-am văzut pe Pârvuleț avansând spre biroul meu, în timp ce unul din subofițerii care îl escortaseră până la mine, închidea ușa.

— Te-ai mai gândit la ce-am discutat? l-am întrebat, indicându-i scaunul pe care să se așeze.

— La ce să mă gândesc? La faptul că dumneavoastră doriți să vă spun că eu i-am omorât pe nea Anton și pe Valy? mi-a aruncat el, disprețuitor.

— Te informez că i-am găsit. Oare trebuie să-ți mai spus că ambii au fost uciși?

— Uciși? s-a mirat el, de parcă n-ar fi priceput sensul noțiunii respective.

— Exact!

— Doamne ferește! s-a arătat el speriat, începând să se închine repede, apoi, apreciind că și-a făcut bine numărul, a continuat cu o candidă uimire: Da' de ce i-o fi omorât ăia?…

— Nu înțeleg ce spui, a fost rândul meu să fac pe neștiutorul. Cine sunt „ăia" de care vorbești?

— Cum cine? mi-a întors-o, arătându-se uimit de monumentala mea ignoranță. Spionii cu care s-au întâlnit…

— A, nu! Ăsta iar ne pune placa cu spionii fantomă! a exclamat Dan, ridicându-și exasperat ochii de pe notesul în care stenografia interogatoriul.

— Adică tovarășul locotenent vrea să spună că mint? m-a consultat Pârvuleț, arătându-se sufocat de jignirea ce i se aducea.

— Tu chiar îți imaginezi că noi n-avem altă treabă decât să credem toate balivernele pe care ni le-ai îndrugat? i-am reproșat, cu dorința de a-l convinge să devină mai realist.

— Cum, nici dumneavoastră nu mă credeți? Eu vă dau informații atât de importante despre spionii care mișună prin țara noastră, iar dumneavoastră spuneți că nu-i adevărat? mi s-a adresat adoptând o atitudine

constituită din părți egale de revoltă și de indignare.

Deși își interpreta rolul cu multă pricepere actoricească, n-am mai avut răbdare să-l las să-și repete la nesfârșit absurdul monolog.

— Ajunge, Pârvuleț! l-am întrerupt cu bruschețe. Vreau să știu de ce i-ai ucis pe Anton și Valentin Chiran!

— Nu eu, ci spionii i-au ucis…

— Ai văzut tu când au fost uciși? l-am întrerupt, arătându-mă interesat de afirmația lui.

— Nu, dar dacă i-ați găsit omorâți, înseamnă că asta se putea întâmpla numai după ce am plecat cu mașina de acolo.

— Aha! m-am făcut eu că vin de acasă. Deci tu aveai misiunea s-o omori pe Elena Chiran și ei pe Anton și Valentin.

Pentru o fracțiune de secundă am avut impresia că ideea pe care i-o plasasem i-a surâs, apoi s-a răzgândit și a clătinat din cap:

— Eu n-am avut nicio legătură cu ei!… m-a anunțat circumspect. Este adevărat că am omorât-o pe nevasta lui nea Anton și v-am spus și pentru ce… în ce privește omorârea lui nea Anton și a lui fii-su, asta-i treaba spionilor și pe ei să-i întrebați de ce au făcut-o.

— Tovarășe locotenent, m-am adresat în mod demonstrativ lui Dan, te rog să consemnezi că Anton și Valentin Chiran au fost uciși după ce inculpatul a plecat

cu mașina acestora de la fapta locului. Așa este, Pârvuleț? i-am sondat opinia.

— Da. Acesta este adevărul, a confirmat grăbit.

— Ia spune-mi, tu cu ce misiune te ocupai în cadrul grupului de spionaj? l-am întrebat, adoptând o atitudine de complicitate.

— Eu? Bine, dar v-am spus că n-am avut nicio legătură cu ei! s-a mirat el, ofensat.

— Are dreptate! Consemnează și această declarație, tovarășe locotenent! i-am cerut lui Dan cu toată principialitatea cuvenită, apoi m-am adresat din nou inculpatului: Aș vrea să-mi mai spui ceva, Pârvuleț… Dar aș vrea să fii sincer. Se poate? m-am interesat apelând la cel mai suav glas existent în inventarul fonotecii mele portabile.

— Sigur. Și până acum am fost sincer. Vă ascult, s-a simțit el obligat să mă încurajeze, făcându-i-se probabil milă de aerul de neajutorare pe care-l arborasem.

— Te-ai mai văzut cu spionii întâlniți în noaptea în care i-ai condus pe Anton și Valentin Chiran?

— Nu. Din momentul în care am plecat cu mașina de acolo, nu i-am mai văzut niciodată, m-a asigurat el cu toată fermitatea.

— Ești sigur că nu i-ai mai întâlnit? am insistat, arătându-mă neconvins, deși știam că ar fi fost absurd să nu-l cred.

— Da! Sunt foarte sigur! a afirmat din nou răspicat, pe când își ducea o mână în dreptul inimii, ca să-și sublinieze spusele.

— Bravo, Pârvuleț! Să știi că-ți apreciez sinceritatea și să fii la fel și în continuare, l-am aprobat, compunându-mi un zâmbet de simpatie la adresa lui. Plecând cu această speranță, aș dori să știu dacă, atunci când ai plecat să-i conduci pe Anton și Valentin Chiran, ai luat pușca de vânătoare cu tine.

După cum s-a încruntat, am avut motive să cred că întrebarea pe care o formulasem l-a luat prin surprindere.

— Cum s-o iau? Ce, era a mea? mi-a răspuns din nou închistat. Eu am dat de ea în vestibul, întâmplător, când m-am întors de la locul unde-i lăsasem pe nea Anton și pe fii-su. Și mai bine n-o găseam… Că nici nu știți ce rău îmi pare că i-am luat viața doamnei Elena, s-a simțit el obligat să-și exprime regretul.

— Ei, păi asta este și problema… m-am arătat eu nedumerit. Dacă n-ați luat pușca cu voi, cum se face totuși că noi am găsit pe țeava ei urme de sânge din grupa care a aparținut lui Anton și Valentin Chiran?

— Nu v-am spus că nea Anton s-a tăiat mai demult cu un cuțit, pe când scotea un cartuș înțepenit de pe țeava? mi-a testat el memoria, bucuros că-mi poate servi un argument pertinent.

— Da, da. Ne-ai spus. De altfel am și consemnat asta, s-a grăbit Dan să confirme, pricepându-mi jocul.

— Ei, atunci lucrurile sunt clare! m-am declarat eu satisfăcut, pentru ca în clipa următoare s-o fac pe șovăielnicul. Și totuși parcă nu pricep ceva…

— Ce anume? s-a oferit Pârvuleț să mă ajute, cu o bunăvoință pentru care l-ar fi putut invidia chiar și cel mai inimos samaritean biblic.

— Vezi… Nu sunt capabil să înțeleg cum a fost posibil ca Anton și Valentin să fie uciși cu aceeași armă cu care tu i-ai luat viața Elenei Chiran, i-am zis dintr-o suflare. Și apoi, constatând că reușisem să-l buimăcesc, am apreciat că pot să mai pun niscaiva paie pe foc: Evident, dacă spionii ar fi venit să-ți aducă arma, după ce i-au ucis pe Anton și Valentin, lucrurile ar fi fost clare… Cum însă tu ne-ai spus că nu i-ai mai revăzut… am conchis, ridicând cu subînțeles din umeri.

— Nu… Nu înțeleg ce spuneți… s-a străduit el să se dezmeticească și să iasă din cursa în care îl vârâsem. Despre ce armă vorbiți?

— Ridică-te și apropie-te! i-am cerut, iar când s-a conformat, i-am arătat țeava de pușcă și fotografiile craniene primite de la medicul legist. Ce părere ai cât de bine se suprapune partea dinapoi a țevii în fracturile suferite de cele trei victime? În această situație, am continuat, văzând că el privește îndobitocit ba

fotografiile, ba arma crimei, nu poate exista decât o singură explicație. Pușca s-a aflat asupra ta și când i-ai condus pe Valentin și Anton Chiran. Situație care indică, fără nici cel mai mic echivoc, că tu i-ai ucis și pe aceștia!

— Nu! Nu e adevărat! a strigat el când, îngrozit, a realizat că fusese demascat. Nu! Nu eu!… Spionii i-au omorât!...

— Cum? Cu o armă care s-a aflat la tine în exclusivitate, așa cum ai afirmat? am ridicat și eu tonul, pentru a nu-i rămâne dator.

Intimidat, și-a lăsat capul în jos și a început să vorbească cu ezitări:

— Am să vă spun adevărul… I-am revăzut pe cei trei spioni… Au venit după mine în casa lui nea Anton… Pe la vreo cinci după-amiaza au sunat la ușă… Când m-am dus să deschid, mi-au spus că i-au omorât pe nea Anton și pe fii-su, fiindcă erau trădători…

— Așa, așa… l-am încurajat eu, arătându-mă interesat de povestea pe care începuse s-o improvizeze cu avânt. Și în acest timp, unde se afla Elena Chiran?

— În baie… Cred că spăla ceva…

— Și ce ți-au mai spus spionii?

— Că au venit s-o ucidă și pe doamna Elena, pentru că știa prea multe… Eu am încercat să mă opun, dar, așa cum v-am mai spus, ei m-au legat și m-au izolat în

dormitorul cel mic…

— Oprește-te, că iar mă zăpăcești! am zis, luându-mi în mod demonstrativ capul în palme. Chestia asta ne-ai mai relatat-o, dar se referea la celălalt grup de spioni, pe care i-ai găsit în casă când ai venit cu mașina. Și de care, până la urmă, ne-ai spus că nici nu au existat! Sau ai de gând s-o iei de la început? m-am răstit la el, făcând-o pe nerăbdătorul.

— Dar eu nu vă vorbesc despre ăia, a îndrugat, pus pe moment în încurcătură. Ci de ăilalți trei spioni, pe care i-am întâlnit la Băneasa… Și de care v-am spus tot timpul că au existat…

— Pârvuleț, nu mai avem ce discuta! i-am întrerupt opintelile, deoarece nu mai aveam chef să-l las să-mi pună din nou placa inconsecventelor lui baliverne. Îți aduc la cunoștință că, din acest moment, ești acuzat de uciderea lui Anton, Valentin și Elena Chiran!

— Nu-i adevărat!

— Nu mă întrerupe! Acum vorbesc eu! l-am chemat la ordine, cu inflexibilitate. Să știi că în pofida minciunilor puerile cu care te străduiești să ne împui capul, vei fi trimis în judecată pentru comiterea unui triplu asasinat! Și, indiferent de faptul că-ți vei recunoaște sau nu faptele, noi avem suficiente probe pentru a susține învinuirea pe care ți-am adus-o! E clar?

— Nu… Nu! Nu eu… Spionii i-au omorât. Sunt niște

spioni foarte periculoși!… Foarte periculoși pentru țara noastră! a început să repete ca o placă de patefon stricată, sub imperiul freneziei care-l cuprinsese.

— Scoate-l afară, Dane! am cerut, exasperat.

— Brr… Ăsta-i nebun de legat, a comentat Dan, înfiorându-se de repulsie, când am rămas singuri.

— Nuu… Nici gând, am spus cu dispreț. Încearcă să scape de răspundere, simulând demența. Atât i-a mai rămas, după ce s-a convins că scorneala în care implicase niște spioni fantomă nu-i poate asigura imunitatea în care spera.

— Există totuși două aspecte pe care nu pot să le înțeleg…

— Care?

— Mai întâi, de ce s-au dus Anton și fiul lui pe un teren pustiu în miez de noapte.

— Este evident că l-au însoțit pe infractor. Însă sub ce legendă anume a reușit să-i atragă în cursă pe cei doi Chirani, nu știu. Dar este evident că scopul pe care l-a urmărit a fost acela al uciderii victimelor. Și că acesta i-a fost țelul o demonstrează cu prisosință faptul că i-a condus pe un teren atât de izolat, încât, dacă nu reușeam să circumscriem și să efectuăm scotocirea zonei respective, ar mai fi trecut mult timp până se descopereau cadavrele. Dar numai cu totul întâmplător!

— Mai am o problemă, și-a amintit Dan, după ce m-a

ascultat dând aprobator din cap. Pentru a suprima viața a trei ființe umane e nevoie de un mobil. Un mobil temeinic! Pentru că una este să ucizi sub imperiul unei stări emotive și alta e s-o faci în mod deliberat, asasinând trei oameni de-a lungul a douăsprezece ore.

— Și chiar crezi că există un mobil capabil să justifice uciderea a trei oameni? l-am consultat, cu o ironică amărăciune.

— Din punctul lui de vedere, Pârvuleț trebuie să-și fi justificat într-un fel acțiunea.

— Posibil… am admis. Numai că eu n-am cum să mă transpun în situația lui pentru a putea coborî până la nivelul minții sale. Deci n-am cum să-ți spun care a fost propria lui legitimitate… însă din punct de vedere strict juridic, scopul urmărit este fără echivoc. Tâlhăria! Și această calificare este evidentă dacă ții seama de faptul că a scos banii din portofelele victimelor ucise la Pipera. Ca să nu mai vorbesc de lucrurile pe care și le-a însușit după ce-a ucis-o și pe Elena Chiran.

— Dar dacă totuși se încăpățânează în respingerea acuzației, ce facem?

— ASTA-I TREABA LUI! am aruncat disprețuitor. În ceea ce ne privește, n-avem ce să mai așteptăm. Așa că, apucă-te de întocmirea concluziilor de punere sub acuzație! i-am cerut tot atât de decis ca și Alexandru

Macedon[8], când a purces la tăierea nodului gordian, deși nici prin gând nu-mi trecea intenția de a ajunge stăpânul Asiei…

Tot așa-mi spuneam și eu…

Cauza fiind între timp preluată de Procuratură, șeful Direcției, prompt ca întotdeauna, m-a și potcovit cu un nou caz.

Tocmai răsfoiam dosarul primit, pentru a pricepe cam ce m-ar putea aștepta, când arestul m-a anunțat că Pârvuleț Ion a cerut să-mi vorbească.

— Abia aștept să aflu ce nouă poveste cu spioni vrea să ne plaseze, a zis Dan, înveselit, după ce m-am declarat de acord cu demersul inculpatului.

Cum eu mă străduiam să stabilesc modul în care va trebui să declanșez investigațiile pentru elucidarea noii afaceri, nu m-am simțit obligat să-i comentez afirmația.

---

[8] Alexandru cel Mare (în greacă Μέγας Αλέξανδρος, Megas Alexandros, n. 20 iulie 356 î.e.n., Pella, Macedonia Antică – d. 10 iunie 323 î.e.n., Babilon, Macedonia Antică), cunoscut și sub numele de Alexandru Macedon, Alexandru al III-lea al Macedoniei sau Alexandros III Philippou Makedonon, rege al Macedoniei (336 î.Hr.-323 î.Hr.), a fost unul dintre primii mari strategi și conducători militari din istorie. Cuceririle sale spectaculoase i-au făcut pe macedoneni stăpâni ai Orientului Apropiat. La moartea sa, la vârsta de 32 de ani, Alexandru era stăpânul celui mai mare imperiu cucerit vreodată. Alexandru cel Mare a contribuit substanțial la răspândirea civilizației elenistice în întreaga lume.

Eram atât de absorbit de conținutul dosarului, încât n-am luat cunoștință de sosirea lui decât după ce i-am auzit glasul.

— Să trăiți, tovarășe căpitan! mi-a urat el.

Am ridicat capul și l-am privit. Rămăsese în mijlocul încăperii, în poziție de drepți și se uita la mine smerit.

— Ai cerut să ieși la raport. Cu ce scop? l-am chestionat pe un ton neutru.

— …Voiam să vă întreb ceva… a șoptit cu timiditate.

— Te ascult.

— …Admițând că aș recunoaște că tot eu i-am omorât pe nea Anton și pe fii-su, credeți că aș putea să primesc o pedeapsă mai mare de zece ani?

Dacă nu mi-ar fi pus o întrebare asemănătoare și când s-a decis să recunoască uciderea Elenei Chiran, aș fi avut tot dreptul să cred că se ține de bancuri. Acum însă știam că a vorbit cu toată seriozitatea.

— N-am cum să răspund la întrebarea ta, deoarece miliția se ocupă numai cu descoperirea și capturarea infractorilor, iar aplicarea pedepselor este o problemă a justiției, i-am explicat, circumspect. În orice caz, judecătorii țin seama întotdeauna de sinceritatea acuzatului.

— De altfel există și o vorbă românească: „Greșeala recunoscută e pe jumătate iertată”, i-a cântat Dan în strună, fără să mai adauge că, față de periculozitatea

socială a faptelor comise, era absurd să mai spere în efectul unor circumstanțe favorabile.

— Tocmai. Așa m-am gândit și eu, așa că vreau să fiu sincer și să vă spun tot ce s-a întâmplat, ne-a informat el, mândru de atitudinea pe care o adopta.

— Să te auzim, l-am îndemnat, invitându-l cu un gest să ia loc pe scaunul din fața biroului meu.

— Eu i-am ucis pe toți trei.

— Asta nu-i o noutate. Dar, dacă tot te-ai hotărât să-ți recunoști „isprava", hai s-o luăm metodic. Mai întâi, vreau să știu de ce i-ai omorât.

— Pentru a-mi recupera cei nouăzeci și două de mii de lei pe care-i dădusem lui nea Anton, ca să-mi facă rost de o mașină.

— Când i-ai dat acești bani?

— În luna mai. Iar când am văzut că mă tot amână, am venit la București ca să-i cer să-mi dea paralele înapoi.

— Ai avut această discuție în ziua în care l-ai omorât?

— Da.

— Și ce ți-a răspuns?

— Că să mai aștept, pentru că o Dacie nouă nu se cumpără așa cum ai bate din palme. Apoi, când a văzut că insist, mi-a spus că nu-i are la el, dar că o să mi-i dea… când oi mai trece prin București… Atunci am înțeles că, dacă nu mi-i iau singur înapoi, n-am să mai

văd niciodată culoarea bănuților mei.

— Cine mai știa că i-ai dat acești bani?

— Soția lui… Fiindcă a fost de față și a văzut când i-a luat…

— Deci, ajungând la concluzia ca Anton Chiran vrea să-și însușească suma pe care i-ai dat-o, te-ai hotărât să ți-o recuperezi. În ce mod? l-am întrebat, readucându-l pe direcția principală a mărturisirii lui.

— Nu puteam decât într-un singur fel… a spus, făcând un gest care trebuia să mă asigure că n-a avut altă cale. Să-i omor și apoi să-mi caut banii…

— Și cum ai procedat?

— I-am spus lui nea Anton că, pe vremea când îmi făceam stagiul militar, am ascuns într-un loc părăsit doi bani de aur… Iar el a reacționat așa cum mă așteptam, adică s-a grăbit să mă întrebe dacă nu vreau să-i vând lui…

— Și nu te-a întrebat de unde ai tu astfel de monezi?

— Ba da, dar eu prevăzusem o astfel de întrebare și i-am spus că le-am luat de la un alt ostaș din buzunar și că, deși păgubașul nu m-a reclamat de frică să n-aibă de-a face cu miliția, eu am preferat să le îngrop undeva și să le iau mai târziu.

— Bravo, Pârvuleț! Dar ești foarte ingenios, am apreciat, făcându-mă că îl admir pentru istețimea lui, cu intenția de a-i stimula vanitatea. Și ce s-a întâmplat

după ce te-ai oferit să-i vinzi monezile de aur?

— M-a întrebat dacă aș putea să-l duc la locul în care le-am ascuns.

— Tu de unde cunoșteai terenul în care i-ai atras pe Anton și Valentin Chiran?

— Cum să nu-l cunosc, când pe acolo făceam dragoste cu fetele pe care le agățăm, pe vremea stagiului militar?… Și mai ales știam că pe acolo nu trece nici țipenie de om, m-a asigurat el, atotștiutor.

— Ce s-a întâmplat după ce ai discutat cu Anton Chiran despre cele două monezi de aur?

— Nea Anton mi-a propus să mergem să le luăm chiar în noaptea aceea, de îndată ce se înapoia Valy acasă.

— Și pe tine nu te încurca faptul că venea și fiul său cu voi?

— Nu, din contră. Când i-am vorbit lui nea Anton de banii de aur, am știut că va trebui să-l iau și pe Valy, pentru că numai el avea permis de conducere. Iar mie îmi convenea să-i omor acolo pe amândoi, fiindcă astfel mi-ar fi fost mai ușor să-i fac felul și doamnei Elena…

— Înțeleg, am zis, aprobativ, pentru a-l încuraja să-și continue mărturisirea, deși, în realitate, eram departe de a putea pricepe cum a fost posibil ca o ființă omenească să condamne atât de diabolic trei oameni la moarte. Aș dori să ne povestești ce s-a întâmplat din momentul în care Valentin Chiran s-a înapoiat acasă.

— Păi ce să se întâmple?… Nea Anton a luat lanterna și o lopată scurtă pe care le pregătise dinainte și i-a spus lui Valy că avem de făcut un drum. Fii-su nu voia să meargă nicăieri, pentru că era mort de oboseală, dar nea Anton a strigat la el că este un puturos și până la urmă l-a convins să vină cu noi… Când am ajuns la destinație…

— Nu mi-ai vorbit nimic despre pușcă, i-am amintit, în timp ce-mi spuneam că acum am aflat și rolul lopeții găsite lângă cadavrul lui Anton. La cine se afla?

— La mine. Deoarece, înainte de a pleca de acasă, i-am spus lui nea Anton că am putea fi atacați de țiganii care locuiesc prin partea locului și că n-ar strica dacă am lua și pușca cu noi, pentru a ne putea apăra la nevoie. El mi-a răspuns că, dacă am chef s-o car după mine, n-am decât s-o iau. Și am luat-o…

— Rezultă că te-ai gândit la toate, măi Pârvuleț, am apreciat, adoptând din nou un ton care urmărea să-i satisfacă amorul propriu.

— Da' cum altfel? mi-a replicat, flatat de ceea ce el considera a fi un compliment la adresa inteligenței sale. Că doar nu era să-i omor cu mâinile goale, nu?

— Bineînțeles, l-am aprobat. Acum te rog să ne spui ce s-a întâmplat după ce ați ajuns la destinație.

— Eu și nea Anton am plecat să căutăm bănuții da aur, iar Valy a rămas să ne aștepte în mașină. După ce

ne-am strecurat printr-o spărtură a gardului și am ajuns la o distanță de unde nu puteam fi auziți, eu am rămas mai în urmă și am demontat țeava de la pușcă. Apoi m-am apropiat de nea Anton și l-am pălit în cap, pe la spate. A căzut imediat, dar i-am mai dat câteva lovituri pentru a fi sigur că l-am omorât. După aceea l-am căutat în portofel, însă n-am găsit decât o hârtie de cincizeci de lei.

— Cu portofelul ce-ai făcut? l-a întrebat Dan, pentru a-i verifica sinceritatea.

— Ce era să fac cu el? După ce-am scos banii din el, l-am aruncat undeva, prin apropiere.

— Cu Valy cum ai procedat?

— M-am dus la el și i-am spus că nea Anton îl roagă să vină și să ne țină lanterna, în timp ce noi săpăm pământul. L-am condus pe același drum și, când am ajuns în apropiere de locul în care-l omorâsem pe taică-su, l-am lăsat să meargă înaintea mea. Am demontat din nou țeava de pușcă și l-am lovit pe la spate, tot în cap. După ce-a căzut i-am mai tras și lui câteva și apoi l-am căutat de bani. Am găsit cheile de la mașină și trei sute și ceva de lei…

— Avea acte la el? l-a tatonat Dan.

— Da. Avea un portofel cu acte. Cum n-aveam ce face cu el, l-am aruncat lângă spărtura gardului când am plecat spre mașină, a răspuns el, indicând chiar locul

unde găsisem obiectul respectiv.

— Te rog să ne arăți și modul în care ai omorât-o pe Elena Chiran, i-am cerut, cu același scop ca și Dan.

Fără nicio ezitare ne-a descris felul în care a acționat pentru a lua și viața ultimei victime. Apreciind că relatarea lui corespunde cu cea făcută anterior, mi-am spus că a venit momentul să mai clarific și alte aspecte.

— Pârvuleț, din ce ne-ai declarat tu reiese că ai revenit în casa victimei dis-de-dimineață, în jurul orei patru și că ai ucis-o abia după cinci după-amiaza. De ce ți-a trebuit atât timp pentru a o ataca?

— V-am spus doar… Am omorât-o numai după ce m-am convins că nu vrea să-mi înapoieze banii de bunăvoie. Mai bine de douăsprezece ore am rugat-o și am insistat în toate felurile… Dar a fost în zadar… m-a asigurat el, subliniindu-și afirmația printr-un gest care invoca fatalitatea.

— Tu nu vrei să ne spui adevărul, Pârvuleț, am zis, mustrător.

— Vai, da' se poate? s-a arătat el ofensat de aprecierea mea.

— Vrei să cred că ai fi cruțat viața victimei, dacă îți dădea banii pe care-i pretindeai?

— Sigur! Mă și jur că ăsta e adevărul!… a insistat, făcându-și semnul crucii de mai multe ori.

— Chiar vrei să cred că mai puteai s-o lași în viață,

după ce i-ai ucis fiul și soțul?

— De ce nu? m-a întrebat el, fără prea multă curiozitate.

— Simplu. Pentru că în momentul în care Elena Chiran ar fi ajuns la concluzia că absența lui Anton și a lui Valentin nu mai poate fi explicată, ar fi anunțat miliția, indicând că nu i-a mai văzut din clipa în care au plecat cu tine. Situație în care tu ai fi avut de dat niște explicații. Niște explicații pe care știi prea bine că nu aveai de unde să le scoți.

— Dacă ar fi cum ziceți dumneavoastră, ar fi trebuit s-o omor de cum am intrat pe ușă, m-a contrat el.

Am ezitat pentru a-l face să creadă că argumentul pe care mi l-a plasat a fost convingător, apoi, ridicând din umeri într-un mod care trebuia să-l asigure că am abandonat subiectul, l-am întrebat:

— Cum te-ai înapoiat la tine acasă?

— M-am urcat într-un taximetru pe care l-am găsit pe bulevardul Metalurgiei și m-am dus cu el până la gară… De acolo am luat trenul spre Târgul Jiu și…

— La ce oră a plecat trenul? l-am întrerupt.

— Cam la vreo jumătate de oră după ce am ajuns la gară. Cred că pe la nouă și un sfert…

Dan, care între timp se apucase să răsfoiască un mers al trenurilor, s-a apropiat de mine și mi l-a pus pe birou. Mi-am aruncat ochii pe tabela pe care mi-a indicat-o cu

vârful degetului și apoi am privit spre inculpat:

— Iar ne ascunzi adevărul, Pârvuleț! l-am dojenit fără asprime. Tu n-ai ucis-o mai devreme pe Elena Chiran din cu totul alt motiv decât cel pe care l-ai susținut. De ce să te fi grăbit, când tot n-aveai până spre seară niciun tren cu care să te întorci acasă. Așa e?

Cum răspunsul lui s-a materializat numai printr-o coborâre a ochilor spre covor, am remarcat persuasiv:

— Când ai cerut să ne vorbești, am înțeles că te-ai hotărât să fii sincer. Din păcate, trebuie să constat că tu continui să te ascunzi după degete…

— Este evident că nici acum, în ceasul al doisprezecelea nu vrea să fie sincer! Deși este în interesul lui! mi s-a adresat Dan, teribil de revoltat de atitudinea inculpatului. Tovarășe căpitan, vă propun să-l trimitem înapoi la arest! mi-a mai cerut el, închizându-și în mod demonstrativ notesul în care stenografia interogatoriul.

— Ai dreptate, locotenent. Cheamă, te rog, subofițerii care l-au adus, i-am răspuns pentru a-i susține cacialmaua.

Rezultatul jocului inițiat de Dan nu s-a lăsat așteptat.

— Tovarășe căpitan, nu mă trimiteți la arest încă! Vă promit că din acest moment voi spune numai adevărul, s-a precipitat Pârvuleț, rugător. Și n-o să vă mai ascund nimic, fiindcă îmi dau seama că este în interesul meu să

se știe la judecată că mi-am recunoscut vina și că am regretat sincer faptele pe care le-am comis…

— Bine. Dar să știi că dacă te mai prind cu vreo minciună, am terminat discuția, l-am avertizat, cedând implorării lui. Așa că, aștept să ne spui pentru ce ai ucis-o pe Elena Chiran atât de târziu.

— E așa cum ați spus dumneavoastră… Din cauza orei la care pleca trenul meu, s-a grăbit el să-mi confirme supoziția. N-avea niciun rost s-o omor mai devreme și apoi să mă plimb prin București, ținând în brațe lucrurile pe care i le luasem… Deoarece exista riscul să mă oprească un agent de miliție și să mă întrebe de unde le-am luat…

— Bravo! Dacă vrei, vezi că poți să spui adevărul! l-am lăudat cu intenția de a-l menține pe linia mărturisirilor fără ascunzișuri. Ia spune-mi, Elena Chiran n-a început să fie îngrijorată când a văzut că nu-i mai vin acasă soțul și fiul?

— La început, nu. Dar mai târziu, adică spre ora douăsprezece, după ce a vorbit la telefon cu un bărbat, a început să fie îngrijorată într-adevăr.

— Cine a telefonat, ea?

— Nu, bărbatul acela a sunat-o.

— Și ce au discutat?

— Din câte am înțeles, el s-a interesat unde este Valy, pentru că ea i-a răspuns că fiul ei este plecat cu mașina

lui taică-su, pentru a-i face o revizie.

— Sub ce formă și-a manifestat Elena Chiran îngrijorarea? am vrut să știu când am înțeles că necunoscutul de la telefon fusese tipul care îi împrumutase Skoda lui Valentin.

— A devenit nervoasă și m-a întrebat de câteva ori dacă știu de ce întârzie… Iar eu i-am repetat de fiecare dată că Valy s-a dus cu mașina la un service și că nea Anton a plecat la niște cunoscuți de-ai lui să le arate bănuții pe care îi dezgropasem…

— Cât ai stat cu victima, a mai vorbit cineva cu ea?

— Da. În jurul orei cinci a sunat-o fina ei.

— Despre ce au discutat? am vrut să verific.

— Din câte am înțeles, despre faptul că din cauza ploii n-au mai putut merge la ștrand în ziua aceea.

— Și altceva?

— Cam atât… Ah, da! îmi mai amintesc că la un moment dat am auzit când i-a spus că Valy tocmai o anunțase că se afla cu mașina la un service, iar că nea Anton a plecat la niște prieteni, unde în mod sigur se va încurca la băutură…

Cum venise momentul să lămuresc un element care m-a derutat la începutul anchetei, m-am grăbit să-l întreb:

— Pentru ce i-ai spus că Valentin tocmai o anunțase că se află la service, când în realitate fiul ei era dispărut

de mai multe ore?

— Mie mi-a convenit această afirmație, deși n-am înțeles de ce-a făcut-o, mi-a spus cu sinceritate, ridicând din umeri. Acum însă, dacă stau și mă gândesc, cred că a spus așa pentru că se temea că fina ei ar putea să se invite la ea și n-o fi avut chef de musafiri… Mai cu seamă că devenise foarte nervoasă din cauza întârzierii lui nea Anton. Probabil și datorită faptului că începuse să-i fie frică că miliția l-ar fi putut prinde pe bărba-su cu cei doi bani de aur… Ați putea să-mi dați puțină apă? a cerut, plescăind din gură cu semnificație.

— Pârvuleț, pentru ce te-a prezentat Anton Chiran martorului Clucescu drept nepotul său? l-am întrebat după ce l-am lăsat să golească paharul adus de Dan.

— Pentru că mă îndrăgea foarte mult și m-a recomandat adesea așa. De altfel, încă de pe vremea când îi eram subordonat îmi spunea că eu îi sunt mai apropiat ca proprii lui fii. Acesta era și motivul pentru care mă invita atât de des la el acasă… și am continuat și ulterior să trag la el, când se întâmpla să vin în București… m-a informat el, mândru de aprecierea de care s-a bucurat.

— Îl vizitai des în perioada în care îți satisfăceai stagiul militar?

— Da, aproape zilnic. Pentru că la terminarea programului în unitate mă chema la el acasă pentru a

mânca împreună. De aceea eu chiar îmi și țineam acolo un costum de haine, ca să-mi pot schimba uniforma.

— Se purta frumos cu tine?

— Da, era un om foarte bun… Aproape întotdeauna când îmi schimbam uniforma, găseam într-un buzunar al costumului o hârtie de cincizeci de lei… a zis el, surâzându-mi cu satisfacție.

Spunându-mi că felul în care fusese tratat de victimă aducea teribil de mult cu povestea viperei care a fost încălzită la sân, i-am pus întrebarea următoare:

— Cum ți-a venit ideea să ne spui că Anton Chiran și fiul său au fugit din țară?

Pentru o clipă ochii lui m-au fixat cu ironie, apoi, reluându-și aerul de pocăință, care rima mai bine cu atitudinea ce trebuia s-o exteriorizeze un individ care regretă comiterea unor fapte nu tocmai lăudabile, mi-a explicat, arătând cu vârful bărbiei spre Dan:

— Când după ce am fost arestat, tovarășul locotenent m-a întrebat unde sunt nea Anton și Valy, mi-am dat seama că nu fuseseră încă găsiți. Și cum descoperirea lor putea să mai dureze suficient de mult, pentru ca ei să putrezească și să nu mai știți niciodată cu cine aveați de-a face, am inventat povestea aia cu spionii.

M-am uitat cu reproș la Dan pentru a mă convinge că a priceput ce se întâmpla când un anchetator vorbește, mai mult decât trebuie. După gestul de regret cu care

mi-a răspuns, puteam spera că va ști să-și țină gura pe viitor.

— Cine a fost persoana care te-a ajutat să împingi autoturismul când ai rămas în pană în fața hotelului Athénée Palace?! l-am chestionat în continuare.

— Habar n-am! m-a asigurat, după ce și-a disimulat din nou un zâmbet încărcat de sarcasm. Trecea pe stradă și, văzându-mă că mă chinuiesc să pornesc mașina, a început să mă împingă… Ulterior, când am început să vă spun povestea cu spionii, mi-am amintit că paznicul îi spusese subofițerului care m-a legitimat că mai fusese cineva cu mine. Drept care, pentru a face și mai credibilă povestea mea, v-am spus că necunoscutul era unul din cei trei spioni care l-au așteptat pe nea Anton și pe Valy.

Am fost nevoit să admit că istețimea lui nativă reușise să-mi stârnească admirația. Dacă, în loc să ucidă oameni, s-ar fi apucat să scrie romane de spionaj, ar fi avut toate șansele să-l lase de căruță chiar și pe Ian Fleming[9], creatorul lui 007.

— Pârvuleț, vreau să mai lămurim o problemă, l-am

---

[9] Ian Lancaster Fleming (28 mai 1908 – 12 august 1964) a fost un scriitor și jurnalist britanic, cunoscut pentru crearea lui James Bond și elucidarea aventurilor acestuia în 12 romane și 2 povestiri scurte. Cu circa 100 de milioane de exemplare vândute în toată lumea, lucrările despre spionul britanic sunt incluse în lista celor mai bine vândute cărți.

anunțat, considerând că am ajuns la capătul discuției. Mai precis, vreau să știu de unde ai avut tu banii pe care susții că i-ai dat lui Anton Chiran, pentru procurarea unui autoturism?

A ridicat o mână și a început să numere pe degete:

— Douăzeci de mii mi i-a dat tata… Cincisprezece mii mi i-au dat bunicii…

— Care bunici? Aceia în al căror grajd te-am arestat? El a dat din cap a confirmare și eu i-am cerut să justifice și restul de cincizeci și șapte de mii de lei.

— Sunt bani pe care i-am economisit din salariul pe care l-am primit de la termocentrală.

— Aș dori să mai știu ceva, am zis, ridicându-mă de pe scaun pentru a-i face cunoscut că am ajuns la sfârșitul interogatoriului. Ce făceai dacă între timp venea acasă și celălalt fiu al victimei?

— Nu… a ezitat el, pentru ca imediat să continue afișând un rânjet cinic. Mersesem prea departe pentru a-l mai putea cruța…

— TOT AȘA-MI SPUNEAM ȘI EU… am admis, zâmbindu-i, deși simțeam că mă ia cu frig.

— Vă rog să treceți în acte că am fost sincer în tot timpul anchetei… m-a mai rugat el o dată, pe când ieșea din birou, între cei doi subofițeri care îl adunaseră.

I-am promis că voi ține seama de dorința lui, deși, în sinea mea îmi spuneam că circumstanțele favorabile pe

care sconta să le invoce în timpul judecății, îi vor fi tot atât de utile cât o reprezentație de pantomimă unui orb…

Predă-l arestului…

La cinci zile după ultima discuție avută cu inculpatul, Dan, revenind din misiunea pe care i-o dădusem, s-a pornit să-mi raporteze rezultatul cercetărilor pe care le făcuse. L-am ascultat cu atenție și mai ales cu multă neîncredere, dar, în final, când a început să-mi vâre sub nas niște chestii care în branșa noastră poartă denumirea de probe materiale, a trebuit să-i dau dreptate. Situație în care m-am simțit pe dată invadat de imperioasa dorință de a mai conversa o mică „discuție" cu domnul Pârvuleț. Cum sunt o fire slabă, n-am putut rezista imboldului ce m-a cuprins și am dispus aducerea inculpatului la interogatoriu.

Când și-a făcut apariția în birou, m-a salutat reverențios și mi-a surâs de parcă am fi jucat rugbi în aceeași echipă. În timp ce eu, ingratul, nu numai că nu m-am învrednicit să-l poftesc pe scaun, da l-am luat și repede la refec:

— Pârvuleț, în ciuda angajamentului pe care l-ai luat, s-a dovedit din nou că ai fost nesincer!

— Nu… Nu înțeleg… La ce vă referiți? a bâiguit el,

surprins de severitatea pe care o exteriorizam.

— Știi bine! La cei nouăzeci și două de mii de lei, pe care ai susținut că i-ai încredințat lui Anton Chiran!

— Acum n-o să spuneți că nu i-am dat acești bani! a protestat el, încruntându-se ofensat.

— Ba exact asta și spun!

— Da' de unde știți așa de bine? Ați discutat cu nea Anton? m-a contrat el sarcastic.

— Unui om pe care l-ai ucis cu propria ta mână nu-i mai spui „nea" Anton, ci victima Anton Chiran! Ai înțeles? a fost rândul meu să ridic tonul și să mă încrunt, pentru ca imediat să continui pe un ton neutru: Știm că n-ai putut să-i dai banii pe care-i invoci… pentru simplul motiv că n-ai avut niciodată o astfel de sumă.

— Cum puteți spune așa ceva, când eu v-am explicat deja cum am strâns banii pentru mașină… a început el să argumenteze, neliniștit.

— Am să-ți reamintesc eu ce mi-ai „explicat"! i-am retezat macaroana. Unu, că ți-a împrumutat douăzeci de mii tatăl tău! S-a verificat această posibilitate și a rezultat că acesta n-a avut în viața lui o bancnotă întreagă de o sută de lei mai mult de o oră. Adică exact timpul de care avea nevoie pentru a se duce s-o bea la cârciuma din sat! Doi, ne-ai spus că ai luat cinsprezece mii de lei de la bunicii tăi. Trebuie să-ți spun că s-a discutat cu ei și că au declarat că în viața lor nu ți-au dat

o astfel de sumă?

— Nu-i adevărat! Să știți că mint! s-a dezlănțuit cu furie. Au mințit pentru că s-au temut să nu-i întrebați de unde au avut banii pe care mi i-au dat, deoarece astfel ați fi putut afla că fac afaceri cu lemnele din pădurea statului…

— Bine! Fie! l-am întrerupt. Dar în ceea ce-l privește pe tatăl tău, și el a mințit?

— Sigur! Pentru că el primise banii tot de la bunicii mei, care sunt părinții lui… Și dacă recunoștea că mi i-a dat mie, trebuia să spună și de unde-i avea și atunci îl băga pe taică-su la pușcărie, pentru că a vândut pădurea… a început el să-mi explice cu însuflețire.

— Ajunge! i-am tăiat avântul. Hai să admitem că ai dreptate și că datorită unor motive personale rudele tale nu și-au putut permite să recunoască sume de treizeci și cinci de mii de lei pe care ți-au dat-o. Ești mulțumit?

Satisfăcut că și-a putut impune punctul de vedere, a dat din cap și a completat:

— Bineînțeles. Doar ăsta e adevărul.

— Mă rog… am cedat. Acum te rog să-mi spui, de unde ai avut diferența de cincizeci și șapte de mii de lei?

Mi-a zâmbit cu îngăduință:

— Au fost economisiți din salariul meu.

— Zău? m-am făcut eu că sunt luat prin surprindere. Atunci să facem o mică socoteală… am propus, scoțând

din sertarul biroului situația câștigului mediu pe care o adusese Dan de la locul lui de muncă. Tu ai fost lăsat la vatră anul trecut, la sfârșitul lunii iulie, iar banii pentru mașină i-ai dat lui Anton Chiran anul acesta, în luna mai. Greșesc cu ceva?

Urmărindu-mă cu atenție, a făcut un gest de negație.

— Atunci calculul e simplu. Zece luni ori două mii și trei sute de lei, fac douăzeci și trei de mii de lei. Deci aceasta era suma pe care ai fi putut s-o strângi, admițând, prin absurd, că n-ai fi cheltuit niciun leu din leafă. Așa că te rog să ne spui, de unde ai avut restul de treizeci și patru de mii de lei.

După o clipă de evidentă dezorientare a arborat un zâmbet de superioritate și a răspuns cu nonșalanță:

— Din banii pe care i-am economisit din leafa mea până când am plecat în armată.

M-am rezemat de spătarul scaunului și i-am mărturisit:

— De mai bine de cincisprezece ani, de când îmi fac meseria, încă n-am întâlnit un mincinos atât de mare ca tine!

— Cum puteți spune așa ceva? m-a întrebat el, arătându-se adânc rănit în amorul său propriu. După ce v-am mărturisit totul, ca la un frate?

— Cunoști asta? l-am întrerupt cu o iritare pe care nu mai reușisem să mi-o stăpânesc, în timp ce scoteam din

sertar un registru cu copertă verde.

A făcut ochii mari și și-a mușcat buzele.

— Este jurnalul tău personal, pe care l-am găsit la tine acasă, ascuns în pod. Mai ții minte ce-ai notat anul trecut, în ziua de 11 august, adică după ce reîncepuseși să lucrezi la termocentrală?

Cum el continua să se uite la mine cu un aer tâmp, m-am simțit obligat să continui:

— Am să-ți reamintesc eu! Ai scris textual: „Ce mult aș vrea să-mi cumpăr și eu o mașină Dacia! Dar cum, dacă n-am niciun ban?".

— Acum ce mai ai de spus? a vrut să-l stimuleze Dan, apreciind că înlemnirea ce îl cuprinsese s-ar fi putut prelungi până la calendele grecești.

— Am să-ți răspund eu, Dane, am zis, văzând că Pârvuleț și-a pierdut graiul. Obsedat de ideea că trebuie să aibă un autoturism, s-a hotărât să-l obțină. Chiar dacă pentru a-și putea satisface această dorință urma să treacă peste cadavre. Și asta a și făcut! În ceea ce privește pe victime, Anton Chiran a făcut greșeala să-l trateze ca pe un copil și să-l cheme adesea la el acasă, pentru a-i oferi căldura unui cămin. Cu ocazia acestor vizite el a ajuns la concluzia că banii pe care-i va găsi în locuința familiei Chiran îi vor da posibilitatea să-și realizeze deziderатul. Iar ceea ce a urmat, știm! Într-un interval de cincisprezece ore a ucis cu sânge rece trei oameni și

n-ar fi ezitat să decimeze întreaga familie, dacă cel de-al doilea fiu al victimelor ar fi avut ghinionul să vină acasă cu o zi mai devreme!

Am ridicat ochii spre Pârvuleț. Stătea în mijlocul camerei imobil ca o piatră de mormânt și mă privea ca printr-un geam, fără să mă vadă. În sfârșit, reușisem să-l pun în situația în care chiar și formidabila lui inventivitate l-a abandonat.

Uitându-mă la el simțindu-mă invadat de o greață irezistibilă, am aruncat cu mânie printre dinți:

— Dane, nu mai vreau să-l văd pe descreieratul ăsta! PREDĂ-L ARESTULUI!…

Epilog:

Tribunalul municipiului București, prin sentința din 19 noiembrie 1983, l-a condamnat la moarte pe inculpatul Pârvuleț Ion. Cererile de grațiere și recursul fiind respinse, sentința a fost executată!

București, 1983